

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

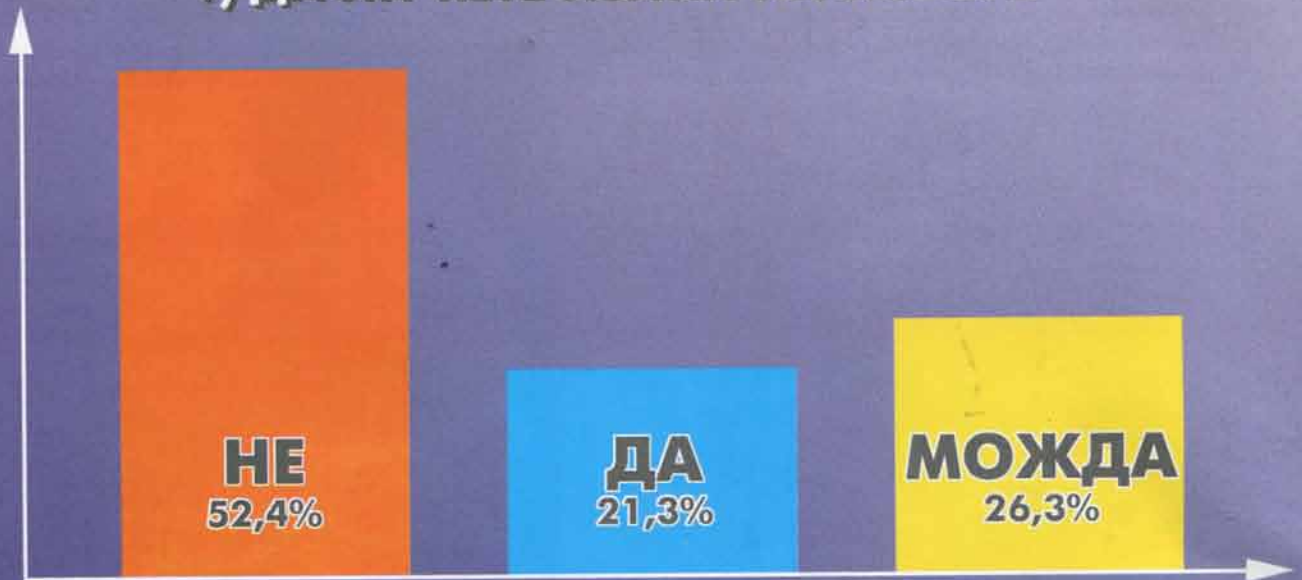
БАЊА ЛУКА, ФЕБРУАР, 2000. ГОДИНЕ
ГОДИНА XI, БРОЈ 728

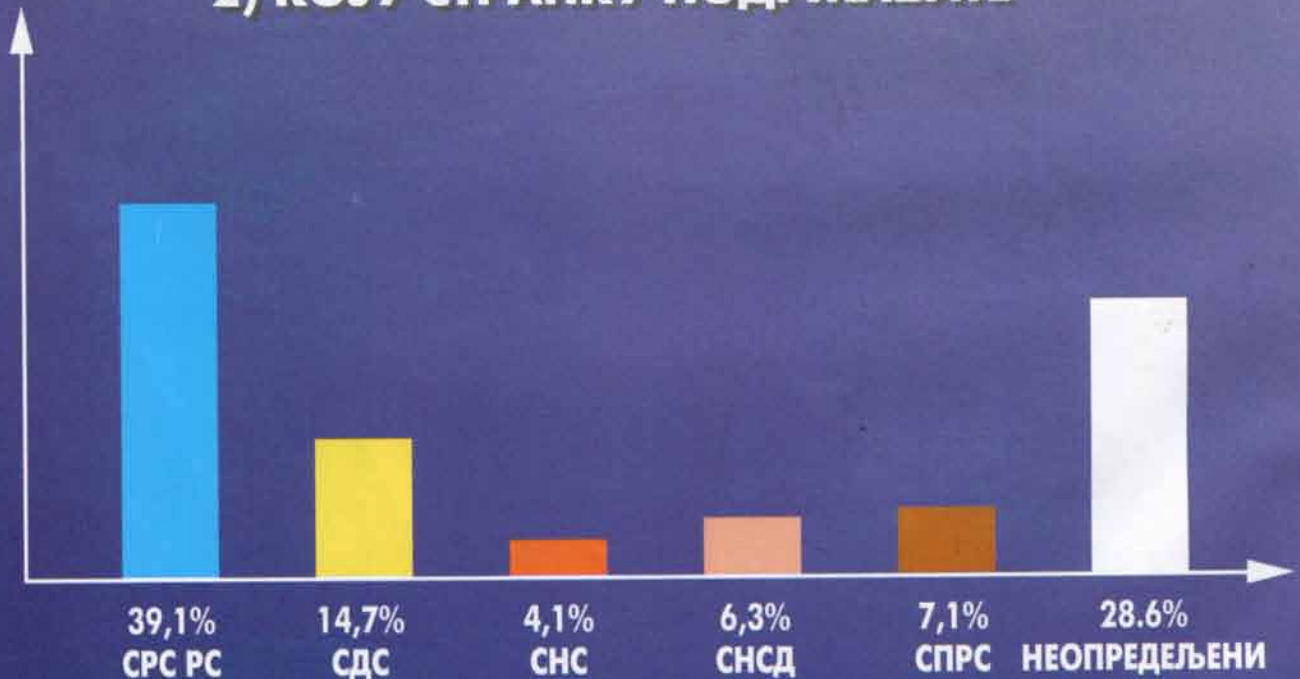
ЗА СЛОБОДУ
ПРАВДУ
И ДЕМОКРАТИЈУ

ИСТРАЖИВАЊЕ ЈАВНОГ МЊЕЊА:

1) ДА ЛИ ЋЕТЕ ИЗАЋИ НА ИЗБОРЕ

2) КОЈУ СТРАНКУ ПОДРЖАВАТЕ

-БРОЈ ИСПИТАНИКА: 2.674 ИЗ ЧИТАВЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
- ТЕЛЕФОНСКА АНКЕТА

ВЕЛИКА СРБИЈА

Земун
Трг победе 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Заменик главног уредника:
Душан Весић

Помоћник главног уредника:
Јасминка Олујић

Број приредила редакција
„Велике Србије“ за Републику Српску

Уредник:
Огњен Тадић

Заменик уредника:
Радован Јовић

Редакција:

Жана Живаљевић, Огњен Михајловић,
Весна Арсић, Маринко Марић, Ивана
Борац, Коста Димитријевић, Јадранка
Шешељ, Драган Глушац, Ивана Ђурић,
Наташа Жикић, Дејан Анђус, Весна
Зобеница, Добрица Гајић, Весна Марић,
Дејан Лукић

Секретар редакције:
Љиљана Михајловић

**Техничко уређење, компјутерски прелом,
дизајн и израда колора:**
Драган Перих

Фоторепортери:
Марко Поплашен и Крсто Голубовић

Лектор:
Загорка Јоксимовић

Председник издавачког савета:
Др Ђорђе Николић

Потпредседник издавачког савета:
Петар Димовић

Издавачки савет:

др Војислав Шешељ,
Томислав Николић,
др Никола Поплашен,
Маја Гојковић,
мр Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић,
Гордана Поп-Лазић,
Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

Шеф дистрибуције:
Зоран Дражиловић

Штампа:

„ЕТИКЕТА“, Болеч, 011/ 806-30-28

Редакција прима пошту на адресу:

„Велика Србија“,

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у Репу-
бликанском регистру средстава јавног информисања Мини-
старства за информације под бројем 1104, од
5. јуна 1991. године.

АКО БУДЕ ИЗБОРА НЕЋЕ БИТИ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Српска радикална странка Републике Српске спремна је да понуди своје кандидате српском народу због три разлога.

Прво, српски радикали су најорганизованија и најснажнија странка унутар српског народа. Победа српских радикала у Републици Српској и чињеница да су српски радикали на власти у Србији довољна је да Дрина више не буде граница.

Друго, Српска радикална странка Републике Српске је једина странка која има политички програм. Само ми знамо шта хоћемо и недозвољавамо ни високом представнику ни било коме другом да нам диктира политику. Све друге странке служе високом представнику и главни им је задатак или да спроводе оно што високи представник нареди или да то правдају пред народом или да отворено или прикривено гуше народни отпор.

Треће, српски радикали у Народној скупштини Републике Српске нису гласали за Закон о престанку примене Закона о коришћењу напуштене имовине. За тај закон гласале су све остале странке. И бивша коалиција „Слога“ и Српска демократска странка и Коалиција за целовиту и демократску Босну и Херцеговину Алије Изетбеговића. Српска радикална странка сматра да је тај закон несрећа за наш народ јер се више од 450.000 људи избацује на улицу без могућности да располаже чак и оном имовином коју су поседовали пре рата.

Српски радикали су тражили да се организује фонд за размену имовине. Високи представник то није подржао, а Додикова влада је учинила све да се то неоствари.

Српска радикална странка позива сву браћу и сестре да не изађу на изборе и да тиме прекину насиље које странци спроводе над нашим народом. Ми тражимо само демократске изборе који ће уважавати демократске стандарде и принципе и бити предуслов за спровођење народне воље.

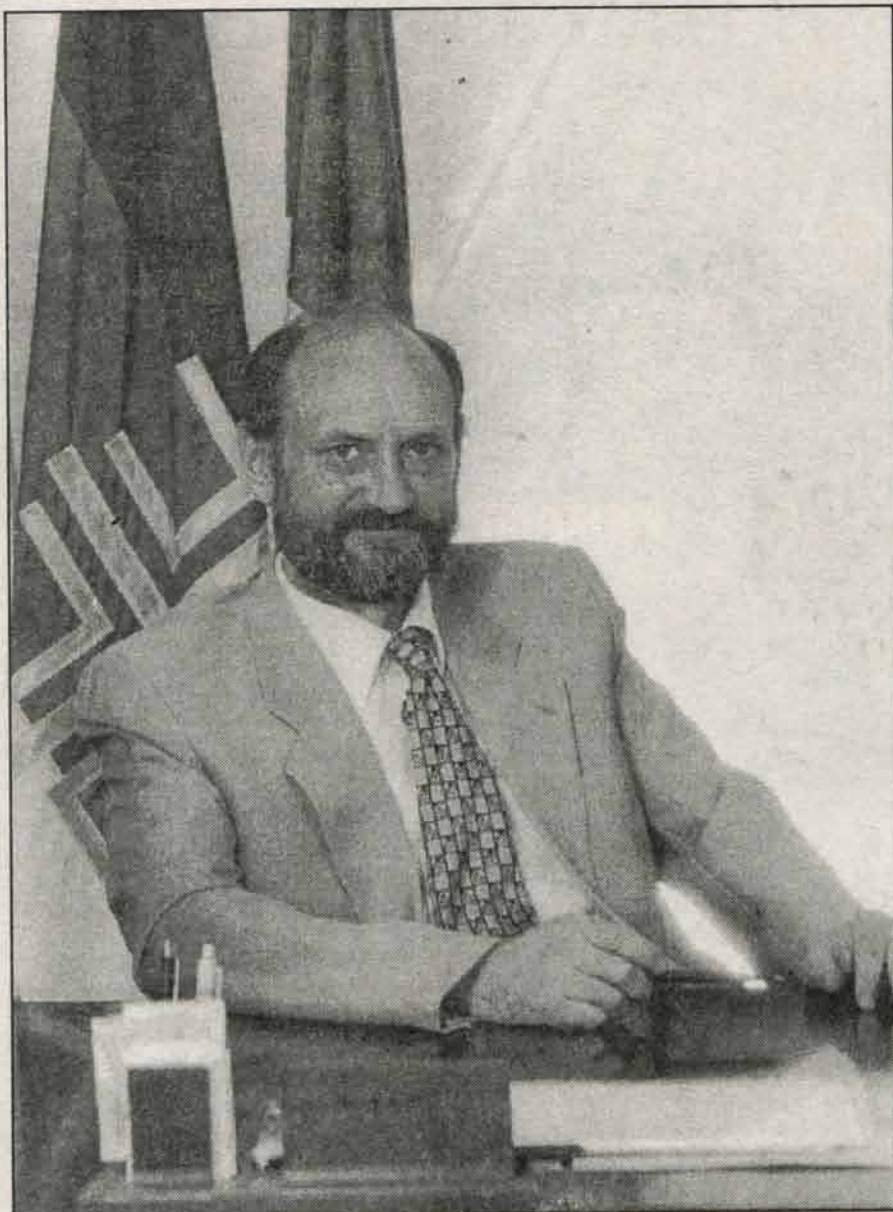
Она браћа која немају вољу да са вербалне храбрости пређу на дела нека престану да нам се мотају испред мушнице којом нишанимо наше непријатеље!

Огњен Тадић

ПИСМО ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ НИКОЛЕ ПОПЛАШЕНА

ЗА СРПСКО ЈЕДИНСТВО

● Председник Републике Српске Никола Поплашен 16. фебруара 2000. године упутио је писмо Др Драгану Калинићу, председнику Председништва Српске демократске странке, Мирку Благојевићу, председнику Извршног одбора Српске радикалне странке Републике Српске и проф. Предрагу Лазаревићу, председнику Српске странке Републике Српске.

Председник Никола Поплашен: „Споразум са Коалицијом „Слога“ није могућ јер је њена политика полтронска, антисрпска, издајничка...”

„У протеклих шеснаест месеци, од конституисања новог сазива Народне скупштине Републике Српске до данас, сарадња између Српске демократске странке, Српске радикалне странке Републике Српске и Српске коалиције за Републику Српску повремено је била задовољавајућа, а повремено нарушена раз-

ликама у политичким проценама по појединим питањима.

Договорене активности углавном су биле усмерене ка проналажењу најбољег решења за реализацију изборних резултата.

Принципијелна настојања српских патриотских странака да у складу са Уставом

Републике Српске формирају нову владу Републике Српске била су осујећена низом антидејтонских одлука високог представника, које су имале пуну подршку странака из Коалиције „Слога”.

Током вишемесечне кризе било је тренутака када се чинило да смо довољно близу стварању услова за демократску легитимизацију институција Републике Српске. Резолуција, Декларација и закључци Народне скупштине од 7. марта 1999. године дали су наду не само патриотским странкама него и целокупном српском народу.

Нажалост, убрзо се показало да је нарасло народно незадовољство злоупотребом од стране Коалиције „Слога” наше отворене и искрене жеље за стварањем националног јединства, претворено у непродуктивне скупове. Народни протести сведени су на вербални израз неслагања са окупаторским одлукама високог представника и арбитра Робертса Овена и фашистичком агресијом НАТО-а на Савезну Републику Југославију. Вођство патриотских странака, пре свега Српске демократске странке, није успело да народно незадовољство уобличи у јасан политички став. Ублажавањем протеста и претварањем отворене политичке борбе у фолклорне приредбе читава ствар је одведена у погрешном правцу и неповратно је изгубљен позитивни резултат протеста.

Усвојени ставови постепено су губили подршку и високих функционера странака које чине нашу коалицију.

Као председник Републике Српске настојао сам допринети решавању ових проблема. Био сам спреман и на компромисе на које у нешто повољнијим околностима не бих ни помислио, али ни у једном тренутку нисам хтео радити ништа што је супротно Дејтонском мировном споразуму и Уставу Републике Српске, мада су захтеви високог представника, страних дипломата и Коалиције „Слога” најчешће ишли управо у том правцу.

С обзиром на то да сам на изборима победио као кандидат Коалиције СДС-СРС РС, којој се након конституисања Народне скупштине придружила и Српска коалиција за Републику Српску, био сам уверен да је моја обавеза да, ради доброг разумевања ситуације, своје ставове и политичку процену повремено представим члановима Главног одбора и Председништва Српске демократске стра-

нке и одборима Српске коалиције за Републику Српску. Више пута сам тражио да ми вођство Српске демократске странке то омогући, али све је остало на неиспуњеним обећањима. То је, вероватно, био

споразум и Устав Републике Српске.

Изразиту резигнацију код наших гласача и целог народа изазвало је и по-сустајање потпредседника Републике Мирка Шаровића у намери да преузме

Поред тога, лично сматрам да је даља легитимизација антидејтонских и противуставних одлука високог представника и техничке владе Републике Српске, а што чинимо кроз рад у заједничким органима и у Народној скупштини Републике Српске, погубна за Републику Српску.

Исто тако сматрам и да је учешће на локалним изборима заказаним за април 2000. године погубно и промашено због тога што страни интервенционисти потпуно гуше демократске принципе и спречавају функционисање демократске процедуре.

Дакле, предлажем да се на заједничком састанку разговара о следећим политичким ставовима:

- неопходној ревитализацији и о-нажењу одлука Народне скупштине од 7. марта 1999. године;

- подршци Дејтонском мировном споразуму у смислу очувања територијалне целовитости Републике Српске, уз наглашавање непомирљивости са такозваном арбитражном одлуком за Брчко, и у смислу стварања услова за што већу повезаност Републике Српске и Савезне Републике Југославије;

- бојкоту локалних избора које је Привремена изборна комисија заказала за 8. април 2000. године, због непостојања минимума демократских услова за њихово одржавање;

- изласку представника наших странака из заједничких органа јер се непрестано показује да је утицај легалних и легитимних представника некад смањен, а некад елиминисан антидејтонским одлукама високог представника. Њихов рад, па чак и само појављивање на седницама, представља само несвесну подршку октроисаним законима које припрема канцеларија високог представника и које, када нема подршке парламентарне већине, доноси лично високи представник;

- односу наше коалиције према блокирања уставних функција Народне скупштине од стране високог представника и странака које чине Коалицију „Слога“, са могућношћу престанка учешћа наших посланика у раду Народне скупштине Републике Српске и могућношћу формирања Српске националне скупштине као израза воље народа и легитимитета демократски изабраних народних представника“, каже се у писму председника Републике Николе Поплашена.

Српска странка Републике Српске одговорила је да подржава ставове из писма речима: „Узети са Вашим писмом од 16. фебруара 2000. године у коме предлажете састанак коалиционих партнера: СДС-а, СРС-а и СК за РС са циљем да се заузме став према локалним изборима предвиђеним за април 2000. године и размотре неки актуелни политички проблеми - обавештавамо Вас да подржавамо Вашу иницијативу и сматрамо да би било корисно да дођемо до заједничких ставова и о томе благовремено обавестимо јавност“.

Српска демократска странка није доставила свој одговор.

СРПСКА КОАЛИЦИЈА ЗА РЕПУБЛИКУ СРПСКУ

78000 БАЊА ЛУКА, Веселина Маслеше 1/VII

ПРЕДСЈЕДНИК РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Проф.Др Никола Поплашен

Телефони: 212-835, 217-847, факс: 217-847
http://www.srpskastranka.rs
e-mail: srpskastranka-rs@blic.net

Ваш знак:

Наш знак:

Бања Лука, 22. фебруар, 2000. 4999

Поштовани господине,

У вези са Вашим писмом од 16. фебруара 2000. године - у коме предлажете састанак коалиционих партнера: СДС-а, СРС-а и СК за РС са циљем да се заузме став према локалним изборима предвиђеним за април 2000. године и размотре неки актуелни политички проблеми - обавештавамо Вас да подржавамо Вашу иницијативу и сматрамо да би било корисно да дођемо до заједничких ставова и о томе благовремено обавестимо јавност.

С поштовањем

Пресједник
Српске коалиције за Републику Српску
Ју. Лазаревић
Предраг Лазаревић

Одговор председника Српске коалиције за Републику Српску проф. Предрага Лазаревића

један од разлога за асинхроне јавне изјаве појединих страначких првака.

Истовремено су трајали дуги и исцрпљујући преговори. На њима су представници Српске демократске странке час наступали као представници читаве коалиције, а час као представници само своје странке, зависно од степена дрскости коју су у свом условљавању испољавали представници Коалиције „Слога“. Показало се да је то водило само одуговлачењу решења проблема.

Видим да у том смислу није дошло до промена и да се и даље наставља политика узалудних преговора са високим представником и Коалицијом „Слога“.

У наступима челника наше коалиције постоји одсуство јасног става да треба инсистирати да се поштују и заштите Република Српска, Дејтонски мировни

председничка овлашћења из члана 80. Устава Републике Српске и у складу са тим да предложи новог кандидата за председника Владе Републике Српске.

Због свега наведеног, а у циљу одржавања нашег политичког јединства, уверен сам да је једног од наредних дана неопходно одржати састанак руководства коалиције, на коме треба утврдити методе решења кризе и спречавања нестанка Републике Српске које не укључују потпуно промашено настојање да се до таквог споразума дође са Коалицијом „Слога“. Такав споразум са Коалицијом „Слога“ није могућ зато што је њена политика слуганска, полтронска, отворено издајничка, криминализована, антисрпска, антисрбијанска и антијугословенска, што се најбоље види из понашања челника те коалиције Милорада Додика и Биљане Плавшић.

ПРЕДСЕДНИК РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ ДР НИКОЛА ПОПЛАШЕН
ЗА РАДИО „ИНДЕКС“ БЕОГРАД

БЕЗ СРПСКОГ ЈЕДИНСТВА НЕМА НИ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

- Ревизија Дејтонског споразума може се извршити само уз сагласност оних који су га потписали
- Наша отвореност према Западу никад није долазила у питање, али то не значи да ћемо дозволити да Република Српска постане полигон за припрему напада на Србију и југославију
- Американци у савезу са неким европским земљама убијају наш народ и објашњавају му да је то у његовом интересу, да је убијеном у интересу да буде убијен, што је нечувени цинизам
- Република Српска није монархија да ја могу некога промовисати у шефа државе, јер зна се да шефа државе бира народ

Наш саговорник је господин Никола Поплашен, легално изабрани председник Републике Српске, ако сме то да се каже. У овом тренутку, господине Поплашен, чини ми се да има пуно занимљивости у Републици Српској и у ономе што се зове Федерација Босне и Херцеговине. Како Српска радикална странка, чији сте ви председник у Републици Српској, гледа на најновије догађаје везане за предлог Хариса Силајдића да се редифинише Дејтонски споразум?

Др Никола Поплашен: Што се тиче редифиниције или ревизије Дејтонског споразума, у принципу је ревизија могућа и разумљива. Поступак ревизије у акцима сличним Дејтонском споразуму покреће се увек када се процени да она може довести до бољих резултата и до решења корисних и продуктивнијих од оних наведених у акту који се ревидира. Међутим, ревизија подразумева сагласност свих страна које су потписале претходни акт и извесност да неће бити нанесена већа штета уместо веће користи свима које та ревизија тангира.

У овом случају се ради о три народа и два ентитета која конституишу Босну и Херцеговину, али се ради и о другим потписницима Дејтонског мировног споразума као гарантима његовог провођења. Предлог Хариса Силајдића је директан напад на Дејтонски мировни споразум, на решења до којих се дошло сагласношћу свих потписника. Занимљиво је да Харис Силајдић већ више пута понавља тај захтев и овај пут у сасвим огољеној форми тражи рушење и једног и другог ентитета и пуно конституисање унитарне Босне и Херцеговине.

Разуме се да су иза Хариса Силајдића године екстремног националистичког

Народна воља је једиња гаранција опстанка Републике Српске

деловања, којег се он никада није одрекао, и зато је сасвим разумљиво што су такви мотиви видљиви или донекле прикривени у његовом захтеву. Уз то треба додати да је, вероватно, сугестија дошла и са оне стране океана, са америчке стране, и да је на помолу захтев који би се укомпоновао у фундаменталистичку, унитарну Босну и Херцеговину; то значи да би на њеном челу био марионетски режим, подложен захтевима и интересима пре свега Сједињених Америчких Држава и њених партнера у Европи.

У ширем смислу, ту се ради о пољупцу између фундаменталистичког ислама и интереса светског финансијског капитала, концентрисаног пре свега у Сједињеним Америчким Државама, и разуме се да на том путу треба разорити све државне елементе ентитета, тиме и Републике Српске. Помиње се могућност кантонизације или неких других решења која су раније била прихваћена, а они их одбацили, и то пре рата. Не можемо се више враћати на превазиђене позиције.

Но, било како било, ствар је свих демократских снага оријентисаних на правно и демократско решавање проблема у Босни и Херцеговини и на Балкану да се до решења дође уз сагласност свих страна. Уколико ток ствари буде другачији, ако се остваре Силајдићеве идеје, очигледно ће се поново створити околности и услови за обнову крвопролића и међусобних конфронтација - ток који нико не жели.

Очекујемо помоћ од Југославије

● Поменули сте малопре и остале представнике Срба који су потписали Дејтонски споразум, не само из Републике Српске. Један од најважнијих потписника био је председник Савезне Републике Југославије Слободан Милошевић. Да ли очекујете неку помоћ из Савезне Републике Југославије када је реч о томе?

Др Никола Поплашен: Тешко је прецизирати облике помоћи. Очекујем помоћ из читавог света, па и од Савезне Републике Југославије, пре свега од демократских снага, снага којима је стало до владавине права, демократског решавања питања и до равноправности народа и држава.

Нама није потребно ништа што не произлази из тих принципа, само би нам нанело више штете него користи. Зато је сасвим логично да много више такве помоћи очекујемо од већине српског народа који живи у Савезној Републици Југославији, јер ми смо мањи део тога народа. Друго, Савезна Република Југославија је директан потписник; тиме гарантује текст Мировног споразума, за разлику од неких других земаља које нису потписнице, а које изражавају демократско опредељење. Треће, Република Српска је са Савезном Републиком Југославијом деценијама многоструко повезана, да не кажем везана крвљу, јер се ради о једном народу, о браћи и сестрама, о родитељима и деци који живе на различитој територији, да не спомињем

економску и културну повезаност и постојање других интереса. Но, време ће показати колико ко може пружити помоћи и интервенисати у таквој ситуацији.

Сарадња - да, слуганство - не

● На основу изјава које су се могле прочитати у штампи, изгледа да тај предлог Хариса Силајдића може да учини оно што би се могло назвати „уједињавањем рогова у врћи“, да се тако створи један јединствен српски правац у Републици Српској против такве редефиниције споразума; оних политичких групација у Републици Српској које су сарађивале са међународном заједницом, можда и дуже него што то одговара укусу Српске радикалне странке, овде мислим конкретно на актуелног премијера Републике Српске Милорада Додика, који је такође негативно реаговао на Силајдићев предлог, и Српске радикалне странке, на пример.

Др Никола Поплашен: Сад сте споменули неколико ствари. Неки српски политичари, укључујући и Додика, нису сарађивали са странцима као што се то мисли, него су били инструмент. Сарадња није нешто што је против политике и укуса Српске радикалне странке, него је проблем у томе што су они били пуки извршиоци и слуге окупационих снага у Босни и Херцеговини и Републици Српској, и то делом због својих личних интереса, дакле корупције, а делом због својих идеја и политичких ставова, који су директно супротни националним интересима срп-

ског народа у целини и националном интересу Републике Српске. Ми у Српској радикалној странци и српски патриоти из других странака спремни смо на сарадњу од почетка. Сарадња подразумева равноправност у складу са позицијом и интересима свих заинтересованих у таквом процесу.

Наша отвореност према Западу никада није долазила у питање, али смо били против претварања Републике Српске у полигон за припрему напада на Србију и Савезну Републику Југославију, што су и чинили, у подручје за складиштење радиоактивног отпада, у подручје у коме се форсирају прљава индустрија ниске продуктивности, мале плате и тако даље.

Уз то се од нас захтева да сами хапси-мо наше српске вође, да их неосновано осуђујемо, да нападамо матицу, да правимо границу на Дрини, да величамо агресоре и целате и тако даље. То не може да се назове кооперативношћу и то зна цео српски народ. Што се тиче нашег обједињавања око очувања Републике Српске, ми смо већ обједињени. Америчка истраживања угледа појединих политичара у Републици Српској (да не спомињем нека друга истраживања) показују да Додик, Радишић, Плавшићка и тако даље могу да мере свој углед и подршку у промилима. Они су објавили податак да Радован Караџић ужива највећи углед у српском народу (72одсто испитаника), ја са 60одсто, а сви остали су испод 10одсто. Према томе, јасно је како у народу стоје ствари. Друга је ствар кога протежирају Американци, Запад, као представнике српског народа. Они, као што су то радили и за време бомбардовања Савезне Републике Југославије, убијају народ и објашњавају да му је то у интересу, да је убијеном у интересу да буде убијен, и тако даље. Споменуо сам много шири контекст, и Савезну Републику Југославију и светске односе, надајући се да ће демократски захтеви, демократске идеје, па онда демократске политичке оријентације постати много значајнији и да ће се тиме сачувати Република Српска. Она засада чува мир и обезбеђује да не дође до обнове крвопролића, а мир је, ипак, највећа вредност.

Крвопролиће је највеће зло. Да бисмо кренули у целовиту обнову, морамо сачувати мир, а да бисмо сачували мир, не смемо обнављати услове који доводе до крвопролића. Народ је то схватио и само морамо да истрајемо у томе.

Председник и потпредседник Републике Српске

● Господине Поплашен, седмог марта прошле године представник међународне заједнице Босне и Херцеговине сменио вас је са положаја председника Републике Српске. Недавно је господин Шаровић, потпредседник, покушао да преузме ту дужност. Шта ће се догађати у Републици Српској, да ли је могуће функционисање институције председника Републике Српске?

Др Никола Поплашен: Високи представник је покушао да ме смени и донео такву антидемократску, и антидејтонску и противуставну одлуку, која у народу није прихваћена. Прихватили су је само послушници и поданици америчког режима. И Вестендорп је био један од тих поданика - њега је амерички амбасадор, као ђака првог разреда, извлачио са састанака да би му давао инструкције. Вестендорп се враћао понављајући ставове Ричарда Кауларича, својевременог амбасадора Сједињених Америчких Држава у БиХ. Моја смена као човека није проблематична, проблематична је идеја високог представника, односно намера странаца да елиминирају институцију председника Републике. Елиминацијом институције председника Републике нема скупштине, јер је противуставно све што скупштина ради - нема уставне институције, то јест нема председника Републике да узакон проглашава њене законе и долуче.

Остаје само влада, остаје влада на чијем је челу Милорад Додик као инструмент америчке, западне политике која разара Републику Српску. Да је високи представник хтео да заштити владавину права и институције Републике Српске, он би неког другог прогласио за председника Републике. Друга је могућност била да се изгласа неповерење председнику и распишу избори за новог, како то Устав Републике Српске предвиђа. Без обзира ко би био изабран, ја бих га признао, прихватио и предао му сва овлашћења.

Наравно, постоји уставна могућност да део овлашћења пренесем на господина Шаровића као потпредседника Републике Српске. Према томе, Шаровић не може бити председник, он може бити само потпредседник са одређеним овлашћењима; Република Српска није монархија да ја могу некога промовисати у шефа државе. Мора га изабрати народ. Али ми Устав дозвољава да нека овлашћења, због више силе, пренесем на потпредседника.

Део тих овлашћења је пренет. Међутим, господин Шаровић је, након притисака канцеларије високог представника, америчких притисака, брзо показао слабост и већ након два дана одустао од вршења тих овлашћења. Нажалост, морам да констатујем да потпредседник није смогао снаге да се понаша у складу са демократским принципима и Уставом и именује мандатара за састав нове владе. Тај проблем је пред нама и решаваћемо га наредних дана.

Лишавање изборних права

● У последње време се прича о томе да ће избори у Републици Српској бити заказани за април месец ове године. Да ли се Српска радикална странка припрема за те изборе, да ли ће уопште изаћи на те изборе ако се има у виду искуство са претходним изборима - разне смене легално изабраних лица, па и ваша. Шта мислите о тим изборима?

Др Никола Поплашен: Организација за европску безбедност и сарадњу заказала је локалне изборе за април ове године, а редовни председнички и парламентарни избори су у септембру. Читав пакет прописа везаних за локалне изборе је толико антидемократски и противуставан да унапред обезбеђује криве резултате.

И даље више стотина хиљада Срба уопште нема право да гласа, нема активно бирачко право, што је против свих демократских принципа који важе у свету и у земљама које су састављале те прописе. С друге стране, Канцеларија високог представника, Америчке амбасада и шеф Организације за европску безбедност и сарадњу у Босни и Херцеговини елиминисали су више хиљада људи тако што им не дозвољавају да се кандидују, а разлози за то су потпуно неоправдани. Они су тражили, на пример, да Српска радикална странка, да би изашла на изборе, смени више стотина људи из свога руководства и да их не кандидује. И због тога што су ти прописи, који улазе у изборни пакет, антидемократски и противуставни, ми смо одлучили да бојкотирамо изборе.

Јасно је да ми у изборима видимо решење проблема, а не у нечем другом. Али избори морају да буду бар донекле демократски, морају бар донекле да обезбеде да буду изабрани они иза којих стоје гласачи у Републици Српској, без обзира на националну припадност, и Срби и припадници других националности. Међутим, пошто су одлуке Организације за европску безбедност и сарадњу и Канцеларије високог представника такве да унапред гарантују криве резултате, оне елиминирају више стотина хиљада људи.

Широк простор за манипулације

Један од прописа је, на пример да не може нико бити кандидат ко живи у напуштеном стану. У Републици Српској, која има између 800 и 900 хиљада пунолетних грађана који могу бирати и бити бирани, таквих има преко пола милиона. Дакле, унапред се 50одсто или 60одсто бирачког тела елиминира из могућности да буду бирани. Тиме је до краја доведена једна антидемократска оријентација.

Због дискриминације према многим странкама забрањено је Српској радикалној странци и Српској странци Крајине и Посавине да се кандидују на изборима, а ова друга има власт у Бањалуци и неким другим градовима. И због тог недемократског карактера смо позвали грађане да не изађу на изборе, да их бојкотирају, јер сматрамо да је то врста притиска да се створе демократски услови за изборе.

● Према ономе што се могло сазнати из штампе, а из неких других извора, чини се да они који су били за сарадњу и који су сарађивали са међународном заједницом нису задовољни тим изборним законима и тим могућностима, да чак ни њима то не одговара. Кажу да је изборни закон толико

компликован да је нејасно ко ће за кога гласати.

Др Никола Поплашен: Примера ради, гласачки листић који сте ви поменули је такав да га људи који се професионално баве политиком, или политичким процесима или изборима морају проучавати сат-два да би знали шта је уопште на њему. Дакле, да бисте гласали за одборника, а реч је о локалним изборима, ви морате проучавати десетак страница папира. Ту су побројане све странке, побројани су сви независни кандидати, онда гласате или не гласате за странку, рангирате, дајете приоритете и тако даље. Можете да гласате за више странака истовремено; или за независне кандидате и више странака, јер су то избори и за појединце и за странке. То је толико компликовано да унапред отвара могућност нечуване манипулације.

Ви, на пример, можете бити припадник Социјалистичке партије и заокружите Социјалистичку партију; после тога гласате за кандидате и не морате да заокружите ниједног кандидата Социјалистичке партије, можете дати приоритет неким другим именима, независним кандидатима или кандидатима неке друге странке. А онда се ваш глас за Социјалистичку партију у суштини прибравља оним именима које сте заокружили, који не припадају Социјалистичкој партији.

И таква компликована ситуација мора да буде јасна полуписменом и неписменом човеку, бирачу или људима неке друге струке који се нису посветили изучавању разних модела гласачких папира!

Сасвим су евидентне велике могућности за манипулације, које су очигледно намераване.

Легитимитет председника

● На почетку овог разговора намерно сам рекао, и ја то смем опет да кажем, да сте ви легално изабрани Председник Републике Српске. Чини ми се да су неки медији у Републици Српској били кажњавани када су вас тако ословљавали. Каква је, по вашој оцени, медијска ситуација у Републици Српској?

Др Никола Поплашен: Зашто не бисте смели да кажете да сам легално изабран? Били су избори, пребројани су гласови, ја сам победио. Мени је 30-40 одсто гласова одузето. Моја је победа била далеко убедљивија. Само у Бањалуци је фалсификовано 40-50 хиљада гласова, а на другим местима и више.

Ради се о томе да је процена ЦИЕ и других служби са Запада била да ћу ја доћи са свега 10 одсто гласова. А када су видели да се пење до 80 одсто или 90 одсто, почели су са фалсификовањем, које нису могли да проведу до краја. Против фалсификата, против огромног фалсификата побунили су се људи из ОЕБС-а у Сарајеву.

Морам да кажем да ни Биљана Плавшић није прихватила тако велико фалсификовање, иако је са њом разго-

Др Никола Поплашен: Само од Србије, иако је бомбардована можемо очекивати помоћ

варано како би се до краја изведеним фалсификатом њој изманипулисало место председника Републике Српске.

Дакле, мој легитимитет је потпуно јасан, а одузет је једном насилном, агресивном, антидемократском одлуком високог представника издиктираном из Вашингтона.

Што се тиче стања у медијима, оно је слично онима у осталим новонасталим државама на Балкану. Постоји низ малих и великих медија који се финансирају директно из иностранства. Ради се о људима чија је ментална структура и идеолошка оријентација таква да им је обим негативних сентимената, пре свега мржње, већи од позитивних особина којима би требало да се организује народ и брани властита држава.

Код таквих врста људи долари и нафта производе страховите ефекте и они су потпуно отворени страним утицајима. Главни елемент њихове идеолошке пропаганде јесте обезвређивање свега што постоји у националној традицији, у националном политичком животу, а величање свих пропагандних и споредних ствари са Запада, од Мекдоналдса и кока-коле до америчких борбених авиона и процеса глобализације. Они праве иронију од онога што је национална традиција и оријентација властите земље...

Мој став је да треба подржати легитимну вољу народа док се на уставан начин не дође до евентуално друкчијег решења и да агресоре треба упозоравати на њихове прекршаје, јер су и они присиљени да се позивају на демократске принципе, на владавину права, и сталним упозоравањем стварати другачију атмосферу.

Морам да кажем да се догађају ствари које представљају карикатуру. Примера ради, у време кад је постојала национална патриотска већина у Народној скупштини Републике Српске и кад је доносила законе, високи представник је писмом обавестио председника Народне

скупштине да закони не важе док их не потпише председник Републике. Председник Републике је у то време била Биљана Плавшић. Након што је Биљана Плавшић изгубила изборе и у Народној скупштини компонована антидемократска, антисрпска већина уз помоћ Странке демократске акције, тај исти високи представник обавештава председника Народне скупштине да закони важе без потписа председника Републике, довољан је потпис председника Народне скупштине. Таквих примера има много; они више говоре о карактеру људи који су дошли у Босну и Херцеговину и њиховим намерама, а то је далеко од демократских мотива, владавине права и њиховог залагања за просперитет Балкана.

Црногорска власт је марионетска

● Какви су ставови српских радикала Републике Српске према ономе што се догађа на територији Савезне Републике Југославије. Ту конкретно мислим на разлике између Србије и Црне Горе као федеративне јединице и јаке политичке тензије које су ових дана присутне.

Др Никола Поплашен: Српски радикали у Српској Републику Српску доживљавају као интегрални део српског друштвеног простора, надајући се да ће једног дана, у погоднијим међународним околностима, она постати и интегрални део јединственог државног простора.

Што се тиче Србије и Црне Горе, ми заправо србијанско-црногорске односе посматрамо као српско-српске односе и не видимо никакав сукоб између Срба који живе у Црној Гори и Срба који живе у Србији. Евидентан је једино сукоб владајућег црногорског режима, који има марионетску улогу, и са својим народом

и са народом у Србији. Ми се надамо да ће то као врста напетости, извор могућих сукоба и конфликта, бити решено на територији Савезне Републике Југославије на демократски начин, на бази уставних и законских решења, а не на неки други начин.

Други начин, који подразумева конфликт, рат, грађански рат, крвопролића, би био нова несрећа, нова трагедија не само за Србију и Црну Гору него и за српски народ у целини и његову будућност.

Србијанска опозиција је незрела

● А што се тиче наших политичких странака овде, о сукобу власти?

Др Никола Поплашен: Видим само да покушаје опозиције да нешто каже, нешто формулише, што сматрам промашеним, јер не видимо да опозиција нуди аргументе, нити видимо неку озбиљну политичку снагу која стоји иза аргумената те опозиције и саме опозиције. Наравно, ту пре свега мислим на економске и социјалне проблеме. Њихова критика политике је површна и на њој се не бих задржавао.

Треба имати у виду да много већи пад стандарда, и продуктивности доживљавају они народи и оне државе који су прихватили све оно што такозвана опозиција у Србији тражи, народи који су реализовали исте оне захтеве које тражи ср-

бијанска опозиција. Дозволили су окупацију са надом да ће у условима окупације кренути такозвани привредни просперитет, а више се хране из контејнера за смеће него што је то случај у Србији, која је помагала патриотској одбрани српског народа западно од Дрине и која је доживела бомбардовање. То се види на примерима Македоније, Бугарске, Румуније и тако даље.

Опозициони недостаје и зрелости и рационалности, она не окупља Србе и српске политичке снаге око основних патриотских вредности, не само ужих политичких него ни озбиљних економских. Они се боре за власт.

Нисмо имали другог избора

● Како ви, српски радикали из Републике Српске, гледате на актуелну коалицију на власти у Србији? И још једно питање: мислим да је председник одбора Братуша, заборавио сам му име, члан Српске радикалне странке, на Петом отаџбинском конгресу Српске радикалне странке жестоко критиковао коалиционе partnere Српске радикалне странке у Србији?

Др Никола Поплашен: Садашњим коалиционим партнерима у Србији ми смо дуго били жестоки противници. Нисмо се одрекли те наше жестоке политичке критике, нити аргумената које смо својевремено износили.

Међутим, треба знати да ми нисмо, бранећи Србију, били у ситуацији да би-

рамо неке друге partnere. Нудили су се само они који су нудили и разарање Србије и Савезне Републике Југославије. У ситуацији када се бране Србија и Југославија и њихов интегритет, ми нисмо могли да бирамо.

У таквим историјским ситуацијама стварају се такозване велике и широке коалиције које се концентришу око основних вредности везаних за опстанак, а све друге разлике, идеолошке, и разлике у приступу економији и социјалним питањима, стављају се у други план да би се решавале у стабилнијим условима.

Ја, на срећу, могу да констатујем да је та наша сагласност са Социјалистичком партијом Србије и Југословенском удруженом левицом у Србији у тим кључним националним, патриотским интересима још увек ефикасна, показује се продуктивном и успешном, и не видим разлога да се у овом тренутку доводи у питање.

● Значи да ће господин и даље бити председник Српске радикалне странке у Братуцу?

Др Никола Поплашен: Он је и даље председник Одбора, председник Скупштине општине, члан Централне отаџбинске управе и не видимо разлога за смену у томе што је господин Симић оштро и можда политичком деловању непримерено дефинисао неке проблеме. Он је млад човек, има 23 или 24 године, и пред њим стоје године политичког изграђивања и изграђивања политичког модела деловања. Младе луде никада не треба обесхрабривати.

Српски радикали су били, јесу и остаће уз народ и са народом

ДОДИК - ЛАЖНИ МОЈСИЈЕ ИЗ ЛАКТАША

Милорад Додик је најтрагичнија личност на политичкој сцени Републике Српске. О томе најбоље сведочи чињеница да је управо због његове глупости започео, по њега, нимало повољан процес у коме је од наизглед неозбиљног гласања, прилике да се лаконски покаже самоувереност, дошло до распада Коалиције „Слога“. Милорад Додик је захваљујући глупости других људи дошао на власт, али ће са ње отићи захваљујући својој глупости. Насупрот њему руководство Српске радикалне странке Републике Српске у свакој прилици и на сваком месту чини све што може како би мудрост и рационална национална политика однела победу над безумљем, а уставност и законитост над незаконом. Наравно пре свега се морамо одбранити од лажи.

Предлогом посланика српских патриотских странака у Народној скупштини у дневни ред уврштена је тачка у току које је Народна скупштина требала да донесе закључак којим се сменује постојећи састав техничке владе Републике Српске.

Милорад Додик, ваљда због своје урођене ароганције, подигао је руку када је председник народне скупштине Петар Бокић ставио овај предлог на гласање. Можда би Додиков штос и успео да игром случаја управо његов глас није био четрдесет други. Управо захваљујући његовом гласу српски посланици достигли су тај фамозни број који решава питање опстанка Републике Српске.

Наравно, Додик тада још није био свестан у шта је упао. Мада се није нимало пријатно осећао рачунао је да ће се све развијати у пуно повољнијем правцу.

Милових пет минута

Очекивања му се нису испунила. Посланици српских странака увидели су да се шанса за промену ситуације указала и чврсто су ухватили прилику.

Међутим, чињеница је, ствари тада још увек нису биле довољно зреле да би се могао, баш тог дана, очекивати победнички резултат.

Пролонгирање наставка скупштинског заседања дало је реалну прилику да се установи колико је повољна новонастала ситуација. Уследили су бројни састанци представника патриотских странака са надом да ће неко изнети предлог који води решењу дуге и исцрпљујуће парламентарне и владине кризе.

Убрзо се показало да је Коалиција „Слога“ на крајње климавим ногама.

Тих дана појавио се календар Странке независних социјалдемократа чији уводник је написао извесни Церовић, а у коме се каже: „Најбоља политичка новост међу Србима у неко-

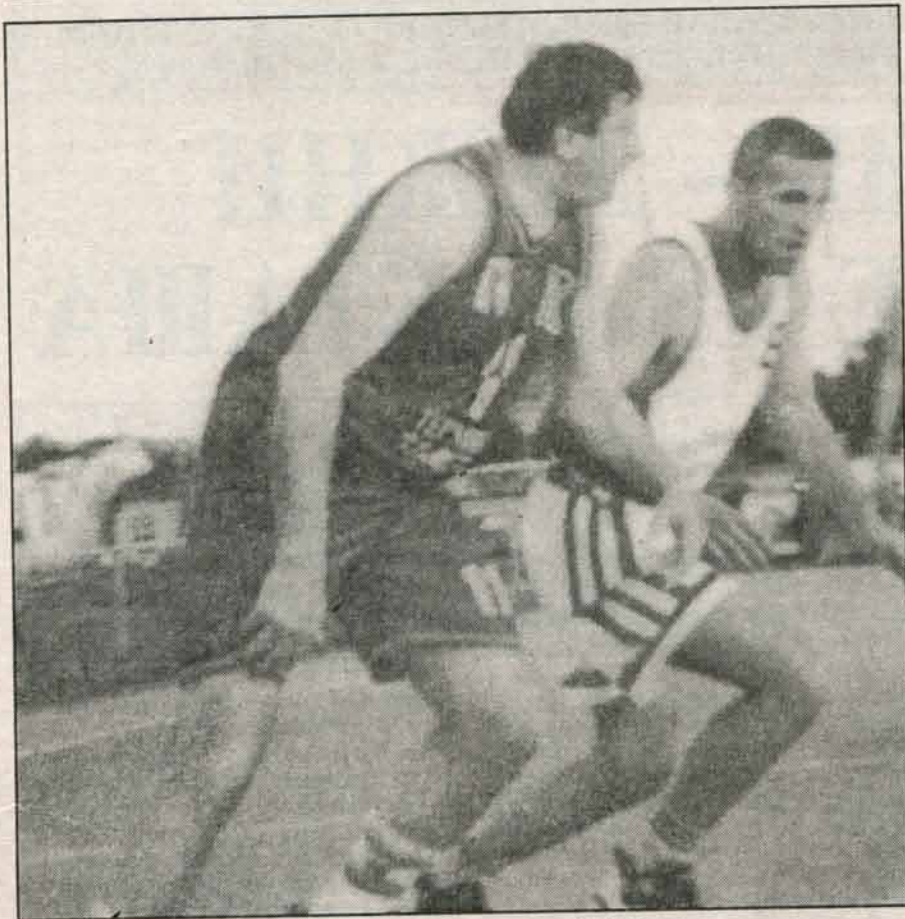
лико последњих година зове се Милорад Додик. Нисам приметио да је неко нечим то заслужио, али нема сумње да га је лично Бог послао. Како се појавио почео је да чини чуда, налик на библијска. Ако знамо колико је међу Србима било све запетљано, завезано и изгубљено, колико је пред њима било затворених врата, закованих прозора и закључаних брава, Додиков досадашњи

учинак можемо мерити с оним када се пред Мојсијем море размакло“.

Додик је био дубоко уљуљан у самољубље. Додатно га је оптерећивало и то, а о чему често као о анегдоти говоре они који га дуже знају, да је увек када би му се нешто непријатно дешавало говорио: „Дође и мојих пет минута“! Човек темпераман на тако кратко време, свакако није неки капацитет.

Ако је због глупости других дошао на власт, Додик ће са власти отићи због властитих глупости

Боље је бити НБА кошаркаш него НАТО војник

Да ли због богохуља или нечег другог, али чињеница је да се Додику помрачи ум. Додуше можда је то и због прастаре истине о којој је у нашем листу писано пре више од четири године. Реч је о томе да већина наших политичара када се осети премоћном доживи ерекцију. Оно их тада ненадано удари по челу па просто загледе.

Чини се да се управо то десило Додику. Изгубио је курс. На најглупљи начин. Понављајући грешке власти коју је сам рушио.

Крстанова и Милина рачуница

Други део заседања показао је јасну политичку слику. Додик је остао без подршку значајног броја посланика из Коалиције „Слога“. То се видело најбоље на тај начин што је управо он, сам, маркирао своје непријатеље из редова Социјалистичке партије Републике Српске. Истовремено његови мешетари носили су врећу пара око Басног двора покушавајући да поткупљивањем сачувају лојалност потребног дела посланика из Коалиције „Слога“.

Додик је за то време прозивао са говорнице. Криви су му били српски радикали. Говорио је како је све „закувано“ у Београду у режији Слободана Милошевића.

Драгутин Илић, потпредседник Социјалистичке партије Републике Српске по Додику је био нови кандидат за председника Владе.

Посебно га је уздрмало то што је потпредседник Републике Мирко Шаровић посредно понудио Народној скупштини Републике Српске разрешење кризе владе и парламента путем преузимања председничких овлашћења из члана 80. Устава Републике Српске, а ради могућности да именује новог кандидата за председника Владе Републике Српске.

Тог дана на консултацијама које су одржане код председника Народне скупштине Петра Ђокића, Додик је рекао: „Уколико данас будете сакупили четрдесетдва посланика имаћете и моју подршку“. Додик је добро знао шта ће се десити. То је на истом састанку рекао и његов посланик Крстан Симић постављајући присутнима питање: „Шта смо урадили, ако након овога што се данас дешава високи представник смени Шаровића или његову одлуку прогласи неважећом“?

Потпредседник Републике Мирко Шаровић донео је одлуку да преузме овлашћења како би се изабрала нова влада. Српска радикална странка Републике Српске је то подржала.

Узми па врати

Нажалост потпредседник Републике Српске Мирко Шаровић није издржао. Овлашћења је задржао свега петнаестак часова. Уместо да покаже своју политичку одлучност он је послушао високог представника Волфганга Петрича и враћено овлашћења.

Српски радикали су након тога поставили бројна питања. Прво од њих било је: „Каква је сада улога потпредседника Републике?“ Такође смо питали: „Како потпредседник Републике Мирко Шаровић може користити председничка овлашћења када је у питању иселјавање јединица Војске Републике Српске из Брчког, а не може када треба, у складу са Уставом и изборним резултатима, изабрати новог кандидата за председника Владе Републике Српске?“

На та питања не само да није одговорио високи представник, него ни потпредседник Шаровић. Остала су затворена уста и представника других странака.

Српска радикална странка је очекивала нешто сасвим друго. Били смо убеђени да је вишемесечно учешће потпредседника Шаровића у тиму председника Републике Српске Николе Поплашена оставило снажнији утисак код господина Шаровића и привело код њега јасније ставове и јачу вољу.

Нажалост то није било тако.

Трећи - последњи део Девете редовне седнице Народне скупштине Републике Српске донео је нове политичке односе. Клуб посланика Српске радикалне странке Републике Српске, увидевши да потпредседник Шаровић неће издржати, одлучио је да предложи властити заључак којим се констатује да је Народна скупштина спремна да на предлог председника Републике Српске Николе Поплашена изабере новог председника владе.

На крају тачке није усвојен нити један од бројних предлога закључака, а свака од странака или коалиција имала је најмање један.

Али није било све завршено.

Не пада снег да покрије брег

Девета седница Народне скупштине Републике Српске, испоставило се касније, послужила је само као лакмус папир са предстојеће догађаје. Додик је убрзо након завршетка седнице донео одлуке којима је сменио прво свог потпредседника Тихомира Глигорића, председника добојских социјалиста, а потом и др Драгутину Илића, директора Јавног фонда за здравствено осигурање и потпредседника Социјалистичке партије Републике Српске. Главни одбор Социјалистичке партије одговорио је експресно постављајући ултиматум Додику.

Садржај ултиматума јавности је познат. Додик је на тај ултиматум одговорио у свом стилу. Рачунајући да је само он главна улога, а сви остали статисти у овом високобуџетном америчком филму, „комбајном је у кукурузу“ покупио је све социјалистичке кадрове око себе.

Социјалисти су убрзо одговорили одлуком о изласку Социјалистичке партије Републике Српске из Коалиције „Слога“.

Српски радикали траже српску владу

Српска радикална странка Републике Српске све време је инсистирала да се реше бројна економска и социјална питања због којих је стање у Републици Српској трагично. Почевши од наших захтева да се однос најмање и највеће плата установи на основу пропорције 1:3 и однос највеће и најмање пензије у односу 1:2 па до тога да се прекине са задуживањем које служи за куповање социјалног мира уместо да се кроз улагања у привреду Републике Српске постигне не само социјални мир већ и укупни напредак.

Стално игнорисање наших захтева од стране Додикове владе и Народне скупштине довело је Републику Српску у стање у коме се и није ништа друго могло десити осим да долази до прекомпозиције политичких ставова.

Ако се уз тешко социјално-економско стање у обзир узме и мечкарско додваравање осовине Додик - Плавшић непријатељима српског народа, путем уغوшавања издајника српског народа, онда је потпуно јасно да је политика Коалиције „Слога“ прешла све границе националног издајништва.

За српски народ српска политика

Извршни одбор Српске радикалне странке Републике Српске заседао је истог дана - 8. фебруара, када је одржан и последњи наставак IX. редовне седнице Народне скупштине Републике Српске.

Говорећи о разрешењу кризе владе и парламента председник Републике Српске и председник Српске радикалне странке Републике Српске Никола Поплашен рекао је да влада треба да представља највиши орган извршне власти који у сваком тренутку мора располагати подршком апсолутне већине народних посланика. Постојећа, техничка влада Републике Српске нема легитимитет јер је влада старе Скупштине, а очито не ужива ни подршку апсолутне већине посланика у Народној скупштини. Због тога сматрам да у Републици Српској треба формирати владу националног јединства - велику коалицију свих српских странака. У том смислу био сам спреман да подржим настојања потпредседника Републике господина Мирка Шаровића да у складу са чланом 80. Устава Републике Српске предложи новог кандидата за председника Владе. Нажалост господин Шаровић то није учинио у овом периоду између два наставка скупштинског заседања, а ја сам и даље спреман да испуним своју уставну обавезу у вези са разрешењем кризе владе и парламента, закључио је председник Поплашен.

Председник Извршног одбора господин Мирко Благојевић рекао је да по свему судећи господин Шаровић неће предложити новог кандидата за председника Владе. Ја као председник извршног

одбора очекујем да наш Клуб посланика у Народној скупштини подржи само она решења која су потпуно уставна и законита, додао је господин Благојевић. Српска радикална странка сматра да сви који се налазе на српској политичкој сцени морају схватити да органи власти морају представљати јединствен систем заснован на хијерархијској субординацији и демократским изборима који требају гарантовати спровођење воље народа. Због тога је једнака обавеза свих државних органа и институција да у циљу заштите институција, које су одлика самосталности Републике Српске, одбаце одлуке страних интервенциониста којима се блокирају функције изабраних и именованих функционера, закључио је Благојевић.

Председник Клуба посланика Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Српске Милан Лазић рекао је да ће Клуб посланика испунити очекивања страначког руководства и да неће одступити од Устава и закона. Наш предлог ће бити то да се усвоји закључак којим Народна скупштина изражава спремност да на предлог легалног и легитимног председника Републике Српске, кога је изабрао српски народ, изабере новог председника владе Републике Српске и нову владу Републике Српске, истакао је господин Лазић.

Иступање господина Лазића пропраћено је видним одобравањем свих народних посланика и чланова Извршног одбора. Извршни одбор је након тога дао једногласну подршку Лазићевом предлогу.

Против безумља и безакоња

Говорећи о раду Клуба посланика Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Српске главни секретар Странке Огњен Тадић рекао је да је обавеза наше странке да се бори да владавина права и уставност и законитост замене досадашњу владавину над правима, законима и Уставом која је заснована на послушности националних издајника које су инструментализовали страни интервенционисти. Уз то, постојећа, техничка влада, крива је за то што су многа законска решења у директној колизији са појединим уставним нормама. То резултује тоталном несигурношћу и незащити грађана и Републике Српске пред самовољом страних цивилних и војних снага. Народна скупштина треба укинути све законе и подзаконске акте који су у супротности са Уставом и извршити ревизију аката који су или у делимичној супротности са уставом и системским законима или угрожавају национални интерес. Српски радикали су се одувек борили против безумља и безакоња и тако мора бити и убудуће, без обзира на све притиске којима смо изложени, закључио је господин Тадић.

Господин Петко Вукојичић, председник Сарајевско-романијског окружног одбора Српске радикалне странке подржао је став господина Тадића рекавши да се Српска радикална странка одлучио

супроставља сваком покушају ревизије или промене Дејтонског мировног споразума који нема подршку свих потписница и гараната Дејтонског мировног споразума. У том смислу немогућа је и промена Устава Републике Српске када се зна да је он потпуно усклађен са Дејтонским споразумом. Наша је обавеза да обезбедимо доследну примену нашег Устава и Дејтонског мировног споразума и спречимо његово неправно тумачење које странци афирмишу агресивно лансираном поруком о тзв. „духу“ Дејтонског споразума, рекао је Вукојичић.

Говорећи о раду представника Републике Српске и Српске радикалне странке у заједничким органима господин Ђоко Пајић, делегат у Дому Народа Парламентарне скупштине рекао је да представници Републике Српске и српског народа морају изаћи из заједничких органа јер се непрестано показује да је утицај легалних и легитимних представника некад смањен, а некад елиминисан антидејтонским одлукама високог представника. Рад наших представника, па чак и само појављивање на седницама, представља само несвесну подршку октроисаним законима које припрема канцеларија високог представника и које у недостатку подршке парламентарне већине доноси лично високи представник, истакао је господин Пајић.

Позив на бојкот избора

Извршни одбор још једном је једногласно позвао све чланове и симпатизере Српске радикалне странке и целокупан српски народ да бојкотује предстојеће изборе. У оквиру тог става господин Славко Бољановић, председник Херцеговачког округа и народни посланик рекао је да Српска радикална странка позива на бојкот локалних избора јер нема демократских услова за њихово одржавање. Они су само у функцији легитимизације самовладе америчких службеника и послушника на шта ми никада нећемо пристати јер нико нема право да избеглицима ускраћује право да мењају имовину, закључио је Бољановић.

Господин Раденко Ристић, председник Дринског округа Српске радикалне странке и народни посланик сматра да постојећи изборни систем кроз могућност бирања, начин кандидатуре, узурпацију медија, спречавање равноправног учешћа на изборима свих странака и на друге начине омогућава проамеричкој и издајничкој влади да мимо воље бирача задржи власт. На протеклим изборима народ је јасно подржао председника Републике Николу Поплашену и дао му обавезу и право да одлучи ко је најпогоднији за новог председника владе. Ја као народни посланик не могу да прихватим да било ко на неуставан начин то спречава. Зашто српском народу требају такви избори на којима нема право да одлучује ко ће да га представља, закључио је господин Ристић.

Мирослав Рајлић

ШТА ЈОШ ТРЕБА ДА УРАДЕ ЖИВКО РАДИШИЋ, МИЛОРАД ДОДИК И БИЉАНА ПЛАВШИЋ ПА ДА КОНАЧНО НЕСТАНУ СА ПОЛИТИЧКЕ СЦЕНЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ?

СРБИМА ЈЕ ДОСТА И САРАЈЕВСКИХ И БЕЧКИХ КОЊУШАРА

Власт у Републици Српској функционише, не само на полугама криминала, већ првенствено на политици издаје српских националних интереса. ● Све што се у Републици Српској догађа чини се по диктату Алије Изетбеговића из Сарајева и Бечлије Волфганга Петрича, који, преко Живка Радишића, Биљане Плавшић и Милорада Додика, полагано реализују свој сценарио о нестанку Републике Српске и стварању унитарне Босне и Херцеговине. ● Да би заташкали прљаве криминалне работе у које су дубоко огрезли лидери „Слоге” измислили су акцију „Стоп шверцу”, а што је, опет, најбољи доказ да правна држава уопште не функционише

Српски радикали служе само свом народу

Кажу да сваки народ има онакву власт какву заслужује. И то је тачно. Наравно, под условом да је сам народ бирао своју власт. Што је народ хтео то је и изабрао, а ако увиди да је погрешно, нико том истом народу не спори право да демократским путем тражи нове изборе и своје поверење поклони новој гарнитурџи. Тако је то у демократском свету где, као у Италији, готово сваке године долази до промене владајућих гарнитурџа.

Република Српска, нажалост, не спада у ред оних заједница у којима је, ако власт није по мери и вољи грађана, довољно расписати изборе и на тај начин омогућити грађанима да слободно изабери своје нове представнике у власти за које мисле да ће боље заступати њихове интересе. Да је то тако, најречитије потврђује чињеница да грађани Републике Српске имају на власти људе које нису они изабрали и који не уживају њихово поверење, али су, нажалост, немоћни да ту власт мењају. Све то помало изгледа чудно, али је тако, што уопште није тешко аргументовано и чињеницама доказати.

Живко је рекао срамно „да“

Није никаква тајна како је Живко Радишић постао члан Председништва Босне и Херцеговине из Републике Српске. Приликом пребројавања гласова, након проведених избора, за ту функцију до последњег тренутка предност је имао његов конкурент Момчило Крајишник, а онда су стигли гласови из иностранства у црним џаковима. Из тих џакова извучено је управо онолико гласова колико је било Радишићу потребно да победи Крајишника и тиме су све дилеме решене. Тако су одлучили светски моћници, чији људи су и бројали гласове на изборима.

Пре него је завршено бројање гласова, ти исти који су режирали те изборе, обавили су са Радишићем озбиљан разговор отворено му је речено да би он могао изићи као победник, ако изрази своју лојалност међународној заједници, а то значи (и Живко је то добро схватио) да ће, када дође на власт, морати плесати по њиховим нотама. И у ритму какав они наметну. Лукави и препредени Радишић је, кажу, само климнуо главом, што је било довољно да може почети са слављем и пре него што се изборни резултати званично прогласе.

На сличан начин, у премијерску фотелју устоличен је и Милорад Додик, који је, опет у договору са тим истим светским моћницима, пристао да формира Владу Републике Српске уз помоћ муслиманских посланика у српском парламенту. На тај начин Додик је пристао да истовремено служи федералном Сарајеву (муслиманима) и међународној заједници, чији тренутни протектор у Босни и Херцеговини је Волфганг Петрич. Дакле, и Радишић и Додик су пристали да буду истовремено и сарајевски и бечки

коњушари, тј. да служе њима, а не српском народу чији су они, тобоже, представници.

„Рачуни“ за верност одавно стижу

Првих дана њихове владавине та превара и није била тако видљива, јер су они који су их устоличили на те функције разрадили читав сценарио за њихово деловање, по коме је Србе ваљало мало уљуљкати, како не би осетили да су преварени. Ипак, превара је брзо изишла на видело, јер су „рачуни“ за верност почели помало пристизати. Сви ти рачуни били су и јесу на штету српског народа и Републике Српске што је, наравно, изишло на видело тако да је данас и онима који су најмање упућени у политичке (не) прилике у Републици Српској јасно каквих прљавих послова су се Радишић и Додик прихватили.

Да би те све прљаве работџе што боље камуфлирали, Додик и Радишић су се досетили да би било добро формирати партијску коалицију српских странака које су на власти, а што је председница Српског народног савеза Биљана Плавшић оберучке прихватила, јер и њој су, због исте ствари, требали партијски савезници. И тако је настала Коалиција „Слога“, која преко својих посланика у Народној скупштини Републике Српске, а у савезу са муслиманима, влада у Републици Српској, на опште задовољство њихових ментора.

А како владају, најбоље ћемо сазнати из поруке коју је у српском парламенту својим коалиционим партнерима из „Слоге“ упутио муслимански посланик Муниб Јусуповић, рекавши: „Господе, нема ништа цабе“. Том поруком Јусуповић је потпуно разобличио нашу политичку збиљу и стање у коме се Република Српска тренутно налази. Тај исти Јусуповић, заједно са својим колегом Сафетом Бичом, који такође седи у српском парламенту, не једном су у бањалучком Банском двору, где иначе Скупштина заседа, рекли да је Република Српска злочиначка творевина, да је настала на геноциду, те да као таква мора да нестане. Сваки пут када би они то и тако нешто рекли српски посланици који су са њима у парламентарној коалицији, а то су посланици из редова „Слоге“, скрушено су сагињали главе не усуђујући се да им било шта на то кажу. А и како би, јер у том случају би дошло до распада савезништва у парламенту са муслиманима, без чега „Слога“ не би могла да влада, а шта би им тек рекао господин Петрич, ако би се којим случајем тим „слогаши“ узјогнули.

Плес по Алијиним нотама

Све што Алија Изетбеговић жели да оствари у Босни и Херцеговини, он то данас чини без икаквих проблема. Нема он икаквих проблема ни да ту своју поли-

Ко то каже да се до демократије не може доћи и уз помоћ НАТО—тенкова — Биљана Плавшић

тику реализује у Републици Српској и то сасвим легално, без насиља или некаквих закулиских игара. Довољно му је да пре заседања неке од седница српског парламента у свој кабинет позове Јусуповића или Бичу и да им издиктира шта треба да ураде, који закон да подрже, који да не подрже и какав амандман да дају на неки од закона за који су они у Сарајеву заинтересовани да буде по њиховој мери. Бичо и Јусуповић добију задатак и то преносе Додик, Ђокићу или неком од њихових заменика, и то је већ довољно да се зна у ком правцу ваља усмерити заседање српског парламента. То што ће се томе противити посланици из редова Српске радикалне странке или Српске демократске странке, то њих не занима јер, једноставно, ако дође до спора, иде се на гласање, где се унапред зна крајњи исход. И да све буде горе, ако, којим случајем, посланици из српског патриотског блока почну да нешто „зановетају“, тада за говорницу излази распомамљени премијер Додик и отворено им каже: „Ко вам је крив када вам фале два посланика па да имате парламентарну већину“. И ту се све завршава. И тако из седнице у седницу.

За разлику од Додика, чији је задатак да унутар Републике Српске моделира односе по мери својих ментора, Живко Радишић има задатак да те исте послове одрађује кроз Председништво Босне и Херцеговине, чији је он члан. И, морамо рећи да он тај посао доста успешно одрађује, на пуно задовољство оних који су га на ту функцију устоличили. Када је постављено питање границе према Хрватској код Костајнице ту се, наводно, Живку догодила некаква процедурална грешка, тако да је читав ствар пропала. Међутим, врло брзо се испоставило да су то биле Радишићеве обмане, јер он никад и није уложио вето у Председништво Босне и Херцеговине, а

на што има право када је српски национални интерес угрожен. Да је Радишић мислио другачије од Алије Изетбеговића зар би му се догодило да аплаудира Туђману и Изетбеговићу на дан потписивања споразума о границама између Хрватске и Босне и Херцеговине.

Премијер владе којом влада Алија Изетбеговић – Милорад Додик

Распродаја суверенитета

Прича за себе је Њујоршка декларација из које је јасно видљиво да је Живко Радишић на самиту у Њујорку, а где су уз Алију Изетбеговића и Анту Јелавића присуствовали Ричард Холбрук и неки други моћници, дао свој пристанак на ревизију Дејтонског споразума у који се он иначе воли заклињати. Из површног читања те Њујоршке декларације видљиво је да у њој стоји да су чланови Председништва Босне и Херцеговине, а то значи и Радишић, потврдили своје одредење за јачање Босне и Херцеговине као суверене и „потпуно интегрисане и мултиетничке државе са два мултиетничка ентитета“. Овде свакако Радишићу морамо поставити, наизглед банално, али ипак озбиљно, питање: „Шта му га то значи „потпуно интегрисана“ Босна и Херцеговина?“ Када Изетбеговић и Силајкић говоре о потпуно интегрисаној Босни и Херцеговини, они ту државу виде као унитарну, без ентитета, а то значи и без Републике Српске. Уосталом, они су у праву, јер такво одређење и не може се другачије тумачити. Ако Радишић, пак, мисли да је то крива интерпретација, те да таква одредница не поништава постојање ентитета, а зашто се онда говори о потпуној интегрисаности јер, ако се ту подразумевају ентитети, онда је та и таква интегрисаност, већ извршена и ту се нема

више шта залагати.

Посебно поглавље те Њујоршке декларације јесте успостављање државне граничне службе која ће бити суверена десет километара у дубини територија Републике Српске и Федерације Босне и Херцеговине од државне границе. Та полиција, осим што би обављала надзор на граници, контролу саобраћаја на граници, контролу докумената за прелаз границе, има и једно овлашћење које дословно гласи: „трагање за људима унутар пограничне зоне“. Шта то значи, само лаику није јасно, јер, забога, полиција која трага има право и да, након што неком уђе у траг, истог хапси, а што би могла бити посебна посланица за припаднике тог полицијског ешалона из редова друга два народа када дођу у погранични појас Републике Српске.

Да ли је о свему томе, пре него је ставио свој параф, размишљао тај господин, да ли је размишљао да је на том простору Република Српска практично изгубила свој суверенитет. Наравно да му је све то било јасно, али он и јесте на ту функцију изабран да одглуми српског представника а не да се ту бори за некакве српске интересе. И господин Радишић заиста ту своју ролу до сада је добро одиграо.

Петрич мири несложне „слогаше“

Госпођа Биљана Плавшић нема никакву званичну функцију у органима постојеће власти у Републици Српској. Међутим, њена присутност на политичкој сцени је и те како видљива кроз Коалицију „Слога“, која би се, иначе, као неприродна творевина, одавно распала да је не подупиру светски моћници. Чим у „Слози“ дође до неслоге, већ наредног дана с њима разговара или господин високи представник Вофланг Петрич или Роберт Бери, да би им припретио да морају бити сложни и да се не смеју свађати. И већ тада почиње друга прича да се прича, односно, у јавност се шаље саопштење како су они и из тих неспоразума изашли ојачани.

Присетимо се само понашања Социјалистичке партије Републике Српске унутар „Слоге“ која је више пута најављивала да напушта ту коалицију. Чак је Живко Радишић после смене председника Републике Српске Николе Поплашена, те проглашавања Брчког за дистрикт, јавно иступио рекавши да они треба да власт препусте другима, јер се показало да су заговарали „концепт пропаље политике“. Тако рече Живко, да би се већ након неколико дана показао и све наставио по старом.

Без обзира на вазалски однос на који су пристали, те протуслуге и награде од међународних моћника које због тога добијају, „слогаше“ би се ипак одавно разишли да их не вежу још неки, рекло би се, далеко јачи интереси. Реч је о криминалу који је, уз издају националних ин-

Човек задужен за распродају суверенитета Републике Српске – Живко Радишић

тереса, постао основна полуга ове власти. „Слогаше“ су, долазећи на власт, обећали жесток обрачун са криминалом, да би се врло брзо испоставило да од тога нема ништа, те да је њиховим доласком на власт криминал тек почео да царује. Чак је и Живко Радишић, о чијем поштеном његови следбеници воле да причају, дебелим огрезао у криминалне работе као председник Управног одбора Нафтне индустрије Републике Српске. Око тих нафташких прљавих работа све се зна, зна се да је, уз Радишића, у све то дебло умешан и сам премијер Додик, што је он, уосталом, и признао, али правосудје о томе и даље ћути. Зашто, није тешко погодити.

Међутим, да лакрдија буде већа, у окриљу Социјалистичке партије, чији је шеф Живко Радишић, покренута је акција „Стоп шверцу“, а практични носилац те акције је Управа царина Републике Српске. Сама чињеница да они који су на власти покрећу некакву акцију око сузбијања шверца, (јер је због тога наводно држава осиромашена), најбоље говори да органи државне власти не раде добро свој посао. Зар није чудно да Управа царина награђује грађане ако јој телефоном дојаве и покажу некога ко је преко границе прошверцовао одређену робу? Грађани због тога чак бивају и награђени, а све што им они могу саопштити јесте да оцинкаре некога од својих комшија, да дојаве цариницима у којој гаражи ти јадници, којима је то једини извор прихода, држе по картон или два цигарета. Истовремено, преко границе и даље прелазе шлепери робе коју нико не царини. Чији су шлепери, чија је роба - то ваљда могу знати само они који су најавили „Стоп шверцу“. Знају, али се праве да не знају.

Борислав Ратковић

ДРЖАВА У ОСТАВЦИ

- Откако је Милорад Додик на власти, Република Српска се поноси „КЈАМЕТ“ регистарским таблицама, „вековном српском новчаном валутом“ (конвертибилном) марком, војском која се са ратничког пиједестала суновратила у бездан звани беда и сиротиња, полицијом која је све више мулти-, а све мање српска!
- Српска данас има циркус који се зове Народна скупштина Републике Српске, чије одлуке и закључке не поштује више нико, чак ни сами посланици!

Ако нас сећање још увек добро служи, чини нам се да смо колико до пре пет година еуфорично славили стварање најмлађе српске државе на просторима экс-Југославије - Републике Српске. Међутим, онда је дошао Дејтон и колико год били незадовољни споразумом којим је окончан грађански рат у бившој Босни и Херцеговини, једна важна чињеница никако није могла да се пренебрегне, а то је коначно међународно признање државне творевине српског народа на територији некада централне југословенске републике.

тоји од два ентитета - српског и муслиманско-хрватског - са јаким државотворним карактеристикама. Нажалост, Дејтон је требао да буде модерна Библија, али није! Многобројне накнадне ревизије овог документа (тобоже због неких његових недоречености) уништиле су изворне принципе парафираног договора Срба, Хрвата и муслимана у Босни и Херцеговини, дајући којекаквим високим представницима и осталим белосветским хоштаплерима неограничена овлашћења која сежу чак дотле да потоњи без икаквих последица могу смењивати

За њих је Република Српска, у најмању руку, дивљина настањена необразованим урођеницима, којима не треба дозволити да мисле својом главом, да чувају своју историју и културу, већ их треба затворити у тор и непрестано бомбардовати болесним идејама „новог светског поретка“, које су толико ван сваке логике и здравог резоновања, да се мошти најпознатијих светских филозофа окрећу у гробовима попут турбина у електранама.

Не треба, међутим, бити толико проклет, па оптуживати светске „медијаторе“ и „миротворце“ за све оно што

Република Српска створена је крвљу и нећемо ником дозволити да је распродаје

Дејтонски мировни споразум требао је да буде Библија за будуће уређење нове Босне и Херцеговине, државе која се с-

вати легално изабране председнике скупштина општина, па чак и председнике ентитета.

нам се данас дешава. Они у овој специфичној иронично-комедијашкој политичкој утакмици на нашем терену ништа

не би могли да ураде да немају своје људе у највишем државном руководству Републике Српске. Зашто користимо тако „тешке“ речи за људе који данас воде Републику Српску?

Зато што чињенице јасно упозоравају на тако нешто. Јер, садашња владајућа гарнитура у нашој младој држави (или српском ентитету у Босни и Херцеговини) за нешто више од две године успела је у потпуности да уништи сва државотворна права Српске, која су била загарантована Дејтонским споразумом. Конкретни примјери? Добро, идемо редом!

Познато је да су основне одлике самосталности једне државе непрекинутост, односно континуитет њене територије, њена војска, полиција, Устав, новчана јединица, али и регистарске таблице на возилима, те лична документа грађана.

Има ли данас Република Српска непрекинуту територију? Наравно да нема. Нетом проглашени град-држава Брчко пресекао је Српску на два дела. Дефинитивно. Самозвани премијер Републике Српске Милорад Додик упорно је понављао да су за изузимање Брчког из најмлађе српске државе криви српски радикали и СДС, као и председник Републике Српске Никола Поплашен, не дајући ниједан аргумент за такву тврдњу. Са друге стране, наш вајни председник Владе Републике Српске ниједном речу не помиње његово катастрофално сведочење у Бечу у вези са даљим статусом Брчког у дејтонској Босни и Херцеговини, пре доношења коначне арбитражне одлуке о овом граду.

Да је показао само мало политичког безобразлука и дрчности (и једно и друго обилапно демонстрира на сваком заседању Народне скупштине Републике Српске) Брчко би још увек било у саставу Републике Српске и не би данас којекакви фаранди и клајнови доносили Устав Дистрикта Брчко, потписивали деложације оних од којих је и драги Бог одавно дигао руке, и стварали некакву мултиетничку полицију, а да ни њима самима није јасно како ће она функционисати.

Самозвани премијер

Често технички премијер Додик на сва уста хвали досадашњи рад Владе Републике Српске, помиње силне милијарде долара које су странци уложили у просперитет наше државе, док (са друге стране) оптужује Српску демократску странку и Српску радикалну странку за све и свашта. Слушајући самозваног председника Владе Републике Српске, политичке партије које су уз помоћ народа створиле Републику Српску криве су за сва зла овог света. По Додик, криве су што је уопште започет грађански рат у Босни и Херцеговини, што су тврдоглаво заступале интересе српског народа на овим просторима, што се давно нису окренуле Западу и његовим „прос-

перитетним, демократским идејама“, уместо „дрвеној, комунизмом атрофираној Србији“. Српска демократска странка и Српска радикална странка су криве што данас на сваком кораку не цветају љиљани, што људи на овим просторима не удишу „чисти хрватски зрак“ и што се, уместо плаво-жуте поњаве коју називају „државном заставом Босне и Херцеговине“, у Српској још увек вијори црвено-плаво-бијела тробојка.

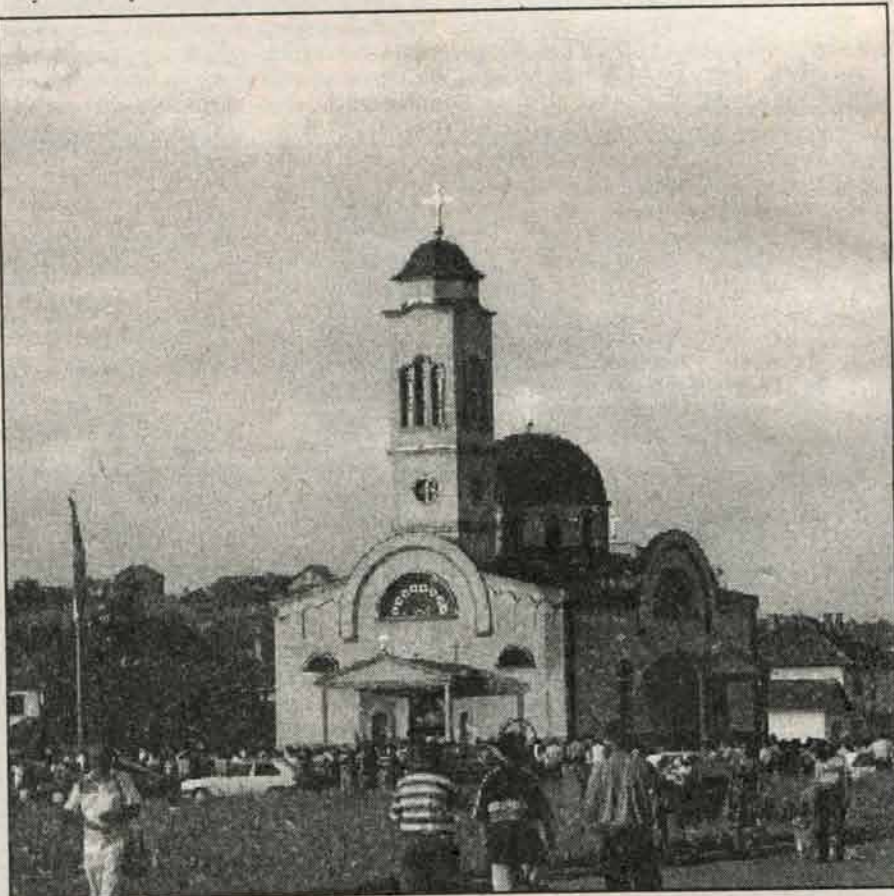
Добро, и нека су криве за све претходно наведено, ако у било чему има имало кривице. Али, да ли је онда Милорад Додик безгрешан човек? Наравно да ће он сам на ово питање одговорити потврдно. Штавише, могао би у догледно време покренути иницијативу да га због свих досадашњих „заслуга“ Српска православна црква ускоро прогласи за свеца, иако је (по сопственом признању) атеиста.

Климоглави политичари

Но, сумњамо да би ова иницијатива прошла међу црквеним великодостојницима. Јер, откако је Додик на власти, Република Српска се поноси „КЈАМЕТ“

чије одлуке и закључке не поштује више нико, чак ни сами посланици, док се назови премијер Републике Српске према њој односи као према путнику-намернику, којег је ноћ затекла на путу, па је домаћина прве куће на коју је наишао замолио да у њој преноћи. Уместо у кућу, честити домаћин му је коначно пронашао у штали.

Уметност климања главом, на којој су домаћи политичари докторирали за само две-три године, и довела нас је у ситуацију у којој се налазимо. Иако у већини чланова и анекса Дејтонског споразума пише да се у Босни и Херцеговини нешто МОЖЕ, али не и МОРА формирати, овдашњи политичари, не би ли се улизали странцима, без размишљања (и без изузетка) прихватају ову другу формулацију. Не каже наш народ улудо „Трипут мери, једанпут сеци“. СДС-овци и српски радикали су се слепо држали ове пословице. Зато смо у њихово време на основу регистрација возила знали одакле смо, у Србију смо ишли без пасоша (идемо и сада, али нећемо још дуго!), југословенски динар (ма колико га уништавала инфлација) давао нам је психолошку сигурност, а Војска Републике

Морамо чувати наше светиње – Црква Свете Петке у Угљевику

регистарским таблицама, „вјековном српском новчаном валутом“ (конвертибилном) марком, војском која се са ратничког пиједестала суновратила у бездан звани беда и сиротиња, полицијом која је све више мулти-, а све мање српска. Српска данас има циркус који се зове Народна скупштина Републике Српске,

Српске нам је гарантовала физички опстанак на овим просторима. Шта нам је од свега тога данас остало?

Ништа. Остала нам је нелегитимна, марионетска Влада, чијем председнику више нико не може стати у крај.

И држава у оставци!

Мирко Станковић

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ

ЈАКА „СЛОГА” - СЛАБА СРПСКА!!!

● Док се Република Српска под ударом спољних и унутрашњих сила све више круни и „на корак” копни као тешки боленик, докле „Слога”, уз чију помоћ и благослов све се то догађа, бива све „сложнија”, све „јача” и, кажу „слогашни”, све потребнија српском народу. Благих Боже, имали те где?

Броз је у своје време говорио: слаба Србија - јака Југославија! Ствари се, доцније, нису баш тако обистиниле. Десио се што се десио. Србија је, хвала Богу, остала и опстала. С Југославијом је било што је било. Онда је Брозову штафетну палицу преузео, ових дана, „дидо” Алија Изетбеговић, окорели фундаменталиста, који је рекао да му „одговара слаба Србија, а демократска Хрватска”. Фундаменталиста и ратни злочинац, „Дидо” Босну види у комаду, целу, без Срба, баш онакву какву је описао у „Декларацији” због које је робијао у Зеници, на Брозовом комунистичком универзитету, где је савладао додатна знања и вештине за растурање ондашње Југославије и затирање српског народа.

Харис - Тамбураш у Алијине шаргије

Диди Алијини скуте држи и страну подупиру млађахни Харис, страначки супарник из Странке за Босну и Херцеговину, који по свету телали о нужности промене Дејтонског споразума. Каже још, овај муслимански свештеник у политичкој кабаници (надригеторетичар једног тла-једне нације и вјере): „да је Република Српска резултат агресије и геноцида”, и да јој, као таквој, нема места у босанској географији. Унитариста Харис тамбура у Алијине шаргије, по нотама међународних „чимбеника”. Нико Хариса не удара по прстима, нити му уши заврће, што значи да су белосветски моћници спремни радикално мењати дејтонски папир. То се могло давно закључити, барем судећи према ономе што је учињено Србима у Републици Српској у протеклих пет година. Није ли Дејтонски споразум већ неколико пута грубо измењен, рапидно изобличен, на штету српског народа. Треба само констатовати оно што се десио са Брчком, затим редом: насилна смењена легално изабраног председника Републике Српске Николе Поплашена, онемогућавање избора нове владе сходно резултатима парламентарних избора, спречавање потпредседника Републике Српске Мирка Шаровића да преузме функцију председника Српске, заједничке саобраћајне таблице, формирање заједничке пограничне службе, брисање такзваних „увредљивих садржаја” из уџбеника у Републици Српској, и тако редом, у недоглед, до потпуног брисања и нестанка овог српског ентитета.

Све ово што је учињено у Дејтонском споразуму, а на штету Срба, нигде није

регистровано у овом документу. То, дакле, значи, да овај споразум фактички и не постоји, да постоји само његов дух, његова фантомска каписла, политичка иницијација која служи белосветским и муслиманским вампирима за пуштање и испијање крви српском народу. То је, као оно, кад су муслимански шовинисти и фундаменталисти, за време Брозовог земања, рекли србофилу Мешу Селимовићу: пустићемо ти мало крви, соколе! Јадни Меша (Бог да му душу прости), морао је да бежи у Београд...

Ето, дакле, знамо шта „дидо” Алија и телал му Харис, те њихова белосветска братија мисле о Србима, и шта спремају и кују Републици Српској. Но, док они тако мисле и раде, не мирују ни домаће снаге! „Унутрашње резерве” слуга покорних су у пуном погону, делају пуном паром, да су то чак приметили и признали и „међународни чимбеници” који су рекли да „у Републици Српској нема никакве кризе, да је све у реду”! Казали су то, не трепнувши, Роберт Бери (онај што држи изборне маказе и Србима реже уши), а печатао је то и британски амбасадор у Босни и Херцеговини Хендл! Да човек не поверује својим ушима, односно, да га запрепасти оволика количина дрскости и цинизма коју ова господа сипају у лице српском народу. Нема кризе у Српској, а ова република нема свога председника (заправо, има га, али му не дају да ради свој посао); затим, нема нове владе, и тако даље и тако редом.

Брозови ученици

Није никаква тајна да је Република Српска окупирана, и да је над Босном uveden специфичан облик протектората, и баш због тога, господа белосветска и нехришћанска, тврдити да у Републици Српској нема кризе (у којој још једино, по вашој дефиницији, „функционише” влада) - превазилази све облике до сада познатог политичког цинизма и бескрупулозности.

Казано речником ваших штићеника у Босни, господа нехришћанска, могло би вам се одговорити: „Могли сте мало одвадити, пре него што сте рекли то што сте рекли!”

Да кризе нема у Српској, слично мисли и неприродна коалиција „Слога”, њен чувени тројац, који из политичке буре у политичку буру излази све јачи, све сложнији, чвршћи, баш као што је Брозова партија излазила из својих криза, односно са мамутских седница и конгреса.

Срби су били сложни у рату, а онда су на сцену дошли неки чудни „слогашни”

Што је у Републици Српској више разноразних криза и ломова, неизвесности и сиромаштва сваке врсте - коалиција „Слога” је све чвршћа и јача! Док се Републици Српској, под ударима спољних и унутрашњих сила, све више круни и „на корак” копни као тешки боленик, „Слога” докле бива све сложнија, све јача, и све потребнија Републици Српској и српском народу! Благих Боже, има ли те где?!

Покретом малог прста, Додик је „отфикарио” Тиху Глигорића и рогобусног (али мора се признати, поштеног, коректног и принципјелног човека) др Драгутина Илића. „Слогин бродих” од тога се тресао два-три дана, и, шта се десио? Ништа! Било је поново, пред камерама и новинарима, историјског руковања и загрљаја славног „Слогиног” тројца, и заклињања да им је Република Српска преца од свега!!

Дакле, могла би се извући девиза: јака „Слога”, слаба Српска!!! Да се вратимо на почетак текста: шта су оно, својевремено, говорили Броз и његова крмчад, па ових дана гласно и све гласније Алија и Харис: Слаба Србија, јака Босна!!

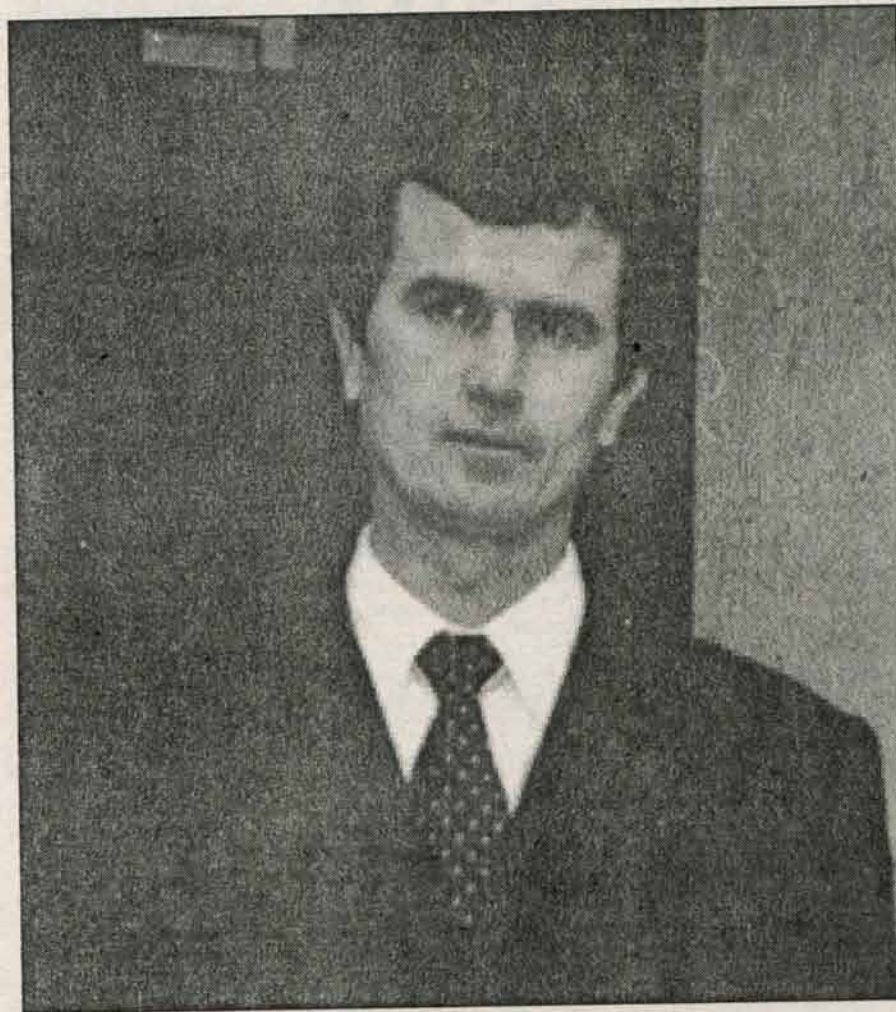
Ко то кога „преписује”, свесно или несвесно?

Лујо Дугоњих

МИЛАН ЛАЗИЋ, ПРЕДСЕДНИК КЛУБА ПОСЛАНИКА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ У НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

ОВО НИЈЕ НАРОДНА ВЕЋ ОКУПАЦИОНА ВЛАДА

- Ова Влада Републике Српске не постоји захваљујући нама, Народној скупштини Републике Српске, већ првенствено високом представнику па се она тако и понаша: не слуша нас посланика већ њега, тога странца
- Од 24 месеца колико је на власти ова влада је легитимно владала само осам месеци, а не легитимно, мимо народне воље и воље посланика Народне скупштине, влада већ 16 месеци

Тражили смо, тражимо и тражићемо да се изабере нова влада Републике Српске – Милан Лазич

Колико је Клуб посланика Српске радикалне странке био успешан оцењивање народ на парламентарним изборима, јер та оцена је у политици једина ваљана и најважнија. Клуб посланика Српске радикалне странке је други по снази у Народној скупштини Републике Српске и мислим да квалитетно обавља своју улогу критичара свих лоших потеза ове техничке или, боље рећи, ненародне, нелегитимне владе. Када се оцењује рад Клуба посланика Српске радикалне странке, треба имати

у виду да је наш клуб драстично оштећен скидањем са посланичке листе већ афирмисаних имена у Републици Српској попут Шајиновићке, Благојевића, Цвијетића, Тадића, Вукојичића, Дамјановића и Кончара – упозорио је већ на почетку разговора за „Велику Србију“ Милан Лазич, шеф Клуба посланика Српске радикалне странке Републике Српске у Народној скупштини Републике Српске.

Међутим, додао је он, клуб посланика је успешно преживео један такав удар који је

имао за циљ да елиминисањем познатих имена сломи Српску радикалну странку.

Замислите како је Клубу коме избацили седам првотимаца од једанаест!

Могућности Клуба посланика Српске радикалне странке да спречава злоупотребе овлашћења нелегитимне владе своди се само на то да изнесе своју критику таквих потеза за говорницом Народне скупштине.

Да би та критика имала ефекта, са њом мора бити упозната јавност и онда влада мора да води рачуна о тој критици која јој је упућена.

Међутим, Влада Републике Српске се потрудила да укине ТВ пренос Народне скупштине, управо да се народ не би упознао са прљавим вешом ове владе, да народ не чује због чега их све опозиција критикује и оптужује.

Ова влада, иначе, не постоји захваљујући нама, Народној скупштини, већ захваљујући високом представнику, па се она тако и понаша: не слуша нас, него њега.

Поражени, а владају

- Клуб посланика Српске радикалне странке је од почетка инсистирао на формирању нове владе Републике Српске у складу са изборним резултатима. По нашем мишљењу, која странака је највише кочила тај процес у Народној скупштини Републике Српске?

Милан Лазич: Тачно, Клуб посланика Српске радикалне странке инсистира од почетка на формирању нове владе и инсистираћемо и даље.

Тражимо избор нове владе зато да би се испоштовала народна воља исказана на задњим изборима. Избори се одржавају због тога да се промене људи на власти. Највећи закон у земљи, устав, обавезује новоизабрану скупштину да изабере нову владу. Али, ево ни 16 месеци после избора није формирана нова влада, па избора као да и није било. Од 24 месеца колико је на власти, ова влада је легитимно владала само осам месеци, а нелегитимно, дакле, мимо народне воље и воље посланика Народне скупштине, влада 16 месеци. А и тих осам месеци легитимне владавине, зна се, било је уз помоћ

Коалиције за цјеловиту и демократску Босну и Херцеговину. Ових 16 месеци, ова влада, ослања се само на подршку високог представника, што значи да је ова влада наметнута Републици Српској. Странке Коалиције „Слога“, а (Српски народни савез, Социјалистичка партија Републике Српске и Странка независних социјалдемократа) апсолутно су криве што није дошло до избора нове владе. Спремни су кршити и устав и закон само да би остали на власти. Питам се зашто толико желе власт. Да немају огромне користи од те власти, не би се ни толико борили за њу. А да би заварали наивне, говоре да им је тешко. Слога је поражена на изборима од коалиције Српске радикалне странке и Српске демократске странке. „Слога“ у Републици Српској држи сву власт, а на изборима су добили само једну трећину гласова. То су дакле, пљачкаши власти, јер је нелегитимно држе. То ће народ на изборима казнити. „Слога“ отворено сарађује са високим представником ради свог опстанка на власти, због чега огромну штету трпи Република Српска. „Слога“ и високи представник су смислили и одлуку о смени председника Републике Српске само да би покушали одржати владу која служи страним интересима. Одлука о смени председника Републике Српске је неуставна и антидејтонска, а донета је да служи као лажно оправдање за неизбор нове владе. Оправдање за наивне. Да ова влада не одговара америчким интересима, не би је они овако жестоко подржавали. Чак и да не постоје уставни, изборни и демократски разлози за смјену ове владе, њу би требало смени и због тога што лоше влада, јер је за време ове владе дошло до доношења одлуке о дис трикту Брчко, лоших односа са Савезном Републиком Југославијом, великих афера у привреди, неразјашњеног убиства Срђана Кнежевића и атентата на Копану, ограничавања политичких слобода и права, лошег стања у медијима, неодговарајућег односа према одбрани Републике Српске кроз недовољно финансирање, хапшења Срба за Хаг, лоше социјалне политике, нераспуштених колективних центара итд.

Њима народ не треба

● **Посланици вашег клуба показали су крајње одговоран однос према могућностима решења изразите политичке кризе у Републици Српској. Пример је иступање народног посланика Ангела Трипуновски, која је у више наврата изнела сву муку српског народа у том делу Републике Српске. По вашем мишљењу, колико утицаја имају иступи посланика на формирање политике институција Републике Српске које су подређене Народној скупштини?**

Милан Лазић: У овом тренутку и оваквој ситуацији мишљење посланика не утиче много на формирање политике која се води у органима подређеним Народној скупштини Републике Српске.

Ради се о томе да се ова влада определила да не слуша Народну скупштину, према томе, ни народ. Ова влада зна да је на власти само захваљујући високом представнику и она се определила да слуша њега, а не посланике. Политику институција Републике Српске дакле, у овом тренутку кроје странци, а спроводи врхушка Коалиције „Слога“.

Извршна власт се потпуно отргла од контроле Народне скупштине, што је ненормално у демократским земљама. Овакво стање може променити само народ на републичким изборима, тако што ће потпуно окренути леђа Коалицији „Слога“. Да би била поново успостављена контрола народа, посланика и Народне скупштине над радом институција Републике Српске, потребно је да Српска радикална странка буде владајућа и са одлучујућим утицајем у тој власти. Због тога нам је потребна много већа подршка народа на изборима да бисмо имали много више посланика него сада и да бисмо, евентуално уз помоћ Српске демократске странке, имали скупштинску већину.

Војска и борци – понижени и подељени

● **Клуб посланика Српске демократске странке је гласао за Закон о престанку примене Закона о напуштеној имовини, а учествовао је и у изгласавању буџета за 1999. годину. Посланици Српске радикалне странке ишћу учествовали у свему томе. Због чега?**

Милан Лазић: Зашто је Клуб посланика Српске демократске странке гласао за тај закон и буџет ми можемо само претпостављати, а најбоље је њих то питати. Клуб посланика Српске радикалне странке није могао гласати за тај несрећни закон о напуштеној имовини и за буџет 1999. Када је реч о буџету, ми смо имали крупне примедбе на тај буџет. Примедбе се односе на недовољна издвајања за одбрану земље. На пример: и ове године Влада Републике Српске има погрешан однос према одбрани, јер, док се у Федерацији Босне и Херцеговине за одбрану издваја 37% средстава буџета, у Републици Српској се за потребе одбране издваја само 13-14% средстава буџета. Таква политика, дугорочно гледано, води угрожавању опстанка Републике Српске. Осим тога, сматрали смо да се више средстава мора издвојити за потребе и права бораца, ратних војних инвалида, породица погинулих, рањених и избеглих лица и, уопште, за социјално-угрожене категорије становништва. Неодговарајући је однос и према финансирању просветних радника.

Што се тиче нашег гласања против Закона о престанку примене Закона о напуштеној имовини, показало се да смо ми били у праву. Све ово што се сада догађа са исељавањима Срба из станова у Републици Српској последица је усвајања тог закона. Да су тада у Народној скупштини и други гласали као ми, сада ових деложација не би ни било. Овако,

нажалост, Народна скупштина је својим поступком омогућила да се раде ове деложације. Да је постојало јединство Народне скупштине у одбијању овог закона, он се не би ни примењивао. Високи представник га у овом облику не би наметнуо, јер високи представник намеће неки закон тек када обезбеди подршку бар једног јаког посланичког клуба, а ту му увек стоји на располагању Странка независних социјалдемократа или Социјалистичка партија Републике Српске или Српски народни савез.

Сигурно су се могли издејствовати далеко повољнији услови за све оне који се налазе у напуштеним становима и кућама. Убедљивих аргумената за то смо имали, с обзиром на то да излазимо из рата, да смо економски потпуно слаби и објективно онемогућени да решавамо стамбене проблеме расељених лица на начин како то предлаже високи представник и муслимани, а уз то иде и аргумент о могућности експресног помирења учесника међународног и верског рата, тј. непостојања толерантне атмосфере за повратак у тако кратком временском року од једне године, као што тражи тај закон. Ми смо управо говорили да ће странци ангажовати и своје јединице на спровођењу тог закона, што се сада и догађа. Све ово показује да се Српска радикална странка једино озбиљно бави политиком и врши анализу садашњих и будућих потеза својих противника. Полтронско понашање многих садашњих политичара према, условно речено, међународној заједници је последица њиховог страха за своју функцију, и притом их није брига за то што ће многи остати на улици. Важно је да је њима лепо, а народу, како буде.

„Слога“ упутила прекор српском народу

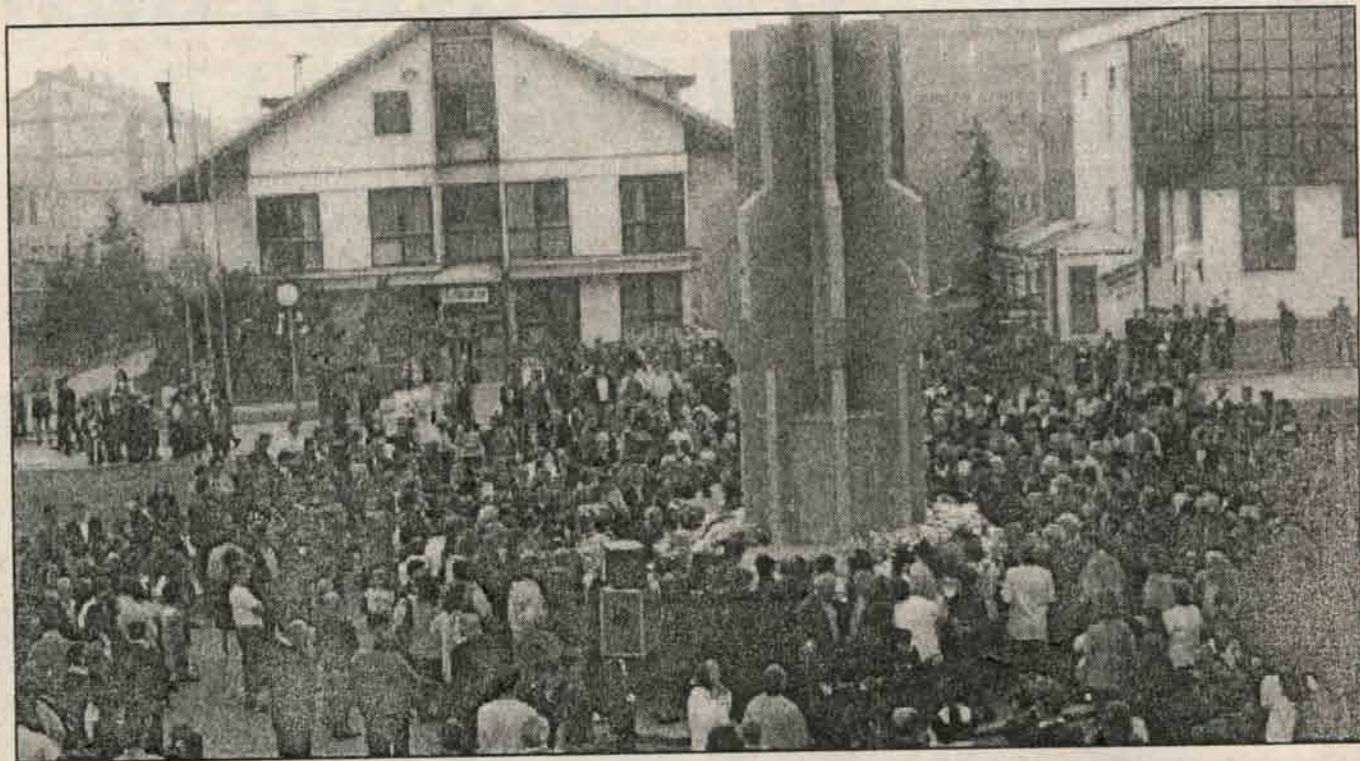
Нажалост, стручне комисије Народне скупштине више немају такав значај какав је утврђен пословником Народне скупштине. Да ли је, по Вама, то резултат неозбиљног односа посланика према раду Комисија, или је Народна скупштина подређена неком другом?

Милан Лазић: Стручне скупштинске комисије немају сада никакав или готово никакав значај. За такво стање мала је или никаква одговорност посланика. Материјали за седницу Народне скупштине се не добијају на време, па, према томе, ни седнице комисија не могу да се одрже, како је предвиђено пословником, на неколико дана пре седнице Народне скупштине. Многи материјали нам стигну тек на седницу, па су и седнице комисија летеће или се и не одрже. Када добијете материјал непосредно на седници, ви немате времена да се ваљано припремите, да извршите анализу, а онда трпи народ због лоних одлука. За овакав рад, односно нерад, криве се владајуће странке „Слоге“, Маргинализована је и улога парламента у садашњој ситуацији, а скупштинских комисија поготово.

● Када се узме све у обзир, колико, по Вама, имају смисла избори које организују страни интервенционисти, јер, по свему судећи, воља народа не представља тренутно битан политички фактор у Републици Српској.

Предстојећи општински избори у Републици Српској су апсолутно недемократски и они би морали бити бојкотовани од стране народа у Републици Српској. Народ, као, бира, али да ли ће и докле ће неко бити на власти, одређује високи пред-

демократска странка. Високи представник би морао повићи ту своју одлуку. Али, ми и не рачунамо, кад су у питању избори, на подршку политичких странака, затрованих слашћу власти, већ на подршку народа. Очекујемо да ће народ бојкото-

Народ има право да зна истину

Мислан Лазич: Већ дуже време је у свету прихваћено основно правило демократије: од воље народа исказане на изборима зависи ко ће управљати државом. То код нас, изгледа, не важи. Али не захваљујући некоме са стране, већ захваљујући квислиншкој политици „Слоге“, која хоће власт по сваку цену. Ако не може уз помоћ народа да добије власт, није важно, могу уз помоћ странаца, америчких изасланика, високог представника. Ови из „Слоге“, уосталом, отворено кажу да народ не зна да гласа. Знао је народ да гине, да би створио Републику Српску, али ето, по њима, не зна да изабере себи владара. Они, такође, кажу да они који су били у рату и не треба да управљају државом. Овакве изјаве су нарочито карактеристичне за Додика.

Водићемо антиизборну кампању

Смењују нам председника Републике Српске, председнике општина, посланике, шта још треба да нам ураде, па да уочимо да настоје уклонити све оне који штите одлучно интересе Републике Српске. Српски радикали су показали да су спремни жртвовати и власт и личне привилегије, да би заштитили интересе Републике Српске. Ту је најбољи пример председник Републике Српске, проф. др Никола Поплашен.

ставник уз кључну подршку „Слоге“. У чему је онда смисао избора? Избори су онда фарса, зезање народа, стварање код народа лажног утиска да он о нечему, као, одлучује. Боље би било да, када је већ тако, велике паре које трошимо за изборну фарсу дамо социјалноугроженим, или поможемо производњу лекова, како би они били јефтинији.

Избори су апсолутно недемократски, због тога што је забрањено учешће Српске радикалне странке на изборима. Дакле, другој странци по снази у Републици Српској, странци која је на општинским изборима добила 150.000 гласова забрањује се учешће на изборима. Укида се, дакле, слобода политичког организовања. Укида се право гласа огромном делу народа. И ова одлука да се забрани излазак Српској радикалној странци на изборе не би била могућа да ту нашу забрану прећутно не подржавају све странке у Републици Српској, а Додикова Странка независних социјалдемократа и отворено и јавно. Све странке су нашле неки свој интерес у нашој забрани.

Сигуран сам да изборе не би било могуће уопште одржати у Републици Српској да нас у бојкоту подржи само још једна странка. На пример, Српска демократска странка. Изборе не би било могуће одржати, не би их имао ко спровести у три четвртине општина Републике Српске у којима власт врши Српска радикална странка и Српска

вати изборе и тако подржати нас и нашу политику и јасно ставити до знања свим политичким странкама у Републици Српској да морају мењати своју политику у интересу Републике Српске, ако хоће да остану на политичкој сцени Републике Српске. Патриотски чин је бојкотовати изборе, јер се на тај начин јасно ставља до знања и високом представнику да не може више радити као до сада. Бојкотом избора брани се Република Српска, брани се демократија, брани се слобода политичког организовања, брани се право народа да бира и смењује своју власт. Дакле, позивамо све патриоте и демократе да бојкотују изборе. Ако буде успешан бојкот, ако на изборе не изађе већина народа, резултати тих избора су фактички нелегитимни и неће се моћи применити. Таква власт, и да се успостави, неће моћи дуго управљати. Неће моћи, јер ће наићи на грађанску непослушност по општинама, а ми смо спремни и на отпор таквој власти.

Све наше аргументе за бојкот избора треба представити народу. У овом послу посебно се морају ангажовати сви наши чланови, активисти, симпатизери, општински одбори и месни одбори.

Општински одбори и месни одбори морају спровести антиизборну кампању. Свака кућа мора бити упозната са нашим ставовима. Ако тај посао добро одради-мо, биће и бојкот избора успешан - закључује Лазич.

Вукан Стојковић

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ ПОЗИВА ГРАЂАНЕ ДА НЕ ИЗАЂУ НА ОПШТИНСКЕ ИЗБОРЕ, КОЈИ ИМАЈУ АНТИДЕМОКРАТСКИ, АНТИДЕЛТОНСКИ И АНТИСРПСКИ КАРАКТЕР

БОЈКОТОМ ДО ДЕМОКРАТИЈЕ

- Западне „демократе“, које се налазе на привременом раду у Босни и Херцеговини, траже од овдашњих политичара и функционера да на сваку њихову антидејтонску и насилничку одлуку одговоре на миран и демократски начин!?
- За сада су једино српски радикали одбацили све ултиматуме и уцене које долазиле од такозваног високог представника у Босни и Херцеговини или било којег службеника у ОХР и ОЕБС
- Својом апстиненцијом и одбијањем да изађу на бирачка места грађани у Републици Српске би на најбољи начин рекла оно што стварно мисли о страним интервенционистима

„Смењују нам председника Републике, не дозвољавају да се изабере нова влада у складу са постигнутим изборним резултатима и мимо воље српског народа постављају Милу Додика као неку врсту страног протектора у Републици Српској. Како онда да верујемо у „западну демократију“ и да излазимо на изборе када смо допустили да о свему одлучује некакав Петрић“.

Овакаво и слична мишљења наших грађана данас се могу чути скоро на сваком кораку и сваком месту широм Републике Српске.

Међутим, цитат са почетка овог текста, односно јонски запис чули смо сасвим случајно на једном интерном едукативном скупу за новинаре у Бањалуци, којег је организовала извесна фондација „Томсон“ из Енглеске. Наиме, након што су добили задатке и строга упутства за разговоре са грађанима Бањалуке на поменутом скупу направљена је детаљна анализа оног што је урадила група од десетак млађих новинара из београдских редакција: „Блица“, „Фонета“, „Времена“, „Данас“ и „Бете“.

По ономе што су радили и како су енглески инструктори анализирали њихове слободно се може рећи да се уопште не ради о обуци будућих новинара већ о припрема нових шпијуна у Србији и Републици Српској. Јер, уместо увођења у новинарске послове фондација „Томсон“ је имала намеру да преко називи новинара дођу до информација о томе какво је расположење грађана пред изборе, какве су шансе коалиције „Слога“, како грађани Бањалуке доживљавају припаднике СФОР-а, какво теше успостава поверења међу народима и какве су могућности за безбедан повратак избеглица.

Новинари ситни цинкароши

Свако од новинара неведених редакција поднео је рапорт о томе шта је сазнао и запазио током разговора са грађанима Бањалуке. Један млади Београђанин, који познаје енглески језик, био је фрапиран сазнањима да су грађани Бањалуке прави националисти који не желе заједнички живот са муслиманима и Хрватима.

„Једна професорка француског језика са којом сам разговарао не само да је националиста већ и прави шовиниста. Такође ми је рекла да презире припаднике СФОР-а и да их сматра не само окупаторима већ много горе од тога“, рапортирао је новинар-шпијун из Београда.

Међу новинарима се налазила само једна новинарка које је признала да је разговарала са двојицом грађана о међународним односима и повратку избеглица, али да је разочарана њиховим размишљањем.

„Они су апсолутно против повратка муслимана и Хрвата наглашавајући да је Бањалука одувек била и да ће и убудуће бити српски град. Што се тиче поверења међу народима они сматрају да је то дуг процес и да треба да прође још много времена да би се могло заборавити све оно што се догађало у БиХ“, разочарано ће ова новинарке.

Нажалост, нисмо били у прилици да нешто више сазнамо о томе како је трајала анализа рада новинара из Републике

Српске, а колико смо чули међу њима је било и оних са дугим новинарским стажом. Што се тиче награда за обављени посао и потврђену верност новинари из Београда су добили по 350 немачких марака.

Оно што свакако није задовољило госте из Енглеске свакако су сазнања да је коалиција „Слога“ изгубила и оно мало поверења које је имала међу грађанима. Уосталом, то су могли да чују из бројних тонских записа, које су београдски новинари направили у анкети са грађанима а странци анализирали и на дијаграмима представили.

Урота против патриота

Не случајно, определили смо се за овај увод који на најбољи начин одсликава тренутно расположење грађана Републике Српске уочи најављених локалних избора. Тек сада је јасно зашто су се страни интервенционисти одлучили да не

Председник Поплашен и Мирко Благојевић: Бојкотом избора српски народ брани своју слободу и демократију

дозволе да се за локалне изборе региструју Српска радикална странка и Српска странка Републике Српске. Сличним анализама, о којима смо већ писали шеф мисије ОЕБС у БиХ Роберт Бери и заменик високог представника у БиХ Ралф Џонсон дошли су до по њих неповољних сазнања да би на локалним изборима могла победити Српска радикална странка, а у Бањалуци Српска странка Републике Српске. То је био повод да се направе смицалице на тај начин што је од органа ових странака затражено да до датог рока изврше пререгистрацију, али на тај начин што председник Српске радикалне странке више неће бити др Никола Поплашен, а Српске странке Републике Српске Предраг Лазаревић.

Међутим, ниједна од ове две патриотске странке није попустила под ултиматумом двојице америчких диктатора. Штавише одговорили су им на начин који су то они и заслужили. Уз председника др Николу Поплашен од српских радикала тражено је да се на кандидатској листи не нађу имена Мирка Благојевића, председника Извршног одбора и Огњена Тадића, генералног секретара Српске радикалне странке. То је био, заиста, врхунац америчког цинизма. Међутим, српс-

ки радикали не би били оно што јесу да су пристали на капитулацију и понижење, а још мање на направе одступници пред двојицом америчких диктатора.

Ово је најповољнији тренутак да се коначно прекине са даљим експериментисањем у Босни и Херцеговини, односно Републици Српској и федерацији БиХ. То се може постићи само бојкотом општинских избора. Позив српских радикала да грађани РС не изађу на биралиштима има свој дубоки смисао и оправдање. Бојкот би био довољано упозорење представницима међународних организација да српски народ више не жели њихово присуство на овим просторима. Без њиховог уплитања у нашу свакодневницу и унутрашње односе ми ћемо далеко брже успоставити демократију, а тиме и унапредити економију и све области живота и рада.

„Ђораве кутије” и „гласови из џакова”

Као нигде у свету америчка квазидемократија је довела до тога да се из сваког изборног процеса у БиХ елими-

нише неколико хиљада кандидата. Гласање по обичају траје два дана а потом се два месеца чека на пребројавање гласачких листића и саопштавање изборних резултата. Применом изборног инжењеринга, којег примењује којекакви супервизори из иностранства, представници међународних организација у БиХ јавно манипулишу изборним резултатима. У време владавине комунизма на изборима су коришћене „ђораве кутије” у које су гласачи стављали невидљиве кутилице, а супервизори из иностранства су унапредили тај изум и измислили „гласове из џакова”. Ова резерва се приликом пребројавања или боље рећи штимага изборних резултата налази у два централна складишта у Рајловцу и Лукавици.

Ни то им међутим није било довољно па су применили нећувено насиље над демократијом тако што појединаци или боље рећи диктатор доноси субјективне одлуке и смењује изабране појединце мимо законских прописа и норми. Тако ће остати забележена историјске срамота када је шпански квазидемократа Карлос Вестендорп покушао да својом насилничком одлуком смени председника Републике Српске др Николу Поплашен. Потом је његов заменик Волфанг Петрич из Аустрије сменио Ђорђа Умићевића са функције градоначелника Бањалуке само зато што је поштено радио и доследно бранио српске националне интересе, али и свих грађана у Бањалуци. Да ствар буде још тежа Фердинанд Петрич, како га често зове Дане Бранковић, председник Градског одбора Српске радикалне странке Бањалука, је уз честите српске патриоте Ђорђа Умићевића, Зорана Николића из Србиња и друге српске функционере ставио на исти списак са смењеним окорелим криминалцима и лоповима из Федерације БиХ. Јер, сменом Велацића гувернера унско-санског кандидона Петрич је само олакшао посао мусалимској СДА која није имала начина да се отараси овог напасника.

Насртаји на демократију

Сада се за одлагање локалних избора залажу и муслимански лидери, али са потпуно различитим поводима и мотивима од српских радикала. Муслимански лидери, наиме, процењују да до локалних избора уопште неће доћи због далеко важнијих и пречих послова око повратка избеглица. По њима, ово ће бити „босанско пролеће” у којем треба да се деложира неколико стотина хиљада Срба и у празне куће и станове доведу муслимани. У таквим условима за њих би избори били потпуно бескорисни и безначајни. Они би се могли одржати так кад се промени садашња национална структура у Републици Српској. У том контексту треба посматрати отворене захтеве Хариса Силаџића, бившег копредседавајућег Савета Министара и председника Странке за БиХ и Халида Ђеџића, члана Главног одбора из СДА.

Волфанг Петрич је сменио бањалучког градоначелника Ђорђа Умићевића само зато што је доследно бранио српске националне интересе

Када су упитали Милорада Додика шта он мисли о одлагању избора он је категорично одбацио такву могућност. Међутим, ко њега шта пита. Има ко да мисли за њега, а он треба само да ради по инструкцијама које добије од новог америчког амбасадора у БиХ Томаса Милера или неко из његовог окружења.

Он, међутим, не искључује могућност да ће доћи до одлагања општинских изборних заказаних за јесен ове године, али по његовим речима до тог одлагања може доћи само због неповољних изборних резултата општинских избора. Човек просто да не поверује шта све може да изјави председник, па била она и техничка влада. Као слепи послушник западних ментора он унапред најављује могуће манипулације са изборним резултатима и јавно доводи у сумњу регуларност предстојећих избора. Он је у изјави која је емитована на Радио телевизији Републике Српске дословно рекао:

„Ојача ли СДС на локалним изборима онда општинских неће бити. Чак и да СДС победи та власт неће бити успостављена јер Влада мора имати међународну подршку и верификацију”.

Додик Никарагванац

Јадна је и влада и њена међународна верификација о којој говори Додик. Тако нешто својевремено је говорио и председник Никарагве, а на крају је дошао у ситуацију да га прогањају они који су га поставили на тако високу функцију. Додик, очигледно нема мере ни у чему, па ни у изјавама када су у питању слободни, фер и демократски избори. Притом заборавља оно најважније: ниједна владавина није вечно трајала, а поготово она која дође на неуставан, нелегални и насилнички начин.

Додик се очигледно узда у свомесечно пребројавање гласова и проналажење формули за утврђивање коначних резултата. У суседној Хрватској изборни резултати за парламент и председничке изборе били су познати исто вече када су затворена бирачка места. Истина по закону су остављено три дана да се потврде коначни резултати и они скоро да нису одступили од прелиминарних. Није међутим Хрватска у томе изузетак тако се ради у читавом свету. Чак и у Русији која је по пространству највећа земља на свету коначни изборни резултати се објављују у року од три дана. Само код нас тај манипулаторски посао траје два месеца или 60 дана!?

Бојкот је једини спас да се прекине са том недопустивом праксом. Даља понижења не смеју се више трпети, а предлог српских радикала је једини и најбољи пут да се прекине са том циркусијадом у којој страни супервизори манипулишу вољом народа.

Овом приликом желимо указати на још један покушај манипулација, који заговара Српски народни савез, на чијем се челу налази Биљана Плавшић. Ова странка је недавно предложила да се ра-

Као стари обавештајни официр америчке армије Жак Клајн је увек знао да пронађе добре сараднике и доушнике – Жак Клајн и Биљана Плавшић

спишу ванредни избори за избор председника Републике Српске и одрже заједно са општинским изборима 8. априла ове године. Овим предлогом вероватно се рачуна да би главни кандидат за новог председника била госпођа Плавшић. Њена странка је у саопштењу за јавност затражила од председника Народне скупштине Републике Српске и председнику Владе Републике Српске да обезбеде функционисање свих виталних функција у Републици Српске мислећи притом и на функцију председника Републике Српској. У међувремену дошло је до распада коалиције „Слога” тако да отпада могућност да Ђокић обавља један део овлашћена председника Републике, а други део Милорад Додик.

„Ванредни избори” за госпођу Плавшић

Што се тиче ванредних председничких избора Српски народни савез прво треба да образложи уставни основ за тако нешто. Јер, уместо да на прошлој седници Народне скупштине Републике Српске посланици ове странке подрже предлог и да се од Уставног суда затражи мишљење они желе да Републику Српску увуку у нову уставну кризу. У члану 88. Устава Републике Српске јасно пише: „Председник Републике је одговоран грађанима и они га могу опозвати истим поступком по коме су га и изабрали”.

У члану 89. Устава Републике Српске још се каже: „Поступак предлагања, избора и опозива председника Републике Српске утврђује се законом”. Нека правна служба Српског народног савеза објасни народу у Републици Српској на основу којег то закона мисле расписати ванредне председничке изборе. Истина је

да у члану 70. тачка 7. Устава Републике Српске Народна скупштина „расписује изборе за народне посланике и за председника Републике”. Али то су редовни избори. Ванредне је већ била расписала госпођа Плавшић у јулу 1997. године, али они нису одржани из разлога што она то није имала право по Уставу.

Избори су одржани уз сагласност тадашњег највишег и подељеног руководства Републике Српске у договору са председником Слободаном Милошевићем. Ти избори су одржани 22. новембра 1997. године, а као резултат добили смо садашњу мањинску Владу, коју након изласка Социјалистичке партије Републике Српске из „Слоге” подржава свега 20 посланика. Дакле, само један посланик више него што има сама Српска демократска странка.

Зашто Српски народни савез уопште покреће такво питање када Републике Српска има свог уставног председника – др Николу Поплашена, осим ако госпођа Плавшић нема амбиције да поново дође на ту функцију. Устав је највиши правни акт у једној држави и његове одредбе су светиња за сваког грађанина. Устав је Библија, а госпођа Плавшић се раније често хвалила да је велики верник и српски националиста. Она је Устав погазила још у јулу 1997. године а шта је урадила са Библијом процените сами.

Због свега, не излазите на изборе које организију страни интервенционисти и домаћи послушници и ситни манипуланти, јер они неће бити ни слободни ни демократски. Ова одлука треба да важи све дотле док се не успоставе нормални демократски односи и испоштују одредбе Дејтонског мировног споразума.

Радован Јовић

ЦИХАД РАТНИЦИ ИДУ НА ИЗБОРЕ

АЛИЈИНА ОТВОРЕНА ЛИСТА

- Муџахединима из исламских земаља, који су током рата водили „свети рат“ у Босни и Херцеговини, режим Алије Изетбеговића омогућио да добију држављанство и да се трајно населе на похараним српским имањима у местима широм Федерације Босне и Херцеговине
- Цихад ратници бесомучно јуришали на незаштитаена српска села и цивиле, а избегавали директне окршаје са храбрим српским јунацима
- Алијин пасош са „љигњанима“ својевремено добио чак и терориста број један у свету – Осам бин Ладен, а Амдун ухапшен са новим пасошем Босне и Херцеговине
- Вољом западних „демократа“ исламским терористима у БиХ омогућено не само да крећу у терористичке акције широм света већ да имају активно и пасивно бирачко право у Босни и Херцеговини

Полиција Републике Српске недавно је на једном граничном прелазу према Савезној Републици Југославији ухапсила једног муслимана из Сребреника и запленила ауто-цистерну за превоз нафте. Међутим, уместо превоза нафте и нафтних деривата ова цистерна је била преуређена за превоз муџахедина!?

Ово неубичајено кријумчарење муџахедина одвијало се из кампова за обуку терориста у муслиманском делу Федерације Босне и Херцеговине на Косово и Метохију, Рашку област у Србији, на север Црне Горе, Македонију,

Албанију и даље на Блиски Исток и Чеченију. Само у једном турнусу, због просторности цистерне, било је могуће пребацили око 60 муџахедина.

Ово кријумчарење светских терориста најбоље потврђују јасне намере западних земаља, а посебно Америке да не презају ни од чега и да ће користити разне могућности за изазивање и генерисање криза и кризних жаришта широм света.

Од раније је познато да завршна фаза у планирању и производњи кризних жаришта представља војничка окупација од стране снага НАТО-а. Наиме,

уласком НАТО-а на кризно жариште „тренира“ се демократија, „штите“ се људска права, „спречавају се“ хуманитарне катастрофе итд.

Нажалост, овакви и слични сценарији одвијају се у свим деловима света. Јер, док у једном региону Америка отворено јуриша на исламске фундаменталисте на другом крају га свесно потхрењује.

Да је то заиста тако најбоље потврђује случај Алије Изетбеговића, који отворено пружа подршку и уточиште најкорелијим исламским верским фанатичима.

Злочинци у генима

На почетку рата, убиством српског свата на Башчаршији и нешто каснијим пуцњевима у властитој народ од стране Јуке Празине, Изетбеговић тражи помоћ од „братских“ исламских земаља.

У тој работи са муџахединима посебно се истичу Харис Силајдић и Сакиб Махмуљин. По доласку у Босну и Херцеговину свети ратници цихада су отпочели стравичне злочине, а што је веома интересантно никад се нису смели упустити и директну борбу са храбрим српским јунацима. Они су се рађе одређивали да упадају у незаштитаена српска села и да над цивилима изврше стравичне и најмонструозније злочине. То је имало за циљ да се унесе паника и страх на српско становништво да се исељавају из пограничних места према Федерацији Босне и Херцеговине.

Сетимо се само стравичне фотографије која је обишла читав свет, а на њој се налази непознати муџахедин са отсеченом главом једног Србина.

Оно што је свакако најчудније муслиманска страна је стално тврдила, а то и данас жели да докаже да у Босни и Херцеговини није било нити данас на овим просторима има муџахедина.

Међутим, захваљујући нашим поверљивим изворима дошли смо у посед једног подугачког списка страних држављана којима су муслиманске власти из Сарајево признали држављанство БиХ и дали им на поклон српске имања да се трајно настане на овим просторима.

Цихад аргументи за америчку демократију

Списак исламских терориста

Списак натурализованих „Босанаца“, којима су муслиманске власти дали пасоше у периоду од априла 1992. до маја 1995. године изгледа овако:

Abduladhim (Mohamed) Maktauf

Hariri (Humdi) Abdullah (Sirija), Tallawi (Kamal) Mohamed Anas (Sirija), Al Halabi (Ahmad) Zijad Sirija) Mohamed (Hasan) Yasser Eido (Sirija), Moussa (Moamed) Fattah (Sirija), Zedan (Muhamed) Amir (Sirija), Akhdeir (Mohamad) Omar (Sirija), Aiman (Abdulrahman) Awad (Sirija),

Rezk (Muhamed) Al-Ghoul (Palestina), Jamal Al Anati (Palestina), Afaneh (Abderrauf) Jamal (Palestina), Hajali (Nasar) Imad (Sirija), Shwihne Ahmad (Sirija), Mohamad Bachar (Mustafa) Hazam (Sirija), Mafaloni (Fawai) Majed (Sirija), Ramadan (Ismail) Ramadan (Sirija), Nafez (Ahmed) Agu Jalalah

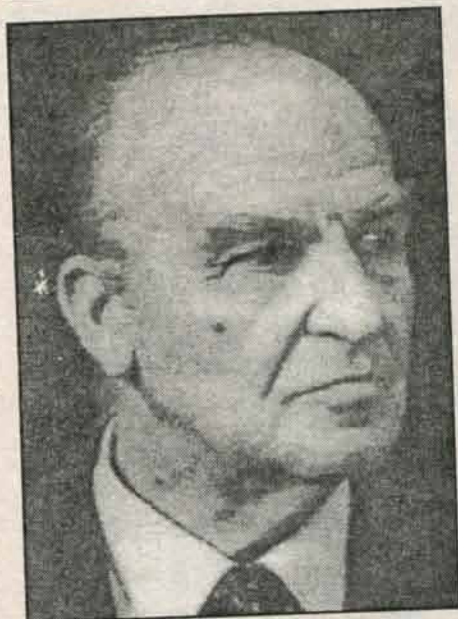

Да ли је оваква будућност Босне и Херцеговине

(Sirija), Tafi (Mohamed) Suhijel (Sirija), Mohamad (Mohamed) Fauzi Kelle (Sirija), China (Mohamed) Soubhi (Sirija), Nabil (Khalaf) al Hasan (Sirija), Bako (Mohamed) Mustafa (Sirija), Khashouf (Jousef) Habib (Sirija), Mohamed (Basm) Kolideimati (Sirija), Alkhalil (Neuman) Moustafa (Sirija), Abdel (Hasan) Alabdulah (Sirija), Khaled (Salem) Almohammad (Sirija), Allouch (Mohmoud) Ghagan (Sirija), Yakdi (Mohamed) Aed Al - Rahim (Sirija), Mufti (Haytham) Marwan (Sirija), Hisa Youssef (Sirija), Imad (Mamdouh) Alkhani (Sirija), Daba (Ali) Mohamed (Sirija), Mohamed (Khalid) Al Shardove (Sirija), Imad (Mohamed) Al Husin (Sirija), Khedr (Mahmud) Samir (Sirija),

Ali (Homse) Miezar (Sirija), Mohammed Zakaria (Sirija), Samira (Mohamad) Issa (Sirija), Abou El-Ardat (Khalil) Mohamed (Palestina), Maarof (Zaidan) Majed (Palestina), Maarof (Zaidan) Mouin (Palestina), Ahmad (Khalil) Abou El Ardat (Palestina), Hasan Abdul Qader Abdallah (Palestina), Kamal Mosleh (Palestina), Abou El-Ardat (Palestina), Hasan (Mahmud) Abdul Qade Abdallah (Palestina), Abou El Ardat (Jamil) Haytham (Palestina), Nehbeh (Muhamed) Fakhereddine (Palestina), Abou El Ardat (Zamil) Haytham (Palestina), Al Arid (Mohamed) Husein (Palestina), Ahmed (Mustafa) Shehada (Palestina), Ghasan (Khalil) Husni (Palestina), Ziad (Ali) Khatib (Palestina),

(Palestina), Fatin Al Makri (Sirija), Abduladhim (Mohamed) Maktauf (Irak), Abdel Basit (Hasan) Ibrahim (Sudan), Mamdoh (Abdel-Karim Sad) Nojum (Jordan), Lutumba (Mankangu Husein) Xchioxid Zaira Mahmoud (Mohamed) Akaša (Sudan), Badr Eldein (Abdelwaham) Ahmed Butana Al Aziz Amer (Hasan) Abdul Maxid (Irak), Abdićević Elena (Rusija) Refaat (Muhamed) El-Gaher (Egipat), Sochertler (Miroslav) Martin (češka), Tarik (Sharif) Swadi (Irak), Albayrak (Zija) Hakan (Turska), Sakran (Munim) Raad (Irak), Boshnaq (Khalil Ali) Riyad Jordan Talal (Ahmed) Abdulah Husein Bataine (Jordan), Memur (Aliscidi) Mehmet (Turska), Alfadhala (Abdula) Naser Bahreina Zengin (Sabri) Mahmut

Лои

(Turska), Damon (Cecile) Danijel (V.Britanija) Abdullah (Husein) Bleibel (Liban), Ozdić (Eduard) Ina Latvije Al - Rez (Abdel) Amjad (Sirija), Sliman (Saleh) Al- Gasem (Irak), Hesham (Mohamed) Nafi Abdala (Jordan), Nabil (Ben Mohamed Salah) Maklouf (Turska), Khechan (Mohamed) Lovay (Sirija), El - Rayes (Ramadan) Husein (Sirija), Kalifeh (Khalil) Omar (Irak), El Halabi (Tawfik) Sead (Egipat), Othman (Ahmed) A.O. Alhaidar (Kuvajt), Al Imari (Mohamed) Fawzi (Irak), Aber - Houche (Mohamed) Yahija (Alžir), Koral (Malić) Aydin (Turska), Taha (Mohamed) Shanen (Jordan), Taha Elkhalifa (Sudan), Covut Mehmet (Fehretin) Sinasi (Turska), Khalid A.B. Abdurahman Al- Adseli S: Arabije Mohamed (Elmoez) Elias (Sudan), El- Adli (Abdufetah) Sanaa (Egipat), Gadban (Khaled) Zakaria (Liban), Inal (Veli) Salih (Turska), Rašid (Mohamed) Al Sudairi (Saudijska Arabija), Mousa (Jousef) Monsour (Jordan), Hamdi (Adam) Hamdi (Sudan), Al - Baldawi (Abdulmir) Ali (Irak), Mkaram (Husein) Mustoo (Irak), Obuća (Šahin) Azniv (Rusija), Salmeh (Salih) Munir (Jordan), Alfaneh (Abded Raouf) Imad (Jordan), Hakim (Abdelkader) Bentiamaduda (Alžir), Abdel Majid (Abdel Malik) Benaisa (Alžir), Ballian (Vladimir) žana (Ukrajina), Al-Musharef (Hasan) Hamied (Irak), Alnasry (Ali) Abdula (Jemen) Murad A.A. Abed (Jordan), Bassam (Issa) Shurti (Kuvajt), Mutasem (Majdi) Abu Naser (Kuvajt), Belissa (Sinon) Alain Jacky (Tunis), Lila M. Yaser (Egipat), Raad (Aslem) Mustafa (Irak), Ez Eldin (Mohamed) Hasan Ibrahim (Egipat), Fethi Al Amili (Irak), Zitouni (Kaddour) Mohamed (Alžir), Hossam Meawad Mohamed Ali (Egipat), Gaćanović Larisa (Rusija) Hameddelnil Elobeid (Sudan), Gali damal (Francuske), Mamoun Osman

(Sudan), Babiker Muhamed (Sudan), Rawshen Yasin (Jordan), Hatwi Hecham (Alžir), Mohamed Midhat (Sudan), Awdala Abdalla (Sudan), Ginter Herwig (Wemačka), Rotberg Dana (Meksika), Khalid Abu-Odeh (Jordan), Ali Al Zayat Farid (Egipat), Wehbeh Fakhereddine (Liban), El-Hamak El-Saed (Egipat), Alnimer Abdemuti (Jordan), Talati ali Shan Mehdi (Irak), Abedpour Saacid (Irak), Omer Alhabshi (Jemen), Wade Najji (Jemen), Ahmed Hasan Muhamed (Alžir), Kalaj Mehmed (Turska), Marouane Zemirline (Alžir), Hasamuddin Asaad (Jordan), šabanova (Selman) Trajanka (Bugarska), Nekovski (Simo) Robert (švedska) Sun Da (Sun Jiawpu) Kine Sargan (Fatima) Nigar (Turska), Xugqan (Šaban) Almir (Turska), Sakhr (Ahmed) Salih (Sudan), Karfa (Abbes) Azedin (Alžir), Mohamed

(Noureddine) Abderrauf (Tunis), Mohad Majed (Ahmad) Salah (Jordan), Ahmed (Ali) Abdelkarim (Egipat), Basem (Boel) Moustafa (Egipat), Genan (Mohamed) Albouz Libija) Salhi (Saihi) Mohamed (Alžir), Masou (Mohamed) Mousa (Egipat), Mohamed (Zajed) Ibrahim (Egipat), Mohamed (Omer) Duchene (Alžir), Abu Husein Hasem (Kuvajt), Attou (Ahmed) Mimoun (Alžir), Nirlić (Nevres) Yildiz (Turska), Mangi Ahmet Husni (Jordan), Yousry Abdelsattar Hassan (Egipat), Al Hamdani Awad (Saacid) Fadhil (Irak), El Idrisi (Mouh) Mohamed (Maroko), Inoi- (Tarik) Cankurtaran Turska Maosbah (Wenis) Hamad Libije Ataman (Omar) Said (Maroko), Maati (Abduelmaati) Asamal (Egipat), Talal (Hasan) Filal S. Arabije Igan (Fath) Elgashir (Sudan), Ajman Yonis El Fakawy (Sudan), Basem Abdel Saltama Mustafa (Egipat), Zidene (Bouzid) Boukhaifa (Alžir), Cholah (Sadik) Zoheir (Alžir), Bousellaa (Omar) Hax (Alžir), Bakir (Xemo) Benol (Turska) Nanić (Ejup) Saxid (Turska) Mehmed (Mohamed) Akasha (Sudan), Kemal Salih Eldin Salim Hassan (Sudan), Ahmed (Mohamed) Akasha (Sudan), Ahar (Mohamed) Belakhel (Tunis), Husein (Khaled) Ibrahim (Jordan), Berrak (Mohamed) Al Mouly (Kuvajt), Fethi (Bouaovi) Bouzidi (Tunis), Azbab (Elhalj) Mohamed (Sudan), Osama (Ahmed) Abu-El-Ghani (Egipat), Saadna Boht Amar Mohamed (Alžir) Belan (Ahmed) Fararagalla (Egipat), Adelrazak (Guider) Ardoly (Tunis), Isam (Fatih) Engashir (Sudan), Ajman Subhi Young Tarfa (Sudan), Karrache Daoudi Abdel (Maroko), Mohamed Abdul Vehid Al Yousef Libije Mahmoud (Nassif) Berro (Liban), Ghani (Mewlud) Sehili (Alžir),

Лошији

(Mohamed) Arif Indije Jašarević (Stanislav) Stanislava (Poljska), Ugur (Sabire) Kaksuz (Turska), Erahim (Jousef) Elmijri (Tunis), Mohamed (Ahmed) Younsi (Alžir), Vrabac (Kazimira) Alina Tereza (Poljska), Bitoh (Aleksandar) Julija (Ukrajina), Abdul Maid (Husein) El Chadr (Liban), Jusfović (Ibro) Hamdija (Turska), Vogel (Hans) Martin (Švajcarska), Bina (Husein) Nader (Iran), Fahad (Saad) Algahfani (Saudijska Arabija), Maher (Gaballa) Gaballa (Egipat) El Hamaki (Zakaria) El Sagi (Egipat), Alnimer (Khalid) Abdelmuti (Jordan), Mokadem (Mohamed) Ahmed (Alžir), Atija (Bu Hajel) Mohamed (Alžir), Haraz (Taha) Asad (Egipat), Gabiche (Hassen) Mohamed (Tunis), Abdelhalim (Mohamed) Asheef (Tunis), Bakkaye (Abdel) Abdelmalek (Alžir), Abubekir (Abdulmagid) Lejla (Egipat), Dervich (Saad) Mohamed (Egipat), Abou El Ardat (Khalil) Jamal (Liban), Osama (Ali) Elneim (Sudan), Mouelhi

Амерички

Soltysiak Francois El Bailly Henri (Francuske) Abdulrezzak (Latif) Pary

(Turska), Borledin Abushiba Osman Rahmatata (Sudan), Abuzer (Idris) El Hadi (Sudan), Abdo (Tuffa) Banata Etiјорпје Nadija (Aduani) Amamra (Alžir), Salemeldin (Mohamed) El Garfawi (Egipat), Rashwan (Ahmed) Abdel Raou (Egipat), Rashwan (Ahmed) Abdel Kader (Egipat), Abbassi (Salih) Zinab (Tunis), Wahba (Ali) Mohamed (Egipat), Mohamed (Sidigi) Ahmed (Sudan), Mustafa (Hašemi) Aif Idir (Alžir), Abdel Kader (Abdulah) Bendaoud (Alžir), Mahmoud (Youssef) Said (Egipat), Gamal (Emam Ebrahim) El Hassiny (Egipat), Azmaiparachvili Zourab (Gruzija) Baysak (Abdullah) Kamal (Turska), Zakaria (Abdeli) Hag Ahmed (Sudan), Abu Nasser (Ali) Hatem (Egipat), Šenturk (Abulah) Zija (Turska), Raaed (Ahmed) Al Jafari (Jordan), Bohgat Amal (Egipat), Yousif Yehia (Egipat), Mustafa Fait Idir (Alžir), Mahmoud Berro (Liban), Saadeldin Bahr (Egipat), Taissel (Selman) Gabaachi Libanona Ahmetogu (Fazli) Rifat (Turska), Katlak (Mohamed) Fatima (Alžir), Abubaker (Eldirdiri) Noueldein (Sudan), Elhamaki (Zakarija) Elsayed (Jordan), Alnimer (Khalid) Abdelmuti (Egipat), Sakhr (Ahmed) Salih (Sudan), Karfa (Abbes) Azeddin (Alžir), Muhamed (Sulejman) Arif Indije Talati Ali Shah (Hamid) Mahdi (Iran), Abedpaur (Askir) Saaid (Irana), Matić (Sing Ajit Rour) Jaswinder (Kenije), Mussamud - Din (Ahmed) As Ad (Jordan).

Награда за злочине

Ово је само део списка муџахедина који су добили држављанство БиХ, а то значи да имају сва уставом загарантована права то јест да бирају и буду бирани. У исто време члановима Српске радикалне странке међународни моћници, односно амерички амбасадори Роберт Бери и Ралф Џонсон донели су дискриминаторску одлуку да не могу да буду бирани, то јест да истакну листе својих кандидата за локалне изборе. Исламским терористима из (Сирија), (Јордан), Саудије Арабије или (Судан), амерички диктатори дозвољавају да имају активно и пасивно бирачко право у БиХ, а то исто није омогућено избеглим Србима из Републике Српске Крајине и Хрватске и, као што смо већ рекли, члановима Српске радикалне странке да буду бирани.

Требало бих нам много времена и простора да опишемо стравичне злочине које су починили исламски зликовци над српским цивилним становништвом на Озрену, источном делу БиХ, Влашићу и централном делу БиХ где су углавном страдали хрватски цивили. Такозвани свети ратници нису уствари никакви ратници већ злочинци са најнижим људским страстима. Они се уствари никад нису смели упустити и окршај са српским борцима већ су као крволочне зверу само трагали за беспомоћним цивилима то јест

женама, децом и старцима. Нажалост, у тим крвавим пировима исламских злотвора страдале су многе породице па чак и мања насеља у пограничним подручјима Републике Српске.

Сва злодела која су починили радили су уз одобрење и подршку Алије Изетбеговића. Уосталом, и данас постоје видео снимци његовог говора и обраћања на смотри у Тешњу. То је доivolно да се овај мусалимански фанатик одмах нађе у једној од хелија Хашког трибунала у Шеннингену, а не да се тамо налазе честити српски шћенерали као што су Момир Талић, Станислав Галић и Радослав Крстић и други невини Срби који робијају за злочине и нечовечства почињена од стране исламских екстремиста.

Муџахединске дестинације

У току рата у БиХ регистровано је више центара за обуку као што су: Расвак код Коњица (планина Битовња), камп близу одмаралишта Бистричак код Зенице, Горња Копривна код Цазина, Лукавац код Тузле, Возућа на Озрену, Бакотић на Озрену, Бановићи, Црквине у Зеници, Подбријежје код Зенице, Арнаути код Зенице, Гуча Гора код Травника, Глуха Буковица код Травника, Бандол код Травника, Орашац јужно од Н. Травника, Мехурић код Травника, Високо, Фојница (насеље Луке), Пазарић код Хаџића, Тарчин код Хаџића, Добриња код Какња, Кладањ, Свачићи код Калесије, Бистрик код Сарајева, планина Игман код Сарајева.

Ту су били привремени кампови за обуку терориста, а од муџахединских параформација, које су као што смо рекли имали опсесију да бруталним убиствима цивили унесу пенику међу цивилно становништво су одред „Ел муџахид“, формиран у септембру 1992. године. Данас ова јединица функционише у саставу Војске Федерације БиХ као 7. витешка моторизована бригада чије седиште се налази у Зеници. На њеном челу налази се ратни зликовац Халил Брзина. Симптоматично је да овог злочинца редовно посећују официри СФОР-а и стално га похваљују за наводни професионализам.

„Хезболах“ у Тузли

Од осталих злогласних муџахединских параформација треба поменути „Зелену легију“, из Зенице, „Алахови сједбеници“ из мусалиманског дела Сарајева, „Секта шије“, са верским инструкторима и фанатичима из Ирана у селу Суботиња код Какња, „Ал фатах“ у мусалиманском делу Сарајева, „Сулејман фатах“ у Пазарићу код Бјелашнице, „Иранска револуционарна гарда“, „Газије“ муџахедини из Саудијске Арабије у Калесији, „Дервишки ред“ јединица смејштена у мусалиманском Сарајеву, „Шехиди“ пак-истанска и кувајтска муџахединска јединица у Тузли, „Ел муџахедин“, једини-

ца смејштена у Подбријежју код Зенице, „Мудериз“ из Коњица, која је имала у свом саставу много муџахедина, „Маневар“ муџахединска јединица из Зенице, „Мусафири“ муџахединска јединица из Бужима, „Герила“ јединице муџахедина из Зенице, „Дамбо“ муџахединска јединица из Зенице, „Берџелез“ муџахединска јединица у Сарајеву, „Дамијски голубови“ муџахединска јединица у Тузли, „Црни лабудови“, „Стража револуције Ирана“ муџахединска група из Ирана. Ова група је тек 1996. године открио тадашњи ИФОР, а обављала је обуку терориста под покровитељством СДА-овог Гестапоа, мусалиманске тајне полиције под називом АИД. Било је то у време кад су Амњериканци тражили да Алија Делимустафић напусти место директора АИД-а.

„Хамас“ гласачи у Зеници

На крају овог списка треба придодати и „Интернационалну бригаду“ састављену од муџахедина плаћеника из западних земаља Њемачке, Француске итд. Ова бригада је била стационирана у Пазарићу у подножју Бјелашнице.

Многе јединице Изетбеговићеве војске имале су мањи број муџахедина у свом саставу, што је доприносило њиховој екстремној исламизацији. Према поверљивим изворима са којима располажемо муџахедини који су учествовали у рату у БиХ, а пореклом су из (Сирија), (Пластине, (Алжир), (Египат), и (Либан), (њихова имена смо побројали) су забраво припадници „Хамаса“ и „Хезболаха“, најекстремнијих исламских терористичких организација на свету са седиштем на Блиском Истоку. Ове терористичке групе су деценијама одговорне за тешко насиље у Израелу, али и у другим деловима света.

Укупна цифра која није далеко од истине је да данас има око 5.000 муџахедина, што у војсци, што у полицији. Данашњи полигони нису никад на истој локацији, па из тих разлога СФОР јакотешко улази у траг таквим активностима. Многи терористи су добили документе БиХ, али о томе податке има само АИД. То говори и потврђује податак хапшења у иностранству Мехмеца Амдоунија, који је документе добио 1997. године у септембру, а његово хапшење као блиског сарадника светског терористе Осаме Бин Ладена, изведено је септембра 1999. године.

Што се тиче садашњег присуства муџахедина у БиХ, они су смејштени на следећим локалитетима: Горња Копривна (Цазин), Тузла (више локалитета), Завидовићи, Возућа, Маглај (Доња Бочипња и више локалитета), Коњиц, Зеница (више локалитета), Н.Травник, Травник (више локалитета), Високо (више локалитета), Фојница, Пазарић, Сарајево, Какан (више локалитета) и Кладањ.

Мирко Димитријевић

КАКВА ЈЕ УЛОГА ТАКОЗВАНЕ МЕЂУНАРОДНЕ КРИЗНЕ ГРУПЕ ЗА БАЛКАН

НОВИ ИДЕОЛОГ ФАШИЗМА И РАСИЗМА

● Откако је преузео место директора у Међународној кризној групи за Балкан из лабораторије Џејмса Лајона пуштају се пробни балони на основу којих се доносе квазинаучни закључци ● У политичким анализама Лајон прво признао да се Босна и Херцеговина састоји од три фактичка ентитета, а сада се залаже за њену кантонизацију ● Највруће шамаре Лајон добио од муслиманских политичара и медија за тврдње да привреда Републике Српске има далеко бољу перспективу од привреде у Федерацији Босне и Херцеговине ● Бањалучке „Дневне независне новине“ пропагирају Лајонове идеје

Гледаоци некадашње Српске радио телевизије вероватно се још и данас сећају бурне јесени 1997. године, када се српски народ дигао у заштиту репетитора популарног СРТ, на које су просто кидисали припадници СФОР-а са намером да их окупирају и ставе под своју контролу.

Крајње напету атмосферу на репетитору Удригово, Дугим њивама и Требевићу, прекинуо је споразум између тадашњег длана Председништва БиХ из Републике Српске Момчила Крајишника и команданта СФОР-а, тиме што се српске страна обавезала да ће дозволити да се повремено емитују специјални прилози из програма међународних организација, а за узврат стране групе су се повукле са репетитора.

У оквиру овог „специјалног аранжмана“, који је трајао непун месец дана, прво је емитован интервју директора Међународне кризне групе (ИЦГ) Криса Бенета. Он се том приликом првио невешт иако га је водитељ јавно игнорисао дајући тако гледаоцима до знања да је Бенет упао у туђу кућу као незвани гост. Била је то једна заиста мучна и комична ситуација, а Бенета је спащавало једино то што изванредно познаје српски језик па на први поглед и не би могло закључити да је странац. Међутим, увек кад би учтиво покушао да се захвали на господпримству водитељ би га прекинуо упозорењем да он није стигао на позив СРТ већ да је у студио стигао у пратњи наоружаних припадника СФОР-а.

Пробни балони преко „Независних новина“

Након нешто више од две године наследник Криса Бенета у Међународној кризној групи за Балкан Џејмс Лајон гостовао је на бањалучком Независној телевизији, а 18. фебруара је шири интервју за „Дневне независне новине“ из Бањалуке. Но, пре него што било шта кажемо о овом интервјуу наши читаоци треба да зна-

ју да је такозвана ИЦГ једна неформална међународна организација, која се искључиво бави прикупљањем обавештајних података и војно-политичким анализама. Међутим, само на први поглед ради се о независној и невладиној организацији, а у суштини ИЦГ је у пуној функцији Америчке администрације. Њихов главни задатак је пустију „пробне балоне“ како би се испршио пулс и припремио терен за евентуалне акције предстаника међународних организација.

Уместо да ради на неком од угледних америчких универзитета или да проучава грађу у историјским архивима о томе како су истребљавани Индијанаца у Америци, контраверзни Џејмс Лајон, који тврди да је доктор историјских наука, се рађе оодлучио за „гастарбајтерски“ посао да брдовитом Балкану и БиХ како би тамо могао да дува и пушта пробне балоне.

У поменутом интервјуу за „Независне новине“ Лајон каже: „Према мом мишљењу Република Српска је веома вештачка и могу вам рећи биће јако краткотрајна јер не постоје објективни и историјски разлози за њено постојање. Оно што прво видимо је да су њене географске границе смешне и уопште не представљају оквир за будући развој“. Сад се питамо да ли је он доктор историје или географ јер историјске процене и закључке доноси на основу географских мапа што је заиста смешно. Посебно је индигативна његова сугестија: „Срби у РС морају схватити да пут ка Европи за њих не иде преко Београда, ни преко Бањалуке него преко Сарајева, јер је Сарајево престолница БиХ. Идеално решење за БиХ би било када би дошло до укидања ентитета и до кантонизације целе Босне и Херцеговине“.

Подршка у новом јутелу

Лајон се том изјавом декларисао као двоструки незналица: нити познаје довољно историјске чињенице нити се сналази у географији. Треба ли га подсећати да се

Република Српска од памтивека налази у Европи и то у њеном самом срцу. Зар је потребно да нам баш ви цртате некакве путоказе и скретнице куда треба да путујемо да би стигли до свог одређишта. „Пут у Европу води преко Сарајева“ је смешна да не кажемо и ступидна флоскула коју може да изговори само недобронамерни појадинац.

Лајон себе сматра за гласника расистичког новог светског поретка

Међутим, не треба се превише бавити овом модерном лансеру пробних и пробушених балона. Довољно се подсетити на раније изјаве господина Лајона и закључити да се квазинаучнику или боље рећи о најобичнијем политичком манипуланту.

Контраверзни политички аналитичар Лајон имао је великих проблема у Федерацији БиХ када је почетком јануара на јавној трибини некаквог „Круга 99“ у

Сарајеву говорио о slabим ефектима приватизације у Федерацији БиХ. Он је том приликом рекао да економија Републике Српске има далеко веће шансе и перспективе од привреде у Федерацији БиХ. То је био доволан повод да се на њега сручи лавина критика упућених од политичких лидера тако и од сарајевских медија.

Да би се спасио испред праве кананаде отровних стрелица Лајон је побегао у студио промуслиманског ОБН, где је као гост у информативној емисији покушао да блажио своје раније изречене ставове. Новинарка на овој телевизији, која наставља нечасну традицију злогласног Јутела, запитала је Лајона: „Шта сте збили хтели постићи оном јучерашњом провакативном изјавом. Морам признати, сво време док сте овде говорили употребљавали сте термине Република Српска и Федерација БиХ. Тек у последњем одговору рекли сте залажете се за целовиту БиХ. Је ли може привреда РС без привреде Федерације БиХ и обратно?”

Лајон одговара: „Не може. Привреда БиХ јест једна целовита интегрисана привреда. Ви не можете говорити о Федерацији БиХ без Републике Српске. Мора бити повезаност. По мом мишљењу кад ми причамо о БиХ ми морамо бити свесни због постојања данашњег дејтонског Устава и система постоје два ентитета. Сваки ентитет има право створити своје кономске законе и своје економске програме. То значи постоји могућност да један ентитет може ићи брже напред од другог и обрнуто. У мом је интересу да оба ентитета иду брзо напред у истом правцу према приватизацији, према Европи, према нормалном животу”.

Три ентитета у Босни и Херцеговини

Само два-три дана раније Лајон је децидно изјавио да будућност Федерације БиХ у економском погледу није нимало ружичаста и да ће за две до три године привреда Републике Српске бити развијенија и далеко снажнија. То се догађало у време када је Америка због политике владајућих странака у Федерацији обуставила финансијску помоћ за приватизацију.

„Они не допуштају приватизацију јер знају како опљачкати Завод за платни промет, Јавно подuzeће ПТТ БиХ, Електропривреду БиХ, Енергоинвест и друга подuzeћа из којих средстава користе за страначке и приватне сврхе”, рекао је Лајон оптужујући на тај начин Изетбеговића и његову странку за корупцију.

На овакве и још теже оптужбе мусалманска стране је преко федералног премијера Едхема Бичакчића поручила да Лајон својим изјавама наставља свој „противбосански наступ”.

Вратимо ли се мало уназад доћи ћемо до сазнања да је Лајон 18. јуна прошле године у интервјуу муслиманском „Дневном авазу” изрекао следећу констатацију:

„Данас у БиХ фактички постоје три ентитета - српски, хрватски и муслимански, с тим да ту и тамо постоје градови који су мултиетнички. То значи да је БиХ подељена, да централни органи не функционишу, а свака етничка група има могућност и моћ да блокира функционисање централних органа. БиХ није правна држава, правосудни систем не функционише, странке које су почеле рат, СДА, ХДЗ, СДС у једном смислу, су још на власти. Углавном, лидери који су покренули рат још владају.”

Пси лају каравани пролазе

Он подсећа да су прошле три и по године од Дејтонског споразума а да БиХ није уједињена држава и да је још далеко од тога. Хрвати теже за трећим ентитетом и евентуалним отцепљењем од БиХ и припајању Хрватској. Доста људи у РС највише би волело бити у саставу Србије.

Када квазинаучних има амбиције да се бави тако озбиљним послом као што је политичка аналитика онда се могу очекивати и такве небулозе каве је у интервјуу за „Дневне независне новине” дао господин Лајон. Критикујући искључиво представнике СДС и СРС овај страни душебрижник каже да ове две странке не желе да имплементацију Дејтонског споразума. Он потом тврди да у БиХ посто-

је снаге које желе вратити БиХ у 18. век.

„То су неки људи који би желели да сви Срби у БиХ живе по брдима и шумама”, сматра Лајон. Да би све било у стилу и тону овог политичког аналитичара у истом листу освануо је имбецилни наслов: „Радикали би да Срби живе у шаторима”. Јер, уместо да се ограде од понижавајућих и квазинаучних ставова политанга Лајона као што је то својевремено урадио водитељ СРТ у разговору са Крисом Бенетом уредник „Дневних независних новина” је дао превелики публицитет овом интервјуу.

У великој су заблуди сви они који мисле да ће српски народ поверовати у оно што је изјавио Џејмс Лајон, а пренеле „Дневне независне новине”. Који би имало нормалан и паметан човек данас могао поверовати у ноторну глупост, коју сугерише наслов у „Дневним независним новинама” да страни интервенциониста Џејмс Лајон више жели добро Републици Српској и српском народу од доказаних српских патриота какви су српски радикали.

Шта рећи на крају? Пустите Лајона нека Трпели смо многе па можемо и њега све док не оде у неко друго кризно жариште да тамо пренеси своје богато знање из историје. И географије, наравно!

Слободан Јовић

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешел је један од лидера слободног света

ГЛАВНИ СЕКРЕТАР СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
ОГЊЕН ТАДИЋ НА КОНФЕРЕНЦИЈИ ЗА НОВИНАРЕ У БАЊАЛУЦИ УПОЗОРИО
ЈЕ НАШУ ЈАВНОСТ НА ЈЕДНУ СРАМНУ ПОЈАВУ

„СЛОГА” ОД ПЕНЗИОНЕРА КРАДЕ МАРМЕЛАДУ

Недопустиво је да ће се на локалним изборима појавити и мудахедини из исламских земаља, да ће моћи да бирају и буду бирачи за јавне функције, али зашто то исто право немају припадници Српске радикалне странке Републике Српске и Срби из Републике Српске Крајине

Најновија превара коалиције „Слога” су писма упућена општинским одборима Социјалистичке партије Републике Српске, Српског народног савеза и Странци независних социјалдемократа у којем се тражи да активисти ових странака учествују у подели хуманитарне помоћи пензионерима, што се уклапа у предизборну кампању за изборе које су заказали страни интервенционисти за 8. април ове године, упозорио је на Конференцији за новинаре у Бањалуци, 18. фебруара, главни секретар Српске радикалне странке Републике Српске Огњен Тадић.

Српска радикална странка Републике Српске, каже он, дошла је до писма Министарства здравља и социјалне заштите, Дирекције робних резерви и Фонда пензионо инвалидског осигурања у коме се дају веома детаљне инструкци-

је општинским одборима странака из коалиције „Слога”, како да употребе, односно злоупотребе помоћ која, иначе, долази из буџета Републике Српске, у своје предизборне активности. У том упутству се каже да су за организацију ових активности задужени Министарство здравља и социјалне заштите, Дирекција робних резерви Републике Српске, као и представници регионалних и општинских одбора Социјалистичке партије Републике Српске, Српског народног савеза и Странке независних социјалдемократа.

Оно што се мора знати јесте то да оваква врста активности није настала на основу тога што Влада Републике Српске не може да обезбеди довољна средства како би се поделила та хуманитарна помоћ већ на основу раније одржаног сасанка који се помиње у уводу тог писма у коме се каже:

„На заједничком састанку са премијером Милорадом Додиком, а коме су присуствовали представници Министарства здравља и социјалне заштите, Министарства трговине, Дирекције робних резерви Републике Српске, председници регионалних одбора политичких партија из „Слоге”, представници удружења пензионера Републике Српске и директори филијала ПИО Републике Српске донети закључци о помоћи пензионерима у 11 тачака.

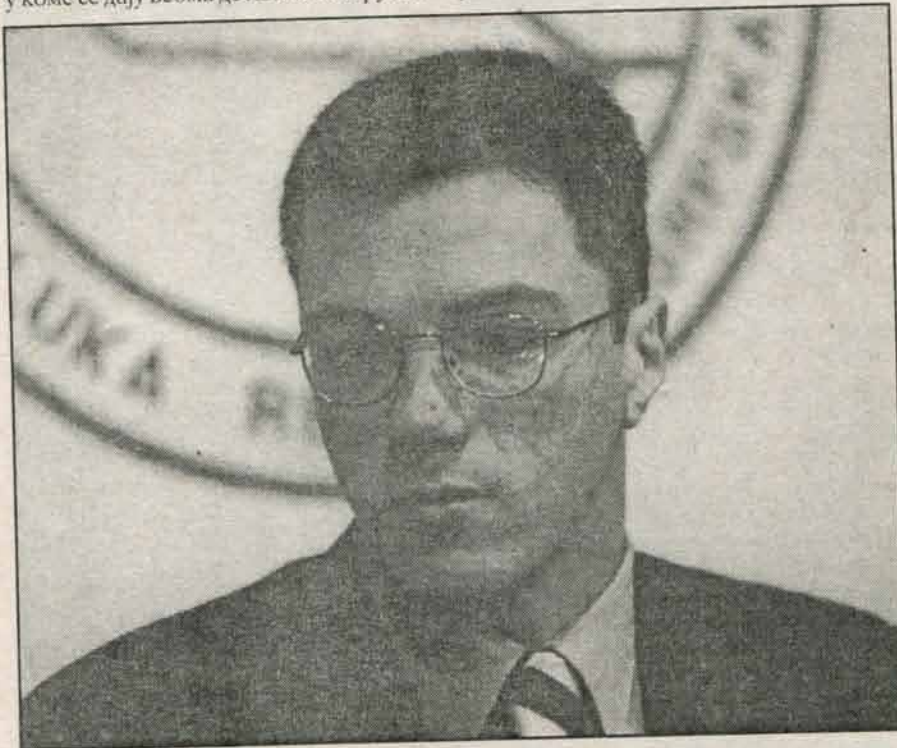
Страначко поштење – складиште конзерви

Из овог је видљиво да је социјално стање у Републици Српској толико трагично да се са једним пакетом хуманитарне помоћи, који садржи 50 килограма брашна, пет литара уља, три килограма мармеладе, поврћа у конзерви пет килограма и месних конзерви 10 комада, може обезбедити политичка подршка коалицији „Слога”.

Није тешко одговорити ко је најодговорнији што су пензионери у Републици Српској доведени у тако тешко стање и да сада коалиција „Слога” њихов глас процењује у вредности од три килограма мармеладе. За то је одговорна ова техничка влада не чијем је челу Милорад Додик јер она спроводи издајничку, антисрпску и антисрбијанску политику. Она је финансирана и потпомогнута из различитих фондова страних центара моћи који овде имају само један циљ да разоре Републику Српску”, сматра господин Тадић.

Главни секретар Српске радикалне странке Републике Српске је подвукао да српски радикали оштро протестују против овог писма јер се у њему поред моралних категорија нарушавају и законске норме.

„У писму се наводи да су учесници у општинама дужни обезбедити привремено складиштење и истовар робе на најпогоднији начин и експедитивно распоређивање сваком пензионеру, те уредно вођење евиденције.

Огњен Тадић: Закључци Народне скупштине од 7. марта 1999. године основа су за одбрану Републике Српске

То практично значи да ће у страначким просторијама бити складштено брашно, уље, мармелада и конзерве. Како изгледа та евиденција најбоље се види из отпремнице у којој се потврђује да је пензионер примио робу. У врху те отпремнице пише: Република Српска, коалиција „Слога“, Социјалистичка партија Републике Српске, Српски народни савез и Странка независних социјалдемократа.

Међутим, у отпремници стоји да је пензионер примио брашно и конзарве, али не и мармеладу. Значи и кад стигне нешто до пензионера мармелада нестане. Према томе не само да их годинама поткрадају него и у ситуацији када купују њихове гласове у њиховим општинским одборима краду им мармеладу и шаље у своје продавнице”, истиче Тадић.

Према његовим речима проблем је у томе што се ради о новцу који припада пензионера, односно да су у питању паре из биџета Републике Српске, којим сада располаже и манипулише коалиција „Слога“ и дели пензионерима као некакву милостињу.

Пензионерима предизборни чекови

„Сличне ствари су се догађале прошле и претпрошле године када су пензионери добивали чекове на дан избора које је делила пошта Републике Српске. Уз те чекове добијали су и писмо коалиције „Слога“ на којем су стајали потписи госпође Плавшић, Додика и Радишића.

Очигледно њихова је процена да је народ потпуно обезглављен, распамећен и да је већина медија у Републици Српској од њега успела да створи једну инертну и безидејну масу која је потпуно неинвентивна и са којом можете радити шта хоћете.

Овако се мармелада делила само у времена када су овде били они који нису били у стању да обезбеде нормалан живот и када су социјални мир куповали уз помоћ пакета УНР-е, а то исто сада ради и коалиција „Слога“, сматра главни секретар Српске радикалне странке.

Говорећи о раду српских представника у заједничким органима Босне и Херцеговине, Тадић је подсетио да ће посланици Српске радикалне странке убудуће подржавати само оне кандидате који буду припадници њене странке или, пак, оне кандидате за које се постигне компромисно решење са другим српским странкама.

„Српска радикална странка је на прошлим изборима добила 130.000 гласова и на тај начин обезбедила право да њена два посланика, мада је по математици трабала да има три да није било изборног инжењеринга ОЕБС, уђу у Представнички дом Босне и Херцеговине и нико од тих посланика неће радити мимо интереса тих гласача из реда српског народа.

Позив на бојкот избора

Са друге стране Српска радикална странка догађаје у заједничким органима Босне и Херцеговине сматра потпуно некорисним и исцрпљујућим и зато позивамо српске посланика да испоштују закључак са седнице Народне скупштине Републике Српске од 7. марта прошле године и напусте заједничке органе. То тражимо и због тога што се показује да је њихово учешће у тим органима некад свесна, а понекад несвесна подршка октроисаним законима високог представника. Наша странка неће учествовати у таквим пројектима високог представника јер сматра да су они дубоко антидејтонски, антиуставни, антисрпски и антидемократски, упозорава Тадић.

С тим у вези он је поново позвао све гласаче у Републици Српској да не изађу на изборе и да на тај начин не дају легитимитет нити легалитет оним политичарима који су спремни да избају избеглице на улици само због тога што као одборници могу имати неко директорско место.

„Најављени избори неће бити одржани не само због неизласка грађана Републике Српске већ ти избори неће бити одржани и због тога што су они по својој природи потпуно нерегуларни. Не постојање демократских услова не постоји ни регуларни карактер тих избора

због чега они представљају приватну фешту америчких послушника на којима ће они извршити ситан попис својих следбеника или оних који су на неки начин залудили.

Све странке које учествују у томе сврставају се у ред таквих политичара и људи спремни да зарад ситне сопствене функције или нешто апанаже истерују неке друге људе на улици који им јесу или нису блиски”, категоричан је Тадић.

На молбу новинара да прокоментарише новонасталу ситуацију након што је потпредседник Републике Српске Мирко Шаровић преузео па потом под притиском високог представника одустао од преузимања уставних овлашћења Тадић је рекао:

„Ми ћемо ускоро да питамо потпредседника Републике Српске каква је његова функција. Дакле, да ли је његова функција одређена Уставом Републике Српске или је његова функција одређена директивама високог представника. Овде је, наиме, у питању читав сплет проблема који битно доводе у питање и његову функцију, а који се односи на то да је он, по укусу високог представника, потпредседник који врши овлашћења из члана 80. када траба наредити Војсци Републике Српске да се повуче из Брчког, а није када треба изабрати нову Владу Републике Српске.

Уз то свако појединачно мора да се запита да ли је његова будућност у савезништву са краљивцима мармеладе или са људима који су спремни да чувају Републику Српску и да чувају интересе српског народа у целини, запитао се Тадић а и на крају најавио и ово:

„Српска радикална странка ће у следећем броју „Велике Србије“ објавити први део дугог списка муџахедина који ће на овим изборима имати право гласа и моћи се кандидовати и вршити јавне функције за разлику од представника Српске радикалне странке, Срба из Републике Српске Крајине и свих избеглица који се налазе у туђим становима мада се ти становни већ одавно могли бити њихови уз мудру политику размене имовине какву су одавно заговарали српски радикали”.

Српски радикали народу желе да дају посао и поштено зарађене пензије, а не милостињу

У БЕОГРАДУ ОДРЖАН ПЕТИ ОТАЦБИНСКИ КОНГРЕС
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

НАМА ВЕРУЈУ ЈЕР НИКАД НИСМО ИЗДАЛИ

У недељу, 23. јануара, у великој сали Конгресног центра „Сава“ српски радикали, после десет година постојања, одржали јубиларни конгрес. Конгресу, у чијем раду је учествовало 817 акредитованих делегата, присуствовало и 3.000 гостију из земље и иностранства. Његово преосвећенство, владика милешевски, господин Филарет са саслужењем групе свештеника Српске православне цркве, благословио рад конгреса. Др Војислав Шешел и Томислав Николић поново изабрани за председника, односно заменика председника Српске радикалне странке. Усвојени Статут и Резолуција Српске радикалне странке. Изабрана нова Централна отацбинска управа. Председник, др Шешел, истакао да у основном стратешко-програмском опредељењу Странке неће бити никаквих промена.

Пети Отацбински конгрес Српске радикалне странке, који је одржан у Београду 23. јануара отворио је председник Српске радикалне странке др Војислав Шешел. Након уводног поздрава упућеног бројним представницима из земље и иностранства изабрано је радно председништво Странке. Из Републике Српске у радно председништво изабрани су проф. др Никола Поплашен, председник Републике Српске и председник Српске радикалне странке Републике Српске, господин

Мирко Благојевић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке Републике Српске, господин Огњен Тадић, главни секретар Српске радикалне странке Републике Српске и др Марко Спаић, народни посланик у Народној скупштини Републике Српске.

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешел на почетку рада поднео је делегатима Конгреса реферат председника странке о десето-годишњем јубилеју, четворогодишњем

страначком деловању и стратегији будућег деловања.

Говорећи о стратегији развоја Странке др Шешел је рекао: „За ових десет година, браћо Срби и сестре Српкиње, Српска радикална странка је израсла у снажну, велику политичку партију са скоро 250 хиљада организованих чланова. Зашто је Српска радикална странка све популарнија у народу? Прво, зато што свој народ никада нисмо слагали, никада нисмо преварили, никада нисмо изневерили. Зато што своме народу искрено

Српски радикали су за јединствену српску државу – Велику Србију

увек кажемо шта мислимо, шта осећамо, које су нам намере, који су нам страхови који су нам проблеми. Ми рачунамо на народну снагу и народну енергију у решавању свих проблема", и додао: „Шта ће се десити у будућности? Сви они који су служили Американцима несташе са политичке сцене, а у Србији ћемо имати практично две политичке партије: радикалску десницу и левицу, и онда ћемо се међусобно надметати за љубав наших гласача, за изборну вољу нашег народа, наших грађана. Али, док то постигнемо, има још много тога да урадимо.”

Сарадња у интересу српског народа

Председник Републике Српске и председник Српске радикалне странке Републике Српске, Никола Поплашен, рекао је: „И поред чињенице да у Републици Српској постоји окупација која, с времена на време, од маскираног перфидног модела постаје отворена и груба, нарочито под притиском америчких припадника СФОР-а и америчких политичара и дипломата у Републици Српској и Босни и Херцеговини, Српска радикална странка неће одустати од својих основних принципа. У реализацији тих принципа ми смо спремни да сарађујемо са свима и на локалном и на републичком нивоу, и на нивоу Босне и Херцеговине, без обзира на страначку припадност и идеолошку оријентацију.”

У име српских радикала из српске Црне Горе делегатима и гостима се обратио господин Момир Војводић, члан Централне отаџбинске управе рекавши: „Браћо и сестре, да вам и ово кажем. Данас гавранови без кљунова по Црној Гори гракћу о некаквоме јединству између Србије и Црне Горе, а ја им поручујем са овог дивног Конгреса: право јединство између Србије и Црне Горе огледа се у српству, у вјери, у светом Сави, у нашој духовности. Црна Гора висока, Србија широка, а куд ће лепшега јединства.”

Господин Ратко Гонди, један од првака Српске радикалне странке из Републике Српске Крајине рекао је: „Срби у крајевима који су припали Хрватској после Првог и Другог светског рата нису били дошљаци или колонисти. Они су ту живели вековима, а и када су се дешавале велике сеобе, нису долазили на туђа огњишта, него су земљу куповали или добијали на поклон од тадашњих владара. Постоји мноштво докумената из којих се јасно види да су документа из којих се јасно види да су Срби имали своју добро уређену државу у Барањи и Славонији још у 9. веку!”

Генерални секретар Српске радикалне странке господин Александар Вучић рекао је: „Српска радикална странка је највећи проблем свима који послушно прате ставове оних који заступају интересе новог светског поретка. Нас највише нападају. Нападају нас чанколизми, нападају нас они који никада нису држали до личне части, до морала и свог достојанства.

Говоре свакодневно о томе како се српски радикали плаше народне воље, како се плаше изборе, а имаће ускоро изборе и ти који су љубили крваве руке онима који су убили малу Милицу у Батајници, онима који су убијали Србе широм Републике Србије и Савезне Републике Југославије. Имаће те изборе и изгубиће те изборе, као што су их губили и до сада.”

Америчко робовласништво

Господин Драган Тодоровић председник Извршног одбора Српске радикалне странке рекао је: „Нови светски поредак, оличен у Америци и њеним сателитима, кренуо је да свет потпуно потчини и створи нов економски робовласнички поредак.

Не би био исти као у доба када су робови у Америку бродовима стизали из целог света, али по свом карактеру и својој суштини не би се битно разликовао. Било би то економско ropство из кога нема излаза и у коме би се налазиле све земље света сем малог броја повлашћених.”

Да би допринели ефикаснијем и рационалнијем раду Конгреса многи делегати су одустали од изласка за говорницу и своје говоре приложили у писаној форми. У овој форми генералне дебате господин Мирко Благојевић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке Републике Српске истакао је: „Српски народ у протеклом периоду био је изложен невиђеним економским санкцијама, сатанизацији, нападима са земље, невиђеним дивљачким бомбардовањима из ваздуха, али је све издржао. Све то са својим народом поднела је и Српска радикална странка. Увек је прва давала пример како се брани отаџбина. У овој 2000. години, коју многи називају изборном годином, Америка и НАТО покушаће да, за њих на најбезболнији начин, путем избора реализују своје циљеве. Издајници Вук Драшковић, Зоран Ђинђић и остали хоће изборе по међународним правилима и прописима. Баш такве им треба дати.

Да се не би исцрпљивали око изборних правила, треба им омогућити да изађу на изборе као и српски радикали у Републици Српској, где се избори одржавају под пуном контролом страних интервенциониста. У Републици Српској радикалној странци није дозвољено учешће на изборима, јер није хтела да се повинује ултиматуму по коме би из странке требало да избаци председника Странке Николу Поплашену, и низ других истакнутих чланова странке. То би било слично као када би Републичка изборна комисија у Србији као услов за пријаву на изборе Српског покрета обнове тражила да избаци из чланства Даницу Драшковић. Додуше, ово би се могло и правдати, јер она свакодневно физички малтретира председника Српског покрета обнове.”

Правимо законе за будућност

Главни секретар Српске радикалне странке Републике Српске, господин Огњен Тадић нагласио је: „Протеклих девет година Српска радикална странка је водила принципијелну борбу како би, у складу са нашим програмом, народу обезбедила бољи и квалитетнији живот. Живот чија свакодневница не би била оптерећена немаштином, ратом, неизвесношћу и страдањима. Сматрали смо, а то чинимо и даље, да би једини пут а овакву стварност било стварање јединствене српске државе - Велике Србије.

Наши непријатељи су током читаве протекле деценије чинили све како би наше намере биле осујећене и како би наш народ задесило што више несрећа.

Српски народ је све време подржао нашу политику. О томе најбоље сведоче изборни успеси и остварена предизборна обећања. Наши кандидати бирани су на најодговорније дужности. Свако од њих био је дужан да у свом деловању учини што више како би се путем сваког од нових закона, уредаба или одлука ударила још једна плоча на путу којим одлучно корачамо ка стварању јединствене српске државе.”

Делегатима и гостима Конгреса обратили су се и други страначки функционери и активисти из Републике Српске. Господин Станко Миланковић, делегат из Козарске Дубице рекао је: „Ми у Републици Српској, као и овде у Савезној Републици Југославији, такође имамо доста проблема. Наша актуелна власт, која је у спрези са окупаторима је фактички највећи криминалац и највећи пљачкаш српског народа у Републици Српској.

Да би се то очувало, уз помоћ окупатора, Српској радикалној странци је забрањен излазак на изборе. Међутим, тај њихов срамни, антицивилизацијски и антидемократски поступак више говори о њима, него о нама.”

Господин Милорад Тривић, делегат из Лакташа рекао је: „Долазим из Лакташа где имамо највећег српског издајника - Милорада Додика. Ми се у Лакташима лавовски боримо против њега и његових сарадника”, закључио је господин Тривић.

Госпођа Мирјана Шајиновић, председник Добојско-посавског окружног одбора је рекла: „Ми смо данас изабрали председника, заменика и остале људе, изабраћемо Централну отаџбинску управу у коју имамо поверења. Желим да нас и даље воде овим путем, да раде он-ако како су радили, а и боље, јер знају боље, с тим што им услови нису повољни за бољи рад. Дакле, да молимо Бога да услови буду погоднији и све ће бити добро.”

Петрич је смењен у Братунцу

Председник Скупштине општине Братунац и делегат из Братунца господин Миладин Симић обратио се присутнима речима: „Ја сам 1997. године изабран за

председника општине Братунац. Ово је трећа година како сам на тој функцији, мада ме и високи представник Петрич покушао да смени. Сменио сам ја њега, па је сад реми позиција. Сад се не зна ко је смењен. Ја сам му прекујче упутио писмо поводом граничне одлуке о државној служби. Рекао сам: „Господине Петричу, ја сам веома изненађен вашим понашањем. Ви сте смењени пре два месеца, а још увек доносите одлуке.“

Пети отаџбински конгрес Српске радикалне странке на заседању 23. јануара 2000. године у Београду, руководећи се програмским одређењима и идеолошком оријентацијом Српске радикалне странке, ради одређивања политичких циљева српских радикала и метода деловања у борби за очување српске државе и опстанак српског народа, његов духовни период, као и стварања могућности за убрзани економски развој и материјално благостање, донео је Резолуцију. Резолуција броји десет чланова које обједињују сва актуелна и стратешка политичка питања.

У Резолуцији се о Републици Српској каже: „Пре осам година, на територији авнојевске Босне и Херцеговине, створена је Република српска. Опстанак Републике Српске, као државе српског народа западно од Дрине, данас је доведен у питање. Сједињене Америчке Државе, уз помоћ и подршку српских издајника, по сваку цену желе утапање Републике Српске у унитарну Босну и Херцеговину. Најистакнутије борце за слободу српског народа у Републици Српској прогоне, хапсе и убијају. Њихова једина кривица је у томе што су Срби и што се боре за очување српских огњишта и српске државности западно од Дрине. Тако је Хашки трибунал постао средство за ликвидацију знаменитих Срба и квазиправни инструмент покушаја да као једини кривац за сукобе у бившој Југославији буду означени српски патриоти, а посебно њихови предводници. Тиме српски непријатељи покушавају од жртве да направе целата. Бруталном силом, кршењем свих норми јавног права, моралних и политичких принципа, главешине окупационих снага у Републици Српској у потпуности негирају политичку вољу српског народа западно од Дрине. Покушај смене председника Републике Српске др Николе Поплашена, легитимно и легално изабраног вољом српског народа, представља пример америчког и западноевропског тоталитаризма. Стога, српски народ у Републици Српској наставља своју политичку борбу за ослобођење земље. Српски радикали Републике Српске и даље ће храбро, у првим редовима, учествовати у одбрани отаџбине и припремању услова за стварање јединствене српске државе. То је и највиши и најзначајнији политички циљ Српске радикалне странке.“

Народ бојкотује изборе у Републици Српској

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ у свом завршном говору рекао је „да је Пети отаџбински конгрес показао да Српска радикална странка делује као моћна политичка партија демократског карактера, као политичка партија у којој се све одлуке доносе на демократски начин, као политичка партија која је очувала континуитет својих политичких одређења и циљева“. „Ова година је година избора, избора у Савезној Републици Југославији за веће грађана Савезне скупштине, а вероватно и за Веће република Савезне скупштине. У Србији ово је година локалних избора“, истакао је председник Шешељ и додао „да се у Републици Српској очекују на јесен избори на свим нивоима. С обзиром да је Српска радикална странка спречена да учествује на локалним изборима у Републици Српској, ми смо позвали све грађане Републике Српске, све политичке партије, да те изборе бојкотују. Бесмислено је да се било која политичка партија појави на овим изборима на којима не могу да учествују српски радикали. И онај ко евентуално учествује тај ће се сигурно покајати. Крајње је време да се обустави окупација Републике Српске од стране НАТО-а и да се отера издајничка Влада Милорада Додика и свих других који служе Американцима као крвним српским непријатељима.“

Радикалски пут

Оснивачка скупштина Српског слободарског покрета била је камен темељац Српске радикалне странке. Скупштина је одржана у једном приватном стану у Батајници 23. јануара далеке 1990. године. Тадашњи режим одбио је да изнајми сале Коларчевог народног универзитета, Дома омладине, Студентског културног центра и још неке центре у Београду које је организатор тражио за одржавање оснивачке скупштине. После краћег периода у коме је Српски слободарски покрет деловао под именом Српски покрет обнове, Централна отаџбинска управа 18. јуна 1990. године усвојила је ново име Српски четнички покрет. Режим је забранио регистрацију покрета а др Војислав Шешељ је хапшен и осуђиван на казне затвора које су спајане да би дуже трајале. Милиција је ометала и прекидала страначке скупове.

Годину дана касније на историјском састанку уједињења Српског четничког покрета са већином одбора Народне радикалне странке, 23. фебруара 1991. године, у крагујевачком биоскопу „Шумадија“ основана је Српска радикална странка. Тај догађај записан је као Други отаџбински конгрес. Српска радикална странка постала је парламентарна странка уласком др Војислава Шешеља у Народни парламент након допунских избора у Раковици. Све скупштинске седнице, након тога, протицале су у знаку победника који је са говорнице на најбољи начин афирмисао програмска начела

Српске радикалне странке.

У великој сали Дома синдиката 30. јануара 1994. године одржан је Трећи отаџбински конгрес. Конгрес је организационо обједињено радикале свих српских земаља и усвојио пречишћен програм странке.

Четврти отаџбински конгрес одржан је 18. маја 1996. године у београдском Дому синдиката. У свом говору председник Шешељ тада је рекао: „Победићемо зато што нас не могу уплашити, зато што нас не могу поткупити, не могу нас уцелити. Победићемо, јер верујемо у оно за шта се боримо. Победићемо, јер је српски народ свестан да га никад нисмо обманули!“

Ветерани српских радикала

Петом отаџбинском конгресу Српске радикалне странке присуствовало је више хиљада људи. Уз бројне госте за Конгрес је било пријављено равно 1000 делегата. То сведочи о снази Српске радикалне странке. Посебно задовољство сваког српског радикала изазива чињеница да је језгро странке од оснивања до данас остало сложено и снажно и да је на основу убедљиве и искрене патриотске борбе стекло неоспоран ауторитет који је нужан сваком непатвореном народном представнику. Говорећи о тешком али часном страначком путу српски радикали из свих српских крајева не кривају емоције. Господин Пантелија Дамјановић, поред једног броја других високих странаčkih функционера, на овом Конгресу поново је изабран за члана Централне отаџбинске управе. Говорећи о својим утисцима истиче да је наше страначко јединство главни разлог због кога нико од бројних српских и странаčkih непријатеља није успео поколебати нас у намери да до краја доведемо започети посао изградње јединствене српске државе. Господин Милан Лазић, председник Семберско-мајевичког окружног одбора и шеф посланичког клуба српских радикала у Народној скупштини Републике Српске, истакао је да је др Војислав Шешељ као председник Српске радикалне странке дао најбољи пример не само српским радикалима већ и свим другим српским патриотима и целокупном српском народу како се брани отаџбина, како се брани интегритет политичке личности и како се чува страначко јединство.

Председник Санско-унског окружног одбора господин Ђуро Кончар нагласио је да су српски радикали увек спремни да обаве све задатке које пред њих стави руководство странке на челу са др Војиславом Шешељем.

Господин Зоран Николић, председник Горњо-дринског окружног одбора говорећи о Конгресу напоменуо је да „свега овог не би било да пре десет година једна мала група људи није упалила лучу српства у сред Србије.“

Јово Станивукловић

ШТА ЈЕ СВЕ РЕЧЕНО И У ШТА СЕ ИЗРОДИЛА ТЗВ. МЕЂУНАРОДНА КОНФЕРЕНЦИЈА О ПЕРСПЕКТИВИ БИЛАТЕРАЛНОХ ОДНОСА ИЗМЕЂУ САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ И БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ ОДЖАНА У БАЊАЛУЦИ

ЧАНАК И ДРУЖИНА НА АМЕРИЧКОМ ЧАНКУ

● И поред тога што овој „међународној конференцији“ нису пристивали представници светских политика, она је, ипак, попримила ток који су јој они наменили.

У Бањалуци је од 11. до 13. фебруара ове године одржана међународна конференција под чудним називом „Песпективе билатералних односа између СР Југославије и Босне и Херцеговине“. Конференција је сазвана на иницијативу представника такозване демократске алтернативе две суседне земље, а циљ јој је био, како је бар најављено, да артикулише и охрабри иницијативе о успостављања дипломатских односа између Југославије и БиХ.

Међутим, као што се могло и претпоставити, та вајна међународна конференција се већ на свом почетку изродила у сушту супротност, јер је претворена у један морбидан скуп на коме се више плувало по Србији и Милошевићу, него што се говорило о потреби успостављања билатералне сарадње између две државе.

То се у неку руку могло и очекивати и због тога што овом опскурном скупу опозиционара није, како је то помпезно било највљено, присуствовао Волфганг Петрич - високи представник међународне заједнице за БиХ, Бодо Хомбак - координатор Пакта за стабилност за југоисточну Европу као ни многа друга престижна имена свјетске дипломатије која су требала да усмјере ток конференције и допринесу њеном значају у свету.

Дружина

Иницијалну капислу су активирали, ко други, до представници демократске алтернативе из Србије, Црне Горе и Војводине предвођени Ненадом Чанком, Иваном Стамболићем, Живорадом Ковачевићем, Драгишом Бурзаном и још неким уштавњеним политичарима чији политички циљеви реагују само на сигнале који се емитују из Вашингтона, Бона, Лондона и наравно из Сарајева.

Уместо да се баве изналажењем решења за унапређење добросуседских и дипломатских односа, ово шарено друштво, сакупљено с коца и конопца, бавило се плувањем по Слободану Милошевићу и актуелној власти у СР Југославији.

У томе су, наравно, предњачили опозиционари из Србије, који су актуелну власт у СР Југославији представили у најружнијем светлу, а Милошевићев режим дефинисали недемократским, тоталитарним, стаљинистичким и још којекаквим погрдним именима.

Рамае уз рамае са перјаницама демократск опозиције из Србије били су и представници актуелне власти из Црне Горе коју су предствљали потпредседник владе Драгиша Бурзан и потпредседник Скупштинe Црне Горе Рифет Рагтодер.

Утисак је да су далеко умеренији били представници такозване демократске алтернативе из БиХ, који и нису имали пуно разлога да се окоме на СР Југославију с обзиром да су уместо њих то одржавали којекакви Чанци и Ковачевићи и други политички ветројеби који вероватно не уживају углед ни у властитој кући, а камоли народу коме припадају. Па ипак они се усуђују да том истом народу поруче из Бањалуке да му демократија преча од државе. Ни Курдима не недостаје демократије, али немају државу, па пролазе како пролазе. Сваким даном их је све мање.

Када се све стави на тас, сабере, одузме и подели, бањалучка „међународна“ конференција о перспективама билатералних односа између СР Југославије и БиХ ни по чему није вредана пажње. Тако су уосталом оценили медији. Тресла се гора родило се миш. Па ипак, ваљало је чути шта се то све мува у главама оних који себе називају демократском алтернативом.

Плување

Та ишчашена, тобоже демократска опозиција коју, узгред речено, нико ништа не пита, перспективе трајних, стабилних и добросуседских односа Босне и Херцеговине и СР Југославије види у доследном провођењу Дејтонског мировног споразума и пуној афирмацији међународних конвенција о људским правима, те активном учешћу у процесима које повезују нове европске инте-

грације и Пакт о стабилности за југоисточну Европу у коме своје мјесто треба да нађу БиХ и СР Југославија. Визионарски нема шта!

Наравно, по Ненаду Чанку и братији, у овом тренутку то није могуће у пуној мери остварити без промене режима у СР Југославији, демократских промена у Србији и доласка нових демократских снага које ће радити на јачању поверења и помирења између народа и држава. По Чанку режим Алије Избеговића није сметња за успостављање билатералних односа две земље. Свашта!!!

Ово је један од назовимо га кључних закључака са те тродневне међународне конференције „Перспективе билатералних односа између СР Југославије и Босне и Херцеговине“, која је, како рекосмо, од 11. - 13. фебруара 2000 године одржана у Бањој Луци.

Конференцију су организовале невладине организације: Центар за регионализам из Новог Сада, Форум демократске алтернативе БиХ и Демократски омладински центар из Бање Луке, а у њеном раду у почетку учествовало је стотињак представника из четрнаест политичких партија из СР Југославије и Босне и Херцеговине. Кад су видели у ком смеру је она кренула и чему треба да служи, многи су већ сутрадан спаковали кофере и напустили Бањалуку. Конференцију је пратило и 35 акредитованих новинара који су је такође разочарани напустили не сачекавши ни закључке. Учеснике скупа поздравио је премијер РС Милорад Додик, али кад је видио ко је све на њега дошао и он се брзо изгубио из полуразне сале Банског двора.

Штићеници

Шта још рећи о овом међународном скупу на коме се окупило доста шарена дружин и многа увела лица која припадају политичкој прошлости СР Југославије и Босне и Херцеговине. Можда ће многе ствари бити јасније ако већ на почетку кажемо да је све рађено о трошку и под старатерљством незаобилазног УСАИД-

а који се инволвирао у све поре политичког и друштвеног живота БиХ.

Ова америчка агенција за међународну помоћ и сарадњу посебно охрабрује такозвану демократску алтернативу која у већини земаља у транзицији постаје продужена рука америчке администрације. Дајући логистичку и скромну новчану помоћ тзв. демократској алтернативи и којекаквим паравладиним организацијама Стејт департмент усмерава, контролише, каналише и производи кризна жаришта и ратне конфликте у свету, а пре свега у земљама бившег социјализма, афроазијским и латиноамеричким земљама. У томе им помажу кадрови који су политички истрошени у својим земљама. Брижљиво их бирају, дринују и за ситне паре преко њих одржавају напостети, хаос и метеж у многим земљама.

Ни најмање их не брине што ти њихови штићеници из демократске алтернативе у очима обичних грађана не вреде ни пошљива боба и што на слободним изборима не могу освојити више од пет до шест одсто гласова бирачког тела.

И још нешто на што се мора скренути пажња. Било каква демократска алтернатива је непожељна у САД и другим водећим свјетским земљама. Она је намењена да спољну употребу и најunosни је амерички извозни производ.

Глуварење

Због тога није ни чудо што су по Бањој Луци глуварили Иван Стамболић, Живорад Ковачевић, Ненад Чанак... другујући са Сејфудином Токићем, Вехидом Шехићем, Мујом Кафеџићем и другим опозиционарима са опсурне политичке сцена Србије и БиХ. Они су били у функцији плувања и блаћења режима Слободана Милошевића. Разлика међу њима је једино у томе што алтернативи из БиХ знају шта хоће, док се то би могло рећи да представнике демократске алтернативе из СР Југославије.

„Нема демократије, нема прогреса, нема европских интеграција, једноставно нема ништа док не оде балкански каскапин, грактали су србијански опозиционара на овом скупу.

Живорад Ковачевић, председник Европског покрета у Србији овако гледа на перспективу билатералних односа између СР Југославије и БиХ.

„Док је нама нашег режима у Србији, није нам се надати да ће ствари кренути са мртве тачке, иако би самом том режиму и те како добро дошло да пробија изолацију тамо где има слободног простора - а има га врло мало.

Какви су то велики проблеми са Словенијом који се не могу превазићи? Који су то крупни гранични спорови са Македонијом да представљају препреку успостављања нормалних односа и сарадње са ретком земљом на тлу бивше Југославије са којом нисмо водили ни један од сулудих ратова. Водили су раз-

говоре са Хрватима, па стали. Блокирали су разговоре о сукцесији причом о континуитету.

Небулозе

Без промене људи и политике није реално очекивати промене у односима са суседима. Видимо шта се дешава у Црној Гори. Промене у политици донеле су одмах промене у односима са окружењем. Они сарађују и са БиХ и са Хрватском и са Словенијом и са Македонијом, а најслабије са осталим делом Југославије.

Још су свеже ране које су неки Црногорци нанели Дубровнику, па ипак Дубровник и Херцег Нови налазе решење за снабдевање водом, праве се заједничке туристичке туре као пре рата, а граница која је остала спорна због Превлаке је врло отворена и фреквентна.

Успостављени су нормални политички односи између Црне Горе и свих држава насталих на тлу бивше Југославије. Парламенти, владе коморе, политичке организације размењују посете.

На другој страни, промене у истом смеру до којих је дошло у Републици Српској нису убрзале, већ напротив, отежале међусобну сарадњу. Режим у Београду, као и Туђманов у Загребу, схватили су дејтонске одредбе о могућности заснивања специјалних паралелних односа ентитета са суседним земљама као прилику за стварање послушних испостава у ентитетима. Уместо да се радују томе што је влада у рукама оних који искрено желе да спроведу реч и дух Дејтона и што је просечна плата у РС за две године порасла шест пута, власти у Београду чине све могуће да онемогуће сваку сарадњу, да их оптуже за бе-

смилене завере против Југославије и прикажу их као издајнике српства, а истовремено одржавају контакте са онима који су у сопственој средини дезавуисани.

Тако смо дошли до парадоксалне ситуације да Милошевић, коме је међународна заједница дуго непријатељно гледала кроз прсте, очекује да својим утицајем приволи Републику Српску на поштивање Дејтона, сав свој утицај користи да скине владу која спроводи Дејтон.

Кад неће власт, може алтернатива. Не сме се гурати под тепих непријатно сазнање и признање сопствене одговорности за Сарајево и Сребреницу, без обзира што ту одговорност не треба колективизирати. Уствари, колективизирамо је ако о томе ћутимо, каже Ковачевић.

Тепавец

У немогућности да присуствује „тако значајној конференцији, Мирко Тепавец - члан Форума за међународне односе Београд, упутио је писмо у коме се, између осталог, каже:

„Ако је ишта постало очигледно у епилогу ове велике заједничке трагедије, онда је то чињеница да без демократске трансформације Србије (као и Хрватске) не може бити стабилне и демократске БиХ. Зато је једна од битних непознаница даљег тока нормализације, чињеница да од свих држава у региону, највећа од њих, Србија још увек није ни почела да излази из дубоке кризе, коју карактерише нерешен конфликт између анахроних великодржавних пројеката с једне, и императива европејске модернизације с друге стране. Србија још није ни стигла до најниже степеннице

Шехић, Чанак и Токић: Неком арапски шал, а неком свилени гајтан

у својој политичкој и привредној деградацији.

Још се не види јасно куда ће је одвести њена дезоријентација у решавању кризе са Косовом, централистички концепти аутономије Војводине и статуса Сандака, а пре и изнад свега горући проблеми односа са Црном Гором, са којом се простор заједништва фатално сужава због неугаслих хегемонистичких покушаја из Београда. Израз таквих амбиција је и деловање агресивних - а каквих других него националистичких - огранака београдских политичких странака у БиХ".

Досадашње искуство „специјалних односа", стоји даље у Тепавчевом писму, показало је постојање склоности да се та формула тумачи као специјално право суседа БиХ да је својатају, уређују и деле. У случају односа Југославије према Републици Српској, та формула подразумева слабљење спона са Федерацијом БиХ и државно прикључење Југославији.

Специјални односи укључују и специјалне одговорности које суседи имају према БиХ и она према њима, пошто са обе стране границе живе стотине хиљада сународника као мањинци или избеглице. За успостављање дипломатских односа СР Југославије и БиХ, сматра Тепавац, од великог је значаја суђење ратним злочинцима које се стално избјегава па и бојкотује, што неће бити само задовољење правде, него насушно потребно расветљавање правих мотива, узрока и узрочника велике трагедије која је тако дубоко унесрећила људе и народе. Најтрагичније баш овде - становништво БиХ свих народности и вера.

Муслимани

Потпредседник ценогорске владе Драгиша Бурзан кличке ко сиви соко да Црна Гора зна шта хоће и чему стреми,

али никако заједно са Србијом са којом већ дуже времена не може да нађе заједнички језик и рјешти свој статус у оквиру федерације.

Мало је пренуо и дошао себи када му је потпредседник парламента Црне Горе Рифет Растводар рекао да је Монте Негро на опасној раскрсници, да је то чардак ни на небу ни на земљи, да муслиманско питање у Црној Гори није институционално решено и да оно баца сену на демократске процесе и углед Мила Ђукановића као државника и визионара. Потпредседник црногорског парламента још рече да у свету није познато да федерација од две државе може успешно да функционише и да може као таква опстати.

Дволични Сејфудин Токић, потпредседник СДП БиХ, се тобоже залаже за успостављање дипломатских односа између Босне и Херцеговине и СР Југославије, али истовремено наглашава да је то у овом тренутку немогућа због „недемократског" режима Слободана Милошевића против кога је подигнута оптужница пред Хашким судом. Он подсећа и да је БиХ тужила СР Југославију Хашком суду што је, по Токићу, такође сметња за успостављања дипломатских односа између две земље.

Шехић

Вехид Шехић из Форма грађана Тузла као да је нешто умеренији од Токића. И он се слаже да је Милошевић једна од препрека за успостављање дипломатских односа две земље, али ушире прстом и у на Сарајево и Алију Изетбеговића.

„Не може се говорити о успостављању односа између Босне и Херцеговине и СР Југославије све док у Сарајеву сједе људи који желе слабу Србију. Реците ви мени како ти односи могу бити искрени кад су се Изетбеговић, Силајдић и остала муслиманска врхушка у Сарајеву одушевља-

вали када су бомбардери НАТО алијансе сејали смрт по Србији. Силајдић је ишао толико далеко да је алијанси нудио базе са полијетање на Србију, каже Шехић.

То су по њему кључни разлози због којих се не успостављају дипломатски односи између двије земље на што су се Милошевић и Изетбеговић обавезали још 21. новембра 1995. године у свом писму упућеном државном секретару САД.

Расправа о перспективи билатералних односа СР Југославије вођена је у пленуму, а током конференције одржани су и три округла стола посвећена билатералним односима двије земље у политици, привреди и култури.

Да иронија буде већа председник стола за културу био је сарајевски Хрват Јурај Мартиновић који је на крају позвао СР Југославију и БиХ на сарадњу у култури и уметности. Смешно да није тужно.

По завршетку конференције без гласања је усвојена некаква заједничка изјава у којој се каже да „тродневна међународна конференција о перспективама односа између СР Југославије и Босне и Херцеговине представља активни покушај демократске опозиције и алтернативе из обе земље с циљем успостављања сарадње и пружања подршке побољшању односа између двије државе".

Учесници конференције су констатовали да су и званични и укупни односи између две државе на недопустиво ниском нивоу и да не изражавају ни тренутне ни дугорочне интересе и потребе грађана, народа и двете државе. Због тога учесници конференције позивају све демократске политичке странке, невладине организације, привредне организације, локалне групе и иницијативе, синдикате и религијске заједнице на директну сарадњу са сродним организацијама и асоцијацијама у двема земљама у интересу отварања и нормализације односа, не чекајући успостављање званичних међудржавних односа.

Учесници конференције су се обавезали да ће у својим срединама учинити све што је у њиховој моћи да се то оствари.

Неподјељен је тобоже став учесника конференције да је самоизолација у коју је себе погрешном политиком довео режим у Србији, као и мере међународне заједнице усмерене на одржање, па чак и ширење спољње изолације, даље јачају постојећи режим и штете стварним интересима народа и грађана Србије.

Због тога су учесници конференције затражили укидање постојеће изолације Србије с циљем да се пружи стварна шанса демократској опозицији, алтернативи и грађанима Србије за неопходне демократске и економске промјене.

Организатори конференције највише су и неке заједничке пројекте међу којима и одржавање регионалне конференције посвећене људским правима која ће се овог пролећа одржати у Црној Гори.

Милорад Додик и Сејфудин Токић: Љубавна шапутања

Милан Караћ

ШТА СЕ КРИЈЕ ИЗА НАПРАСНЕ ОБУСТАВЕ СУДСКОГ ПРОЦЕСА ПРОТИВ МУСЛИМАНСКОГ ЛИДЕРА АЛИЈЕ ИЗЕТБЕГОВИЋА, КОГА ЈАВНИ ТУЖИЛАЦ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ ТЕРЕТИ ДА ЈЕ ОДГОВОРАН ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

КО АМНЕСТИРА АЛИЈУ ИЗЕТБЕГОВИЋА

● Према образложењу Основног суда у Бањалуци суђење привремено обустављено пошто се бранилац оптуженог по службеној дужности позвао на имунитет који наводно штити Изетбеговића као члана Председништва Босне и Херцеговине

Судски процес против Алије Изетбеговића, који је покренут још 11. септембра 1996. године због основане сумње да је одговоран за ратне злочине против српског цивилног становништва, рањеника и болесника и ратних заробљеника, привремено је обустављен пошто се бранилац оптуженог по службеној дужности позвао на имунитет који наводно штити Изетбеговића као члана Председништва Босне и Херцеговине, званично је тумачењу које смо добили у Основном суду у Бањалуци.

Тиме су, барем на тренутак, отклоњена вишемесечна нагађања и сумње о томе зашто је након непуне годину дана, односно у лето 1998. дошло до напрасног прекида судског процеса. До тада је одржано неколико рочишта и саслушано на десетину сведока и комплетан предмет је потом пао у заборав.

Међутим, у разговору са судијом Ђоком Стојаковићем, председником Кривичног одељења у Основном суду у Бањалуци добили смо уверавања да пре и у току суђења нија било никаквих притисака са стране, а камо ли оних политичког утицаја на судско веће како се то нагађало у појединим медијима.

Треба имати у виду да је у истрага у овом предмету трајала веома дуго. Наиме, требало је саслушати велики број сведока од Приједора па све до Требиња. Комплетну истрагу водила су двојица судија и након обимног посла и прикупљеног доказног материјала предмет је уступљен јавном тужиоцу. Након што је проучен комплетан предмет и утврђен правни основ подигнута оптужница против Алије Изетбеговића, рекао нам је господин Стојаковић.

Поступак је поверен судији Драгиши Глушац, а пре него што је почело суђење одређен је и бранилац по службеној дужности. То је бањалучки адвокат Симо Тошић. У међувремену Изетбеговић је изабран за муслиманског члана Председништва Босне и Херцеговине па се његов бранилац позвао на имунитет. Некако у исто време госпођа Глушац је постала судија Врховног суда Републике Српске и то је био додатни разлог за привремену

обуставу процеса. Дакле, суђење је одложено на неодређено време, то јест све док Изетбеговића штити имунитет. Према томе, судски поступак против Изетбеговића није прекинуто већ је одложено на неодређено време, то јест све док Изетбеговића штити имунитет јер је такав договор постигнут на нивоу Републике, тврди Стојаковић.

Имунитет за манипулисање

Да ли је у овом процесу било политичких притисака и утицаја са стране пре него што је донета одлука о привременој обустави поступка тешко је дати прави и прецизан одговор. Једно је, међутим, сигурно: постигак се није могао обуставити само зато што се браниоц позвао на имунитет свога клијента. Наиме, за кривично јело за које се терети Изетбеговић, односно ратни злочин окривљеног не може позивати на имунитет. Уосталом, када је својевремено подигнута оптужница против др Радована Караџића нико ни-

је ни покушао да се позове на имунитет који је тада штитио председника Републике Српске већ су представници Хашког трибунала упорно захтевали од припадника ИФОР, односно СФОР-а да ухапсе српског лидера.

Оно што је веома симптоматично нико од угледних правних експерата и адвоката у Бањалуци није желео да прокоментарише све оно што се догађа у судском процесу против Алије Изетбеговића. Поједини од њих су сматрали да су питању политичке игре, а други су били опрезни и низу желели ништа да говоре бојећи се евентуалних последица које би могле уследити од Канцеларије високог представника.

Чак ни председник Адвокатске коморе Републике Српске Јован Чизмовић није показао спремност да нешто више каже о судском процесу муслиманском лидеру. Међутим на наше упорно инсистирање да кратко одговори да ли се бранилац Алије Изетбеговића могао позвати на имунитет свог клијента он је категорично одговорио - НЕ.

Алијини бојовници су разарали српске светње

До таквог закључка сте могли и сами доћи. Ствари су јасне и ту нису потребна било каква стручна образложења, казао је господин Чизмовић.

Срби на оптуженичкој клупи

Средином овог мјесеца Алија Изетбеговић је према раније договореној ротацији у Председништву Босне и Херцеговине, која се обавља сваких осам месеци, преузео функцију председавајућег у овом колективном телу.

Нажалост, ако је судити на основу досадашњег понашања представника Хашког трибунала са правом се може констатовати да овај суд има уинапријед пројектовани план који подразумева да се за ратне злочине суди само Србима, а не и припадницима друга два народа у Босни и Херцеговини. Није тешко наслутити да се иза таквих настојања жели свалити колаktivна кривица на српски народ, а то значи да се иде ка томе да се Републике Српска прогласи геноцидном творевином. То је опасност која се одавно прупрема и које многи у Републици Српској још нису свесни. Довољно је погледати садржину оптужнице др Радована Караџића, ђенерала Ратка Младића, па и ове најновије за ђенерала Момира Талића и Радослава Брђанина и видети да Србима суди за идеје а не за наводно почињени ратни злочин.

Меморандумом у грађански рат

Управо у оптужници против Алије Изетбеговиће се говори о конкретној одговорности за чињење или не чињење у протеклом грађанском рату. Представници Хашког суда намерно прећуткују главне разлоге и повод за крвопролиће на тлу бивше Босне и Херцеговине. Довољно се присетити претња које је у тадашњем парламенту Босне и Херцеговине изговорио Изетбеговић 14. октобра 1991. године када је муслиманска страна понудила на усвајање „Меморандума о суверености Босне и Херцеговине“. Он је тада дословно рекао: „Никада не бих жртвовао суверенитет за мир у Босни и Херцеговини, али сам спреман да жртвујем мир ради суверенитета Босне и Херцеговине“. То је био директан позив на крвопролиће. Међутим, било је још прилика да се избегне ратни пожар у Босни и Херцеговини након што су три национална предастаника: Радован Караџић, Алија Изетбеговић и Мате Бобан прихватили план Хозеа Кутиљера, специјалног изасланика Европске заједнице. 21. фебруара 1992. године, у Лисабону, који је предвиђао кантонизацију Босне и Херцеговине под управом три националне заједнице. Међутим, док се вратио у Сарајево Изетбеговић је изјавио да одустаје од потписаног Кутиљеровог плана.

Но, да се вратимо оптужници које је против Изетбеговића код Основног суда

у Бањалуци подигао јавни тужилац поменутог 11. септембра 1996. године на основу члана 142, 143 и 144 Кривичног закона Републике Српске.

У оптужници се наводи је Изетбеговић, у периоду од 1. маја 1992. до 14. децембра 1995. године, као председавајући Председништва Босне и Херцеговине и врховни командант оружаних снага, вођен идејом о стварању исламске државе, коју је 1970. разрадио у религијско-политичком спису „Исламска декларација“, наредио свим оружаним формацијама (војним и полицијским), па и цивилним органима власти, да врше систематске прогоне Срба.

Логори за мучење Срба

Изетбеговић се у оптужници терети за стварање паралелних војних и полицијских муслиманских снага и формирање синкретистичких савеза са национално-политичким организацијама и војним снагама Хрвата, а све у циљу поништавања конститутивности српског народа у Босни и Херцеговини, и онемогућавања његовог права на самоопредељење.

Потом се наводи да је Изетбеговић наредио свим оружаним формацијама (војним и полицијским), и отворено подстицао цивилне органе власти, да врше систематске прогоне Срба, противно женевским конвенцијама о заштити жртава рата из 1949. године и Протоколима I и II из 1977. године.

Исто тако Изетбеговић се терети да је наредио оснивање логора у које је затварано српско цивилно становништво. Реч је о више од 100 логора и затвора међу којима су најозлоглашенији: „Силос“ у Тарчину, „Мајевица“ у Високом, „Централни затвор“ и Касарна „Виктор Бубањ“ у Сарајеву, „Мусала“ и „Челебићи“ код Коњица, „Централни затвор“ у Тузли, „КПД“ и „Дом ЈНА“ у Зеници, просторије „Млинске индустрије“ у Модричи, Доњи и Горњи Рахић у Брчком и „Централни затвор“ у Бихаћу.

У тим логорима, наводи се у оптужници, заточено је на хиљаде Срба, који су систематски издвојени и незаконито држани дуже време, а да им није био омогућен судски поступак, нити је њихово затварање било војно оправдано.

У оптужници се наглашава да је Изетбеговић наређивао систематска и планска гранатирање градова и села у којима су живели Срби. Ријеч је о мјестима која су се налазили под контролом Војске Републике Српске као што су: Добој, Српско Сарајево, Лопаре, Угљевик, Брчко, Модрича, Теслић, Зворник, Калиновик, иако у њима није било војних објеката. Све је то рађено у циљу убијања и рањавања цивилног становништва, као и разарања и уништавања привредних и стамбених објеката.

Даље се прецизира да је само у току 1995. године, у систематском и планском гранатирању урбаних делова Добоја

животе изгубило осам цивила, док је 90 лица различитог пола и узраста задобило тешке и лаке телесне повреде.

Изетбеговић је одговоран и због медијског сатанизовања српског народа и изазивања његове осуде у светској јавности. Тако је наредио да се организује и изврши гранатирање Сарајева у његовом најужем језгру, што је изазвало смрт и рањавање више десетина лица у Улици Васе Мискина, те у два наврата на пијаци „Маркале“.

Са истим циљем и намером организовани су муслимански снајперисти на више локација у Сарајеву, који су, на сумице бирајући мете, убили и ранили на десетине цивила различитог пола и узраста.

Муслимански лидер се терети да је наредио систематско рушење и уништавање православних сакралних објеката, па чак и на подручјима Босне и Херцеговине на којима није било војних сукоба.

Поред осталих демолиран је и спаљен православни храм у Градачку, заједно са парохијским домом, који је саграђен 1887. године. У Сребреници је запаљен Саборни храм, демолирани су, опљачкани и разорени храмови у Факовићима, Злијебцу, Височнику, Робљевићима, Крпићима, Блатници, Дубници, Пожарници, Јегином Лугу, Пурачићу, Коњицу, Ситнику, Благају, Високом, Голом Брду, Зеници, Турбету и Какњу.

Мучење и убијање заробљеника

У другом делу оптужнице наводи се да је Изетбеговић наредио да се рањеници, болесници и особље санитета убија и да му се наносе телесне повреде, чиме је починио кривично дјело ратног злочина против рањеника и болесника.

Како се наводи у оптужници за вријеме оружаних сукоба између Срба, Хрвата и муслимана у Босни и Херцеговини, Изетбеговић је наредио и отворено подстицао све оружане формације да противно женевској конвенцији муче, убијају, повређују и нечовјечно поступају према рањеницима и особљу санитета српске националности, што су они и чинили.

Тако су Изетбеговићеве јединице 19. августа 1992. у селу Јабланица, општина Лопаре, у засједи сачекали санитарско возило Војске Републике Српске, обилежено видним ознакама и убили возача Божидара Абацића, рањеника Радомира Мичића и болесника Владана Божића, који су превожени у болницу Лопаре, као и болничара у пратњи Војислава Јанковића. Након тога возило је запаљено и сва четворица убијених су изгорјели у њему.

Оптужници наводи још низ случајева гранатирања болница, пуцања на санитарска возила, убијања рањеника и санитарског особља, и то све ван линије разграничења и борбених дејстава.

У трећем дијелу оптужнице

Изетбеговића се терети да је, кршећи правила међународног права за вријеме оружаног сукоба, наредио да се ратни заробљеници, односно припадници Вовојске Републике Српске муче, убијају, те да се према њима нечовјечно поступа, чиме је починио кривично дело ратног злочина против ратних заробљеника.

По његовом наређењу муслиманске јединице су у јуну 1992. године, након заробљавања четворице српских бораца на положајима у Бареву код Јајца, одмах убиле ратног заробљеника Милана Иличића, а ратне заробљенике Зорана Арсенића, Мићу Марчића и Ђуку Гаврића спровеле у затвор Јајце где су их мучили, вадили им здраве зубе и тукли их до бесвијести.

Скоро идентично је поступано и са петорицом војника Невесињске бригаде Војске Републике Српске, који су, послје заробљавања на Прењу у новембру 1995. године, спроведени у затвор Јабланица и ту мучени и малтертирани. Војнику, ратном заробљенику, Миленку Вујовићу ножем је одрезан прст на лијевој ноzi, док је ратни заробљеник Чоловић убијен.

Религијско-политички памфлет

Јавни тужилац Небојша Пантић је на основу изнетог у оптужници предложио је да се на главни претрес позове 265 сведока, те да се, као сведок саслуша и Јасуши Акаши, изасланик УН у време оружаног сукоба у Босни и Херцеговини.

Као свједоци затражено је да се позову и саслушају представници скупштина општина: Српско Сарајево, Добој, Брчко, Шамац, Модрича, Лопаре, Бијељина, Угљевик, Калиновик, Зворник и Сански Мост, као и представници Српске православне цркве.

Јавни тужилац, такође, је предложио да се на главном претресу изврши увид у сву фото-документацију, записнике о увиђајима, цртеже лица места, пријаве о повредама, отпусна писма, смртнице, списак логора и списак уништених и општењених храмова и парохијских домова, те да се прегледају сви телевизијски и видео снимци.

У доста опширном образложењу ове оптужнице наводи се да је окривљени Алија Изетбеговић још 1990. године констатовао да су међународне и унутрашње прилике на просторима претходне Југославије такве, да је дошло вријеме за остварење идеала, разрађених у религијско-политичком памфлету „Исламска декларација“.

Вођен поруком из овог памфлета да „нема обећане земље, чудотвораца и мехдија, и да постоји само пут рада, борбе и жртве“, он је одлучио да у Босни и Херцеговини оствари „исламски поредак, као - јединство вере и закона, одвоја и силе, идеала и интереса, духовне заједнице и државе, добровољности и присиле“.

Анте Павелић и Андрија Артуковић: Изетбеговићев злочини нимало не заостају за усташким

Изетбеговић је у ту сврху формирао „Странку демократске акције“ (СДА), чији су чланови били искључиво муслимани, а за политичку платформу страке и главни мото дјеловања узет је став из „Исламске декларације“ да „нема мира ни коезистенције између исламске вјере и неисламских друштвених и политичких институција“.

Муџахедини и „браћа муслимани“

Очигледна Изетбеговићева намера била је да преко СДА освоји политичку власт у Босни и Херцеговини и да од ње створи исламску државу. Тако би муслимани добили „своју државу“, у којој би Срби и Хрвати стекли статус националне мањине и од државотворног народа постали би народ другог реда, са свим посљедицама које из тога произилазе.

Да би прикрио праве намере, окривљени Изетбеговић је, као један од оснивача, СДА назвао „демократском“ и она је на изборима у Босни и Херцеговини добила највише гласова, искључиво муслиманских гласача. Тако је СДА постала легални политички представник муслимана Босне и Херцеговине, а окривљени Изетбеговић њен председник.

Захваљујући тим чињеницама Изетбеговић је изабран за члана, а потом и за председника Председништва Босне и Херцеговине. Пошто није могао да на легалан начин и политичким средствима створи муслиманску државу, оптужени Изетбеговић се одлучује да тај пројекат створи силом путем оружане борбе, на хајући притом за могуће катастрофалне последице, које ће из тога успједити за све становнике Босне и Херцеговине.

Под руководством Изетбеговића СДА је почела радити на стварању паралелних војних и полицијских снага, као

што су „Патриотска лига“, „Зелене беретке“, „Резервни састав милиције“ и слично. Ове формације, а посебно оне војног типа, касније су обједињене у такозвану „Армију Босне и Херцеговине“, у којој су муслимани били преобладајући.

Ради лакшег остварења својих циљева оптужени Изетбеговић је затим створио синкретистички савез са национално-политичком организацијом Хрвата у Босни и Херцеговини и њиховим војно-политичким формацијама сличног типа. Истовремено, на његов позив у Босну и Херцеговину су дошли и припадници других муслиманских народа, такозвани „муџахедини“ да помогну својој браћи муслиманима. Исламски ратници су били познати по својим радикалним ставовима, које су примјењивали према припадницима православних народа, па тако и Срба.

Идеолошка припрема

Њиховим доласком у Босну и Херцеговину Изетбеговић је желио појачати притисак на припаднике српског народа и тако Србе још више застрашити. Након што је идеолошки припремио муслимане за прогоне Срба и затим наоружао такозвану „Армију Босне и Херцеговине“, Изетбеговић је наредио својим командама да се почне са прогањањем и убијањем Срба широм Босне и Херцеговине. При томе је у својим јавним иступима подстицао на прогањање политичких вођа српског народа, њихових интелектуалаца и осталог српског цивилног становништва.

Протерано пола милиона Срба

У образложењу оптужнице прецизира се да се овај процес посебно одвијао на просторима средње и западне Босне и Херцеговине, а од градова у: Сарајеву,

Зеници, Бихаћу, Бановићима, Завидовићима, Високом, Тузли, Травнику, Тешњу, Сребренику, Санском Мосту, Олову, Маглају, Лукавцу, Коњицу, Кључу, Кладњу, Калесији, Какњу, Градачку, Грачаницу, Горажду, Доњем Вакуфу, Бугојну и многим другим.

Од преко 500.000 Срба, колико их је прије рата живјело у овим мјестима и градовима, током рата избјегло је и прогнано више од 450.000 лица, тако да је њихов број смањен испод 10 процената.

Истрагом је непобитно утврђено да је оптужени Изетбеговић наредио да се на територију Босне и Херцеговине, коју је држала под контролом такозвана „Армија Босне и Херцеговине ... оснивају логори и затвори и да се у њих затварају Срби. Извршавајући његове наредбе, војне и цивилне власти су на тим подручјима отвориле више од 100 логора и затвора. У њима су незаконито затварани многи Срби. То су углавном били логори и затвори мањих капацитета, у које је могло бити смештено највише по неколико стотина затвореника.

Све је то чињено смишљено и плански, како би се од свјетске јавности сакрио стварни број незаконито затворених Срба, онемогућила њихова потпуна евиденција, а сами затвореници лакше контролисали. У тим логорима Срби су држани заточени на дуже време, без икаквог војног оправдања, а да им при томе није био омогућен никакав судски поступак. Услови у логорима били су крајње нељудски и окуптни.

Налог за хапшење Изетбеговића

У тим затворима и логорима многи Срби су ликвидирани и умирали од батина, а неки чак и од некавалитетне и недовољне исхране. Жене-затворенице су сексуално зостављане и силоване, наочиглед других затвореника или припадника логорског особља, а понекад одвођене из логора на друга места и тамо силоване. Општи хигијенски услови у

таквим логорима били су крајње неадекватни, а медицинска помоћ минимална или никаква. Затвореницима су дељене минималне количине воде, а неки су присиљавани да умјесто воде пију мокраћу.

Прикупљени подаци у истрази потврђују да је оптужени Изетбеговић посетио неке од тих логора, док су у њима били затворени Срби, али се стање у логорима након тога није побољшало већ стално погоршавало. Поступајући по његовим наредбама, припадници такозване „Армије Босне и Херцеговине“ гранатирани су градове и села, насељене српским становништвом, у којима није било војних објеката.

То је чињено у намери да се изазове смрт и рањавање српских цивила, да се разоре и униште привредни и стамбени објекти у којима су становали Срби, а све с циљем њиховог деморалисања, како би напустили своје куће и имања и те просторе препустили муслиманима.

На основу оптужнице, 9. октобра 1996. године, Основни суд у Бањалуци издао је рјешење којим се Изетбеговићу одређује притвор од дана и часа када оптужени буде лишен слободе до завршетка главног претреса. У образложењу рјешења о притвору, истиче се да је Основни суд размотрио поднету оптужницу, као и приједлог јавног тужиоца, и нашао да је приједлог јавног тужиоца за одређивање притвора против окривљеног оправдан и законски основан. Изетбеговић је отпужен за три тешка кривична дела ратног злочина, од којих је за два кривична дела у закону предвиђена смртна казна.

Поред Изетбеговића, Основни суд у Бањалуци донио је 19. августа 1996. рјешење о кривичном предмету против његових најближих сарадника: Ејупа Ганића, Расима Делића, Сефера Халиловића, Јерка Доке, Хасана Ефендића, Алије Делимустафића, Јусуфа Пушине и Бакира Алиспахића, због кривичних дјела ратног злочина против цивилног становништва, рањеника, болесника и ратних заробљеника. Колико је познато од свих наведених са списка у Бањалуку је једино долазио Ејуп Ганић у мају 1998. година када се одржавала Конференција о повратку избјеглица.

Оптужница, рјешења о одређивању притвора, постављању браниоца по службеној дужности и позив за суђење достављена су преко бившег ИФОР-а лично Изетбеговићу и Међународном трибуналу у Хагу. Од Међународног суда за ратне злочине Влада Републике Српске је затражила да, на основу члана 9. Статута Трибунала и члана 8. Правилника о поступку и доказима пред Трибуналом, преузме оптужницу и суђење Изетбеговићу. Ни четири године од тада представници Хашког трибунала нису преузели досије, односно предмет у којем се налази доказни материјал за почињене ратне злочине против Алије Изетбеговића.

Радван Јовић

СТРАЖИЊА ЖИВАЌ

ЖИВИМ ДА СВЕДОЧИМ

О страдањима Срба у протеклом рату написане су бројне књиге

ГЕОГРАФИЈА НАПРЕД, ИСТОРИЈА СТОЈ

За Туђмана кажу да је био „учинковит“ риболовац и да је из рибогојилишта Југославије извукао рибу која би „већа за три тисуће четворних километара него што је икад била“.

У врлом новом свету у ком нећемо имати ни вере ни нације, нићи ће брат брата познавати, ни наука није што је некад била. Ослобођене снаге блеште невероватним новим сазнањима и открићима.

У летимичном прегледу бурног развоја наука поћи ћемо од рачуна. Рачун је главна наука, то су још стари питагорејци казали, да данашње зеленаше са Вол ситрита и не помињемо.

Прво ћемо се упознати са таблицом сабирања. Један више ништа више ништа јесте три. Ако не верујете, рачунајте: српски језик више хрватски језик више босански језик три језика, нема сумње. Сада можемо прећи на таблицу одузимања, значи обрнуто: три мање ништа мање ништа јесте један. Пример пронађите сами. Ово може и краће: три јесте један (босанска глава троглава).

Ово смо лако савладали, мада смо се мало заплели и у науку о језику, али није важно. Ајмо даље.

Врховников улов

Да пређемо на једну стару науку - археологију, палеонтологију, како ли се већ зове. Хрвати и Хрватице ових дана открише да је хрватски човек крапински човек и у чело стола га ставише. А он прст облизује, проба торту, шармантан, духовит. Открили су чак и да је демократа и у сваком погледу спреман да утрчи у напредне европске интеграције. Оно јес' да је тужибаба. Иначе, познат је као врло јак. Срушио је једну империју. Та империја се звала Југославија, а била је српска. Империјализам никад није волео, ни кад је био мали, чак ни у пролеће.

Један који се сада одмара од свог великог „повијесног дјела“ откри да Хрватска није на Балкану. Погађате. Ово бриљантно откриће је настало у „озрачју блиставог ума“ чувеног доктора Туђмана, писца још чувеније књиге „Беспућа повијесне неозбиљности“. И у Израелу су је проучавали.

Доктор Туђман је иначе био свестрано обдарен. Био је и учинковит риболовац. Тако се тијekom домовинског рата хвастао да је из рибогојилишта Југославија извукао рибу која би „већа за

три тисуће четворних километара, него што је икад била“. Ми се наравно досећемо - пола Барања, пола Истра, по тисућу и пол, леп улов. Додуше, није нам рекао како се риба тако угојила.

Важно откриће доктора Туђмана је и да је Америку створила мафија. Ово је повијесно откриће.

Иначе, у новом светском поретку историја је забрањена, а географија је главна, најважнија наука. Значи, географија напред, историја стој. Зашто је то тако, биће нам јасно када се дубље упознамо са значајем ових наука.

Географија новог светског поретка нас учи да је Турска у Европи, да Русија није у Европи, да је Калињинградска област у Европи и да Србија није у Европи и тако даље. Тешко је сва ова велика и невероватна открића и набројати.

Све ће нам постати јасно када схватимо да географија није географија, већ је наука о култури. О култури новог светског поретка, то јест о фашистичкој култури.

Ми се досећемо да фашизам и није нека нова појава, али зато историја и јесте забрањена.

Да није забрањена, могли бисмо се

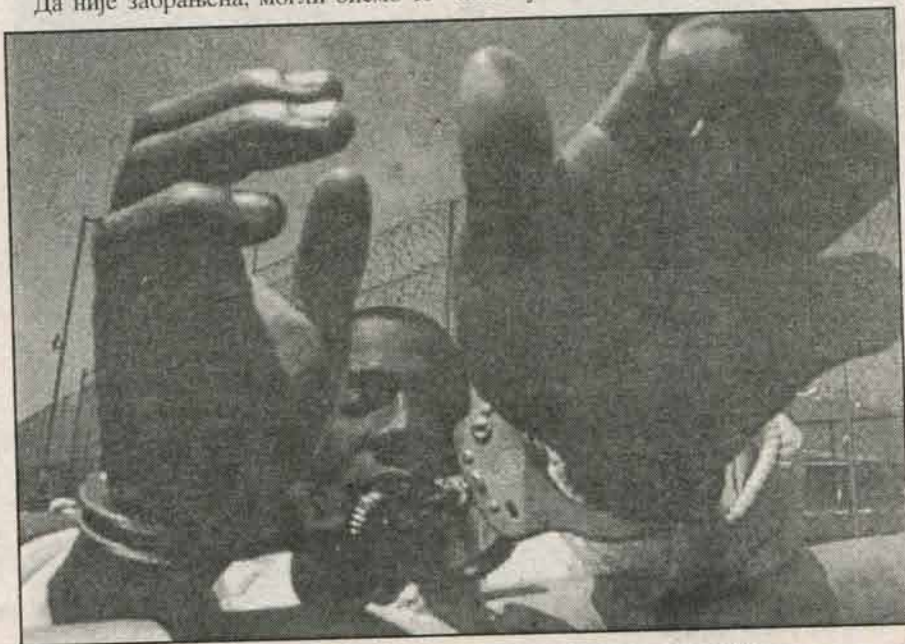
сетити да је Европа признала Босну шестог априла, а тај нам је датум однекуд већ познат из историје, да је милосрдни анђео предузео хуманитарну интервенцију ракетима и бомбама ноћ уочи двадесет петог марта, а и тај нам је датум однекуд, као кроз маглу, у сећању, забрањено је, па нисмо сигурни.

И тако даље. Не треба бити ситничар. Само назадни људи гледају у прошлост, треба гледати у будућност.

Маштовити Збиг

Велики људи, визионари, баве се географијом (ова се наука данас зове геополитика). Такав је Збиг Бжежински. Он је открио да је сиротим Русима тешко управљати оноликом земљом, па би им било лакше да је препусте другима. А ако овај пријатељски савет не послушају, они ће им је отети. И зове све у отимачину - Немце, Турке, Кинезе и Индијанце, само се Аборицина из Аустралије није сетио.

Неуким Русима је и карту нацртао - Европска Русија, Сибирска Русија (колико је воли мало му је једна), па

Амерканци желе читавом свету ставити лисице на руке

Далекоисточна Република, не каже руска. Овде би и ујка Сем парче мрежом закачео, зашто би само балкански ујаци рибу ловили.

Збиг је маштовит, мада је научник, није уметник. Када су малог Пушкина питали откуд му рана на челу, он је рекао да се ујео. Сад су га питали како је то успио, а он рече да се на столицу попео.

Збиг је маштар, замишља да је цели свет шаховска табла, а он игра шах, сам са целим светом. Наумио да поједе Русију, ко змија миша да је прогута.

Ми се присећамо да је један канибал, то јест шахиста, то већ пробао, па се овим залогом удавио. Његова књига у којој је све испланирао се звала „Моја борба“. Нас опет збуњује та несрећна историја. Шах је само једна безазлена игра, није никаква борба, сличност је површина и нема никаквог основа.

Могли бисмо недужном Збигу учинити неправду. А то није добро. Највише вредности Запада су правда и слобода. За њих се бори велики Бил. И највиша наука она која се зове етика. Неправде има још много у свету.

Ето, Оцаланови терористи толико досађују доброћудним Турцима са правима незнатне мањине од двадесет милиона Курда, да морају да и' херају авионима и тенковима и по страним државама. Какве су Турци добричине, види се по Босни. Они би је целу дали муслиманској мањини да је зли хришћани, којих има више, не би могли зостављати.

И мала Србија узнемирава велики,

моћни НАТО, само зато што ју је развалио бомбама. Тужака га Уједињеним нацијама, Хагу, свукуд. И још хоће сама да бира куд ће и с ким ће. Као да јој они нису већ одредили. Непослушна, у магарећој клупи само седи, тамо јој и јесте место. Није ни прву лекцију научила да браће нема у новом светском поретку, поготово не православне.

Има и других неправди. Некакви људи се питају где су били западни борци за људска права када су стотине хиљада црнаца убијане у Руанди (а ти црнци чак нису ни белци), кад већ знају и шта се на једној сарајевској пијаци догађа. Тиме дубоко вређају њихова човекољубива осећања. Ако вам је од оволике неправде мука, гледајте и слушајте Глас Америке. То ће вам помоћи да повратите. Можете узети и Би-Би-Си или Дојче веле.

Али, ту је дежурни колт великог Била. Важно је да се пуши.

Кад Вацлав опонаша Била

Кад је већ о екологији реч, ту је и господин Хавел. Био Вацлав код Била и каже: Боље болесна Русија, него здрав Советски Савез. Један наш сликар би рекао: Вацлаве, уста ти се за врат окренула. Али, ми нећемо. То није лепо, није хришћански. Или, не дај Боже, када би рекли: Вацлаве, рак ти на плућима кампово, кајали би се, грех је. Шта би рекли Турци и други напредни европски народи.

Знамо да је зло у томе што је господин Хавел страствени пушач. Ми желимо да више не пуши, да се уздржи. Без обзира на куру, старо шптање остаје нерешено: је ли господин Хавел болестан зато што пуши или пуши зато што је болестан?

Ипак, да се вратимо на географију, најважнију науку. Пошто се Запад шири на Исток, требамо научити и стране света у новом поретку. Има их четири, као и досад - Запад, Запад, Запад и Запад. Да направимо и једну малу вежбу у оријентацији. Високи заменик високог представника господин Клајн рече: „Решење је Босна окренута Западу“. А шта ћемо браћи на Истоку окренути, питамо се. Нема браће, а и Исток је Запад, питање је застарело. Држећи се старог правила: како се год окренеш, леђа, да не кажемо шта друго, ти дођу отпозади, окренућемо то Западу, тако испада.

Без економске науке се не може. Главни је појам развоја. То је кад једну земљу вратиш у камено доба, сву је слушај, оставиш народ без творница, школа, путева, плата и пензија и онда му помажеш да изађе из тешкоћа. Питањ га ко мало дете, све на кашичицу, нађеш му и дадиљу да га учи да је недемократски и да треба да се поправи, да крене правим путем - зна се, на Запад.

Овде нам се нуди избор једне једине алтернативе, као што је Збиг великодушно понудио Русији да нестане. У теорији одлучивања главно правило је да је избор када између једне једине могућности изабереш другу. Песмица плови патка, плови гуска, ова земља биће руска, овде не спада. То је већ лепа књижевност.

Главни нутрициониста је госпођа која је толико позната и омиљена да јој ни име не треба наводити. То је наука о савременој исхрани, она је специјалиста за то, одабрано јело је шаргарепа. Она је и добар педагог. Јаши на магарету и држи испред њега шаргарепу. Магаре 'оће да једе и тако иде куда треба, на Запад, ако неће, има и штап.

Али, госпођа помало нема среће. Између све магаради нашло се и једно које је госпођа појახала на го начин, ни оседнано, ни зауздано. Магаре се мувета, рита, никако да стигне на циљ. Педагошки рад већ годинама не даје резултате. Пошто је магаре назадно и стално вуче назад, а и важније је шта је магарету под репом него шта му је у глави, госпођа може да појახе наопачке, као што је јахао будалина Тале и да тако стигну право на Запад, у врли нови свет.

Тешкоће око стварања новог светског поретка не праве само балканска и друга магарад која тешко схватају. Ни у западном табору не иде све глатко. Тако је њихов стари члан, Аустрија, ових дана заборавио важно правило науке о шминкању: рано је скинуо маску, што је оправдано изазвало љутњу и прекоре. У науци нема сентименталности, одмах су га изоловали.

Србин је открио струју, а Американец електричну столицу

Недељко Суботић

ГРАЂАНИ СУ СЕ ОДАЗВАЛИ НА ПОЗИВ ЗА РЕГИСТРАЦИЈУ, АЛИ НИСУ СИГ-УРНИ ДА ЛИ ЈЕ ТО ЗБОГ ПРИВАТИЗАЦИЈЕ И РАСПОДЕЛЕ ДРЖАВНОГ КАПИТАЛА ИЛИ ЈЕ ТО САМО НЕКИ НОВИ ВИД ПОПИСА СТАНОВНИШТВА

ИЗВЕСНО ЈЕ ДА ЈЕ СВЕ НЕИЗВЕСНО

Посланици Српске радикалне странке Републике Српске имали су низ примедби на предложени Закон о приватизацији, али су, без обзира што многе од примедби нису уважене, гласали за тај закон како не би блокирали приватизациони процес који, по мишљењу српских радикала треба што пре окончати

Ова, јубиларна 2000. година, у Републици Српској почела је у знаку регистрације грађана за процес приватизације. Средства јавног информисања већ дуже време (годину и по дана) обавештавају нас о процесу приватизације.

Пакет закона о приватизацији је угледао светло дана у јулу 1998. године. Усвојен је једногласно. Чине га закони о приватизацији државног капитала у предузећима, у банкама, о почетним билансима предузећа и банака, о приватизационим инвестиционим фондовима, о упису у судски регистар, о хартијама од вредности и о предузећима. Предлагач (Влада) је нагласио да ће закони о приватизацији државних станова и пословних простора бити предложени, Народној скупштини Републике Српске касније, у посебном пакету.

Расподела сиромаштва

Посланици клуба Српске радикалне странке имали су низ примедби на предложене законе, али су се сложили да приватизација мора да започне што пре, јер је то у интересу народа у Републици Српској. Поддржали су предложене законе. Сви смо очекивали да ће почетне радње, неопходне за провођење процеса приватизације да буду проведене у законски одређеним роковима. Законом о приватизацији државног капитала утврђен је рок од 2 године за трансформацију државног капитала у приватни. Предвиђено је да ће грађани Републике Српске да учествују у процесу приватизације добијањем одређеног броја ваучера (непознате вредности) и помоћу њих купити акције у државним предузећима.

Шта је до данас од свега тога урађено? После годину и по дана извршена је регистрација грађана за процес приватизације. У међувремену, добар део преосталог обртног капитала преточен је у

Приватизација контејнера

приватна предузећа. Предузећа која треба да буду приватизована по ваучер-понуди (где ће грађани својим ваучерима моћи да купе акције), налазе се у тешкој финансијској ситуацији. Коалиција „Слога“ је преузимањем власти, преко (своје) Владе постави своје руководне структуре у највећи дио државних предузећа.

Чекајући у реду за приватизацију, многи од нас су сами себи или онима поред себе постављали питања: „Шта ћу својим ваучерима моћи да купим? Где, у којем предузећу? Да ли су то предузећа „Телеком Републике Српске“, „Нафтна индустрија Републике Српске“, „Електродистрибуција Републике Српске“ или можда „Лутрија Републике Српске“? Одговоре на ова питања смо већ негде раније чули. Ваучерима се купују акције у државним предузећима која нису од стратешког значаја за Републику Српску и чији почетни биланс стања не показује вредност мању од 300.000 КМ. „Телеком Републике Српске“, „Нафтна индустрија Републике Српске“, „Електродистрибуција Републике Српске“ и „Лутрија

Републике Српске“ су предузећа од стратешког значаја и у њиховој приватизацији не може да се учествује с ваучерима. Дакле, ваучерима ћемо моћи да купимо акције у предузећима која имају основна средства (земљиште, зграде, ситан инвентар, застарело машински парк) и раднике који примају минималне плате или их уопште не примају. Где су обртна средства? Има их таман толико да нису довољна за нормализовање процеса производње и стварање вишка вредности.

Влада „заборавила“ социјални програм

Процес приватизације је болан, кажу. Добар део сада запослених радника остаће без запослења. Влада нема реално утемељен социјални програм за збрињавање незапослених и социјално угрожених.

Ако смо годину и по дана морали да чекамо регистрацију за приватизацију, колико ћемо морати да чекамо да остваримо своја права тј. да купимо акције и postanемо акционари у предузећима, која готово не раде. А запослење? То ће морати да причека стабилноста привредних прилика. А откуп државних станова? И то ће морати да причека. Влада је управо на последњем заседању Народне скупштине Републике Српске повукла из процедуре Предлога закона о приватизацији државних станова.

Извршили смо своју грађанску дужност-регистравали смо се (наравно, не за изборе, већ за приватизацију). Чекамо. Да ли ће попис грађана да служи за приватизацију, или може да послужи за потребе статистике као попис становника, или за нешто треће-не знамо. Знамо да је потребно време. Сва даља упутства следе из кухиње која је лоцирана тамо негде „преко велике баре“, што је била и досадашња пракса овдашње власти.

Мишијана Дакић

СВЕ ШТО ЗАМИСЛЕ СВЕТСКИ МОЋНИЦИ
ТО РАДИШИЋ И ДОДИК БЕСПОГОВОРНО СПРОВОДЕ

НА СРПСКОЈ ГРАНИЦИ МОРАЈУ БИТИ СРПСКИ ГРАНИЧАРИ

● Ако је коалиција „Слога” српска несрећа, срећа је српског народа што је на време препознао поданичку политику ове неприродне окупиране државе којој је, све су прилике, коначно дошао крај

Радишићев потпис на тексту Њујоршке декларације представља још један чин кршења Дејтонског мировног споразума и то од стране оних који се у јавности представљају као борци за доследну примену мировног споразума.

Уместо да у Њујорку на прослави (обележавању четири године од потписивања споразума из Дејтона) Живко Радишић и Милорад Додик јасно ставе до знања да је Споразум озбиљно нарушен у више наврата и да изнесу и заштите интересе Републике Српске и српског народа, они су својим потписом и одобравањем створили маневарски простор за даљу разградњу институција Републике Српске и реинтеграцију Босне и Херцеговине.

Тим потписом изненадили су оне који су их на то наговарали, а њихове муке трајале су неколико дана по повратку из Њујорка, колико им је требало да се страсти смире и да преко добро контролисаних медија објасне да, у ствари, они нису ништа потписали и прихватили. На заседању Народне скупштине Републике Српске усвојени су закључци којима је текст Њујоршке декларације, а прије свега могућност стварања и функционисања граничне службе Босне и Херцеговине и заједничке војне команде и наступи заједничких јединица војске и полиције под заставом Уједињених нација, оквалификован као преурањени чин противан Дејтонском споразуму и интересима Републике Српске и српског народа.

Антикорупцијски тим – антидржавна подвала

Наш народ је навикао да нелегалну техничку владу Милорада Додика и Живка Радишића не интересују и не обавезују ставови Народне скупштине Републике Српске, већ искључиво ставови и наредбе који долазе од Волфганга - Фердинанда Петрича - цивилног протектора Босне и Херцего-

вине, па су пожурили да у Грац (Аустрија) пошаљу један број „српских” полицајаца да се обуче за послове граничне службе са колегама из Федерације Босне и Херцеговине.

Цела прича око настанка граничне службе Босне и Херцеговине потекла је пре неколико месеци када су страни медији обелоданили аргументе којим се потврђује присуство криминала у оба ентитета Босне и Херцеговине. Самим тим западне квазидемократе признале су да су њихови штићеници у Републици Српској из Коалиције „Слога” Живко Радишић, Биљана Плавшић и незаобилазни Милорад Додик. Они, уз подршку Владе Републике Српске и добру сарадњу са представницима тзв. међународне заједнице, у суштини представљају један план којим је омогућено да се пљачка Република Српска и српски народ, али да за то мора да се поштује воља и диктат наредбодавца са Запада.

У међувремену је тзв. међународна заједница формирала анти-корупцијски тим са циљем да се бори против криминала у Републици Српској и у тим именовала никог другог до Милорада Додика, којег су управо они осумњачили за бујање криминала у Републици Српској. Овим потезом западне квазидемократе у ствари су подржале криминал у Републици Српској по оној народној: „Кадија те тужи, кадија ти суди”. Свама је постало јасно да је прича Биљане Плавшић, покренута раније, у предизборно време и време „демократских промена” о борби против криминала празна прича, а од стране тзв. међународне заједнице у Републици Српској, односно Босни и Херцеговини. За то је пре свега требало обезбедити границе Босне и Херцеговине, јер се, ето, сав криминал у Босни и Херцеговини дешава због тога што централне институције Босне и Херцеговине (Председништво Босне и Херцеговине и Савет министара Босне и Херцеговине) немају инструмената да то спрече. Дакле, прича о криминалу лансирана је због граничне службе Босне и Херцеговине.

Живко Радишић, Милорад Додик и Биљана Плавшић пристали су на формирање граничне службе Босне и Херцеговине или не, у супротном, аргументи анти-корупцијског тима Роберта Фровика бити презентирани широј јавности.

Радишић тргује српским суверенитетом

У Њујоршкој декларацији у делу који говори о граничној служби Босне и Херцеговине јасно стоји да су се три члана Председништва Босне и Херцеговине сложила да ће подржати успостављање државне граничне службе како је утврђено у оквирном тексту, који је предложио високи представник Волфганг Петрич. Заузврат ће Срби добити могућност да имају директора или заменика институције која ће се бавити пословима државне граничне службе који ће се ротирати. Дакле, Живко Радишић је прихватио, ваљда верујући или плашећи се високог представника, да реализује одредбе које је окупатор понудио у оквирном тексту.

„Високом” представнику је јако битно да је то прихватио Радишић, па макар и да то не прихвати представнички Дом парламента Скупштине Босне и Херцеговине, јер ће то он онда диктатом силе наметнути, а ми онда морати поштовати као и многе одлуке до сада. Како стоји у том документу, дужност државне граничне службе Босне и Херцеговине је да обезбеди контролу саобраћаја преко границе и све што под контролу спада, а посебно је важно трагање за људима унутар пограничног појаса ширине 10 км. Ако се узме у обзир дужина границе Републике Српске (негде око 800 километара) и то помножи са ширином деловања граничне полиције Босне и Херцеговине онда се из територије и суверенитета Републике Српске брише, поред Брчког, додатних 8.000 м². Нормално за Живка Радишића, Биљану

Плавшић и приватну владу Милорада Додика, то и није нешто, јер је остало још Републике Српске да се њоме тргује и додворава Западу.

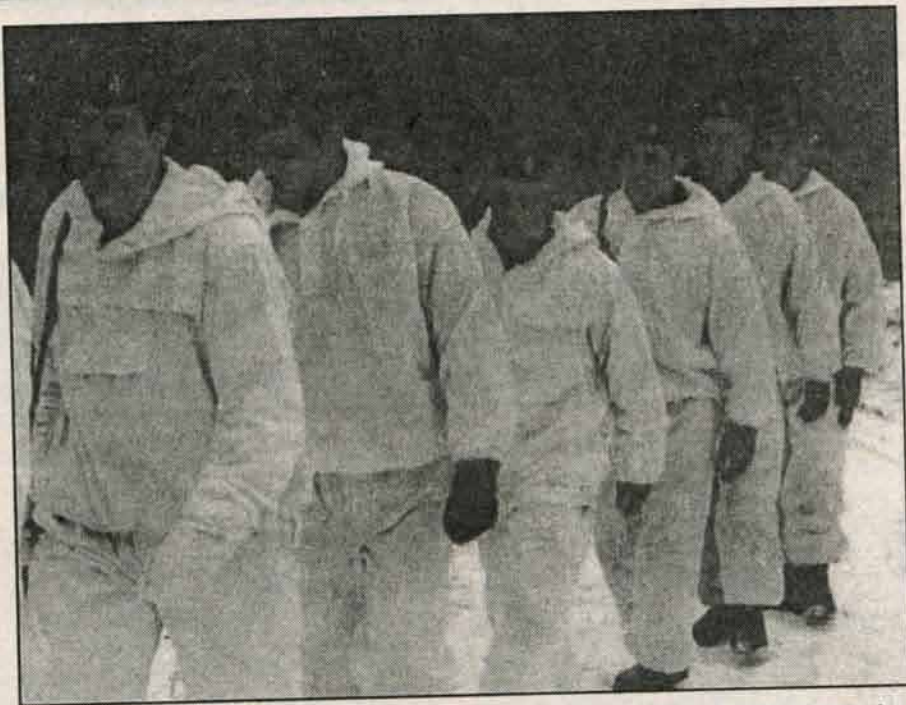
Седиште граничне службе Босне и Херцеговине као и свих других централних институција је Сарајево (муслимански део, наравно). Битна одредба Њујоршке декларације је да ће теренске канцеларије одражавати националну структуру регије и кантона. Дакле, нигде се не помиње национална структура становништва, већ, политички гледано, наговештава се укидање ентитета и кантонизација Босне и Херцеговине. Врло битна одредба Њујоршке декларације је да ће састав јединица граничне службе бити пропорционалан етничком саставу становништва из 1991. године, а не данашњем, као и то да ће све јединице граничне службе бити у потпуности интегрисане и да ће припадници било којег народа моћи вршити службу на било којој тачки границе. То значи, конкретно, да ће, рецимо, у Новом Граду припадници граничне службе или, рецимо, на граници са Србијом бити, за утеху, не више од 2/3 припадника из редова муслиманског и хрватског народа. Шта то за Републику Српску и српски народ у целини, а за почетак, у општинама Републике Српске на граници, значи, није тешко предвидети.

Како каже Жак Клаји

Као што је прича о борби против криминала у Републици Српској и Босни и Херцеговини била повод за успостављање граничне службе Босне и Херцеговине, тако је гранична служба Босне и Херцеговине експеримент за потпуно укидање Републике Српске, потпуну реинтеграцију Босне и Херцеговине и успостављање заједничких оружаних снага - заједничке војне команде и штабне академије за обуку официра.

Да све ово није празна прича српских радикала можемо се свакодневно уверити у изјавама, али и конкретним потезима. Иако је Народна скупштина Републике Српске одбацила могућност стварања заједничких војних и полицијских структура, представници Владе и ресорних министарстава одбране и унутрашњих послова на овим пословима увелико раде.

Осмог децембра 1999. године Жак Клаји је посетио полицијску академију у Школском центру Министарства унутрашњих послова Републике Српске у Бања Луци. Након разговора са представницима Министарства унутрашњих послова Клаји је новинарима наговестио могућност и важност оснивања граничне службе, за коју се у граду већ школује 30 припадника из редова сва три народа. Том приликом, исти генерал је за највећи успех описао распуштање српских јединица и уништење наоружања у Брчком, те оно што је најважније, и забрињавајуће, да је ултимативни циљ „међународне заједнице“ стварање јединствене војске у Босни и Херцеговини, али да ће до тога доћи постепено.

Војска и полиција Републике Српске су створиле српске границе и српски народ је сигуран само онда када их они чувају

Штабна академија за Босну и Херцеговину за обуку официра Армије Босне и Херцеговине почеће са радом 2001. године.

Осведочени, доказани србомрзак Жак Клаји је јасно ставио до знања да у Босни и Херцеговини постоје три армије и да тако неће моћи остати. У супротном, лако може доћи до новог сукоба на просторима бивше Босне и Херцеговине, а и „шире“. Разне међународне кризне и друге групе које се аналитички баве стањем у Босни и Херцеговини и на Балкану, које су, у ствари, саветници западних влада, не негирају могућност избијања нових сукоба (додуше мање интензитета и краћег трајања) са проценама да би српска војска и српски народ био брзо прегажен и поражен, а самим тим и Република Српска уништена.

Заборавили прекодринску браћу

Да овако мисле страни аналитичари и осведочени србомрзци попут Жака Клајна и Фердинанда Петрича није ни чудо, али је чудно и забрињавајуће да се институције система и надлежни органи и министарства не осећају посебно забринутим. Онда се грађани ваљда имају право упитати или посумњати шта то у ствари раде представници Републике Српске у Заједничкој војној команди, Председништву Босне и Херцеговине, Савету министара Босне и Херцеговине, појединим министарствима у Влади Републике Српске. Уместо да јачамо све институције система: председника и потпредседника Републике Српске, Народне скупштине Републике Српске, и да изаберемо нову владу националног јединства подржану од српске скупштинске већине, да јачамо инструменте државе,

војску и полицију, да јачамо правосуђе и да оживимо привреду у Републици Српској, да извршимо правилну приватизацију, у Републици Српској се настављају активности Коалиције „Слога“, која по сваку цену жели да сачува власт или позиције, и тако у питање доведе Републике Српску.

Српски радикали сматрају да је крајње време да се око кључних питања значајних за будућност Републике Српске морају постићи договори између кључних политичких фактора у Републици Српској. Могућност сарадње на свим пољима са нашом браћом из Србије и Црне Горе, треба максимално искористити, без обзира која је политичка опција на власти. Посебно је важно јачати специјалне, дозвољене и недозвољене везе у области одбране и безбедности са институцијама Србије и Савезне Републике Југославије. Ми у Републици Српској смо део истог српског народа, али мањи део и то требамо уважавати. Логично је да сарадњу и сваку врсту помоћи тражимо у Београду, а не у Сарајеву, Загребу или Вашингтону. Сви политичари, одговорни људи у институцијама Републике Српске и заједничким органима Босне и Херцеговине морају схватити да приче о заједничком наступу војних и политичких структура са истима из Федерације Босне и Херцеговине под заставом Уједињених нација пре свега за циљ имају стварање јединственог система одбране и безбедности, руковођења и командовања оружаним снагама армије Босне и Херцеговине у којој нема места за војску и полицију Републике Српске. На крају крајева, војска и полиција Републике Српске изникле су из народа у току крвавог отаџбинског рата и признате су Дејтонским мировним споразумом.

Миланко Михајловић

КОЛО ВОДЕ ПРЕЛИВОДЕ

- У Републици Српској не постоје ни слободни ни независни медији а новинари поготово
- Они кобајаги независни без поговора и покајнички извршавају бефеле својих налогодаваца и происламских тајних обавештајних служби
- Такозвани државни медији глорификују лик и дело Додика и брину се да Плавшић не падне у заборав

Медијски простор Републике Српске добро је покривен мрежом којекаквих електронских медија. Према подацима са краја прошле године у овом дијелу Босне и Херцеговине програм је емитовало више од 200 телевизијских и радио станица.

Поред два дневна листа „Глас српски“ и „Независне новине“ у Републици Српској се штампа и тридесетак недељника, магазина и ревија разних боја и дезена. Њихов тираж, а поготово ремитенда, брижљиво су чувана пословна тајна. Посебно такозваних независних штампаних медија који својим тајанственим спонзорима, поред осталог, и тиражом правдају добијена средства. У штампарији „Гласа српског“ не знају шта да раде са хиљадама примерака памфлета „Завичај“, који је наводно намењен избјеглим и расељеним лицима а уствари у њему се нешто протежира промуслиманска политика. Нити га ко чити нити га ко преузима, осим његовог квазиуредника извјесног Наила Османчевића. Он свакодневно испод пазуха носи неколико примерака „Завичаја“ и показује их представницима међународне заједнице како би им оправдао уложена средства за штампање овог памфлет-билтена.

А, колико се у Републици Српској стварно чита штампа најбоље говори податак да свега 0,4 одсто њеног

становништва купује новине. С обзиром на општу инопију и сиромаштво које влада у Додиковом делу Босне и Херцеговине рекло би се да је то ипак задовољавајући проценат. Али проблем није у томе, већ у нечем другом. У Бањалуци се више купују београдске „Вечерње новости“ него „Глас српски“ у читавој Републици Српској. Или, на киосцима „Гласа српског“ у Бањалуци више се прода муслиманског „Дневног аваз“, који слови као гласило националистичке СДА, него Копањиних „Независних новина“. И то ваљда нешто значи. То је истина ма како она тужна и понижавајућа била за тобоже чувену бањалучку школу новинарства.

Смрдибубе се увукле у медије

А све је почело такозваном постдејтонском демократизацијом медија у Републици Српској. Током рата за то није постојала потреба, а није било ни ваљаних разлога за тако нешто. Сви су, кажу, били Срби и патриоте. Чак и Мишо Видовић, бивши магацинер Инцела, а сада један од водећих дописника муслиманских медија из Бањелуке, за кога у Сарајеву кажу да је већи србомрзац од Хариса Силајдића, бусао се у прса да је Србин.

Сорош и друге стране фондације су Видовићу и сличним сподобама широм отворио врата медија и дривоао их како да буду ангажована пера. Посебно полтронима и улизицама. А Сорош је чудотворац у том послу. Само је он у стању да од будале или откачене конобарице направи новинара. Република Српска му у неку руку дође као резерват таквих талента. Сам је то у више наврта признао. Не тражи им чак ни лекарско уверење. Верује им на реч. Поготово што њихово није ни да мисле. Има ко ће то за њих радити. Њихово је само да слушаји и понављају да су Срби агресори у минулом рату, а Изетбеговићеве балије жртве њихове агресије. А Срби то раде тако темељито и страшно. Поготово Гордана Катана, којој је Алија Изетбеговић лично отворио врата у такозваној српској редакцији „Гласа Америке“ и друге смрдибубе попут ње. Једноставно нашли се нечасни људи у једној часној професији. Рекеташки и мизентропи. Антисрпска Алтернативна телевизија АТВ са бившим уредником Српске радио-телевизије Драганом Стегићем такво новинарство је довео до перфекције.

И све се то ради за месечно зараде 300-400 марака, дупло мање од истих таквих скрибомана у Федерацији Босне и Херцеговине. Додуше тамошњи новинари имају важнији задатак, а то је да афирмишу Босну и Херцеговину као мултиетничку државну заједницу у којој су ентитети само нужно зло и прелазна фаза и изградњи унитарне Босне и Херцеговине. Мора се признати да и они то раде темељито и страшно. Готово професионално.

Кућа на поклон новинару

Још увек су подељена мишљења око тога ко су пионири и зачетници и када је почела демократизација медија у Републици Српској. Једни тврде да су свежи демократски ветрови почели дувати почетком 1996. године када је Милорад Додик заједно са Жељком Копањом и стратеом комерцијално-шверцерског новинарства у Републици Српској Антоном Касиповићем покренуо „Независне новине“. Циљ им је био срушити Српску демократску странку и Српску радикалну странку и афирмисати политику Биљане Плавшић и њених политичких ментора Ричарда Холбрука,

По диктату америчких фашиста српским радикалима је ограничено појављивање у медијима – председник Поплашен и Горан Петровић, председник општинског одбора Зворник на Скупштини општинског одбора

Карлоса Вестендорпа, Роберта Гелбарда, Жака Клајна, Медлајн Олбрајтове и др.

Мора се признати да су Жељко Копанџа, Никола Гузијан, Антон Касиповић, Радмилу Шиповац и компанија то маестрално одрадили. Плавшићкина и Додикова звезда засјале су пуним сјајем на политичком хоризонту Републике Српске. И њихови промотори су за то обилато награђени. Радмилу Шиповацу, уреднику „Независних новина“ је за добро одређен посао бесплатно изграђена породична кућа у Трну. Финансијска полиција Републике Српске никад није завирила у његово пословање. Овај лист односно његов газда Жељко Копанџа за врло кратко време постао је финансијски јако моћан и политички утицајан човек. Јавна је тајна да је Додик на његово инсистирање довео Рајка Васића за министра информисања, да је он Милку Тошић поставио за директора Радија Републике Српске, да је сменио директора „Гласа српског“ Ненада Новаковића и за директора довео Чеду Савића, да је Николу Гузијана поставио за главног и одговорног уредника „Гласа српског“ итд.

Зло је кренуло са балкона

По другим ауторитетима, демократизација медија у Републици Српској почела је у августу 1997. године када је Биљана Плавшић, у то време по овлаштену Радована Караџића председника Републике Српске, са балкона Банског двора у Бањалуци претећи кажипрстом десне руке показала на оближњу редакцију „Гласа српског“ и главном уреднику Гордану Матраку поручила речима: „Иди на Пале, у ону шуметину, тамо ти је место, тамо уређуј новине. Овде нећеш.“ Након тога је позвала „свој народ“ да сруши Српску радио-телевизију за који је рекла да је Бастиља Српске демократске странке и Српске радикалне странке. Међутим, уместо народа подршку су јој пружали припадници ИФОР-а са тенковима и оклопним транспортерима.

Треба подсетити да је овим „револуционарним демократским променама у медијима Републике Српске“ претходио долазак америчког државног секретара Медлајн Олбрајт у Бања Луку. Она је са Биљаном Плавшић имала вишечасовне разговоре у „четири ока“. О чему су причале две жене сличних животних судбина остало је обавијено велом тајне. Било је то 1. јуна 1997. године. После тога почело је рушење институције Републике Српске. Распуштена је Народна скупштина Републике Српске, Министарство унутрашњих послова је предат под старатељство ИФОР-а, Српска радио-телевизија под контролу Канцеларије високог представника и његовог администратора аустријског држављанина Драгана Гашића. Одлуке Уставног суда Републике Српске постале су необавезујуће за Биљану Плавшић и њену политичку камарилу.

Првоборци и манипуланти

После ових догађаја почео је невиђен прогон кадрова Српске демократске странке и масовно отпуштање новинара у Српској радио-телевизији и СРНИ. Према неслужбеним подацима, службени су наравно пословна тајна, у ове две медијске куће отпуштено је око 100 новинара. Интересантно је да Удружење новинара Републике Српске које је основао друг Бранислав Божић и његова кума Нада Пувачић није дигло глас како би заштитило своје чланове. Ни онда, ни недавно када је један од првоборца тих демократских промена новинар Славиша Сабљић суспендован и када му је Гашић забранио улаз у зграду Радиотелевизије Републике Српске. За ћутање Божић је постао члан Управног одбора Радио-телевизије Републике Српске где добија пристојну месечну синекуру и друге привилегије, док је његова кума дошла на место уредника информативног програма најмоћнијег медија Републике Српске.

На прогон и отпуштање новинара није адекватно реаговало ни такозвано Независно удружење новинара Републике Српске. Председник тог удружења Бранко Перић више се бринуо око тога како да сачува столицу председника, него како да помогне „неподобним“ новинарима. На сву срећу није му пошло за руком да продужи председнички мандат у Независном удружењу новинара Републике Српске. Трио: Копанџа, Гузијан и Касиповић, уз помоћ Ђорђа Вуковића, Драгана Јеринића, Горане Станаревић и још неких из плејаде младих новинарских профана у назови државном „Гласу српском“, ударили су му зврчку и прегласавањем на његово место довели Горана Михајловића, једног од уредника у том листу што ником наравно није засметало. Тај такозвани независни новинар, који је свој пут и долазак у Бањалуку трасирао ситним подвалама пласирајући којекакве гадости против поштених људи на Палама. Сада је један од главних уредника у листу „Република“ очекујући да ће на крају као и Шиповац бити награђен са новим станом или кућом у Бањалуци.

Подмукли Латин

На масовне чистке у медијским кућама није реаговао ни Грански синдикат новинара Републике Српске у коме доживотни председнички мандат држи извесни среброљубац и тобоже новинар Секул М. Поповић. Он је био више заокупљен како да приграби и место главног уредника синдикалног листа „Реч синдиката“ него да брани част и права својих колега. Уз помоћ Чеде Волаша успело му је да добије функцију главног и одговорног уредника тог синдикалног листа. Имао се зашто и борити. Сада је по приманима раван министру информација Рајку Васићу.

Секул М. Поповић каже да Синдикат Републике Српске не оскудева у новцу, да га има у изобилију и да држи до својих

кадрова. За њега је нормално да има већу плату од министра јер, како тврди, дотични министар ништа не ради нити зна радити. Само размењује саопштења са Сајмоном Хејзлоком једним од портпарола Канцеларије високог представника и неприметно гура медије Републике Српске у заједничку шему са медијима из Федералног дела Босне и Херцеговине.

Можда је Секул М. Поповић у праву. Многи кажу да се заједљиви Рајко Васић не сналази баш најбоље у министарској фотелији. Додуше, није он једини из Додиковог кабинета који не зна свој посао. Па ипак у односу на друге он има предност. Има једног врсног саветника који све зна и све може. Тај човек ведри и облачи медијима Републике Српске. То је Антон Касиповић. Током рата је својим везама омогућио многим да оду на прву борбену линију, а сада упира прстом у оне које треба отпустити с посла. Капо је и сива еминенција информисања у Бањалуци. Поседује урођену латинску мудрост. Иначе обожава дернеке и сајмове. Тврди да ће од Бањалуке направити сајамски град. Провинцијски наивни Жељко Копанџа му је све веровао. И прошао је како је прошао. Касиповић је сада покренуо недељник „Република“. Хоће да поткопа утицај „Репортера“ који није баш наклоњен Милораду Додику и његовом вођењу Републике Српске. Многи сматрају да је то пишање уз ветар. На крају ће испасти да је тако.

Српска радио телевизија више није СРТ, него Радио-телевизија Републике Српске. То је и даље најмоћнији медиј у Републици Српској. Али каква вајда. Све конце у својим рукама држи супервизор Драган Гашић из Аустрије. Хонорарни директор Анђелко Козомара му дође као покриће, као привесак. Све остало није вредно помена.

И сви остали електронски медији у Републици Српској су под будним оком међународних посматрача. Независна комисија за медије „ИМЦ“ има ексклузивно право да продаје фреквенције радио и телевизијским станицама. Цена је 1.000 до 2.000 марака месечно. Прича се да им је то Додик омогућио. Лепа зарада. Плус још казне за оне који се дрзну да нешто кажу што је у националном или општем интересу Републике Српске. Али таквих је све мање. Не исплати се бити патриота. Боље је бити послушник и доушник.

Није тешко закључити да Република Српска нема изграђен систем информисања који би био у функцији како њених тако и интереса српског народа. Електронски медији су под контролом и у служби интереса међународне заједнице, а такозвани државни медији су у служби Милорада Додика и колације „Слога“. Ни једним ни другим није стало до Републике Српске. То је факат који се мора уважавати. Већи број новинара је директно у функцији рушења Републике Српске. Мисле да ће нешто профирати. Мало морген.

Милош Караћ

ПОЛОЖАЈ ИЗБЕГЛОГ И РАСЕЉЕНОГ СТАНОВНИШТВА У ОПШТИНИ ПРИЈЕДОР

МАЂАРСКИМ БРАШНОМ ДО ИЗБЕГЛИЧКИХ ГЛАСОВА

Српске избеглице у Приједору живе у пуком сиромаштву и беди, а постојећа власт сети их се само пред изборе купујући њихове гласове цаковима мађарског брашна и теглама пекмеца

Тренутно се на подручју општине Приједор налази 38.363 избеглог и расељеног становништва из свих крајева бивше Југославије, а највише их је из Хрватске, Федерације БиХ, те нешто из Словеније и Југославије.

Већина се жели трајно настанити у Приједору, што је, верујем, иста ситуација и са другим општинама, јер једини разлог који их спречава да се врате на своје огњиште је страх. Многи кажу да би се

можда и вратили, без обзира што је много тога уништено и попаљено, али како међу Турке и усташе? Како им веровати опет, а није се заборавило ни ово задње протеривање и убијање. Још су свежје ране. Зато се и одлучују да остану међу својим народом, међу Србима. Колико их можемо разумети, колико им можемо помоћи, то су само нека од питања, која постављамо и ми сами себи. Много је проблема везано за ову категорију

становништва - проблеми смештаја, за-послења, привикавања новој средини, преживљавања...

Додела бесплатних парцела

Поред решавања животних питања грађана Приједора, Општински одбор Српске радикалне странке је уложио много напора да реши проблеме избеглица. Залагали смо се за бесплатну доделу земљишта избеглом и расељеном становништву. Располагамо информацијом да број молби за те парцеле превазилази број понуђених. Зато се и наш клуб одборника у Скупштини општине Приједор залагао да се убрза додела парцела и да се прошире локације за доделу земљишта. Такође смо се залагали за то да се има у виду грађевинска сезона, пошто смо и прошле године на самом почетку апеловали на Скупштину општине Приједор и на њене извршне органе да убрзају доделу, да се не чека лето. Затим, тражили смо да се сама изградња стамбених објеката, прогласи јавним радовима, како би се овој категорији становништва помогло на најбољи начин. На терен би изашла државна предузећа са својим расположивим средствима, за просецање путева, чишћење терена, електрификацију и све што би било од користи за изградњу крова над главом.

Жалосно је то што су још неки људи смештени у прихватним центрима, где су услови живота на минимуму. Ушли смо у 21. век, а колективни центри још постоје. То је срамота владе, која је у својим обећањима о распуштању истих, заборавила да у тим безусловним центрима живе људи и даље. Жалосно је проћи поред таквих места у којима живе људи, који су поред својих тешких мука, добили још једну - безусловно и испод свих критеријума преживљавање са више људи у једној соби. То је срамота за нашу државу, односно владу, која остаје и даље слепа за избеглице.

Сети их се само кад треба изаћи на изборе и тобожњом помоћи у брашну и пекмезу купују се избеглички гласови. То је жалосно!

Зато стално апелујемо на нашој локалној скупштини, локалним медијима, да се што пре збрине ова категорија избеглог становништва, који су одлучили ос-

Буро Кончар: У Приједору морају остати српске избеглице

тати живети у Приједору, у Републици Српској.

Пројекат или предизборна кампања

Укупни ефекти збрињавања избеглог и расељеног становништва у пост-дејтонском периоду и нису баш дали очекивања резултате.

Инвестирања међународне заједнице у повратак избеглица и расељених лица била су недовољна за збрињавање већег броја ових људи, а програмом инвестиција у потпуности су биле испуштене хиљаде и хиљаде расељених лица, који своју будућност не виде у повратку у предратне домове.

Дејтонски споразум (у Анексу 7) дао је једнака права слободног избора становања, али у реализацији споразума форсиран је само повратак, док су други облици решавања проблема потпуно заостављени. Муслимани се изјашњавају за повратак, Срби за останака у Републици Српској и ту се додатно компликују ствари. Многи Срби морају напустити муслиманске и хрватске куће, а немају куд отићи.

Пројекат - Приједор 2000 - дом за све људе, у свом нацрту има нека решења, у вези са овим проблемом. Међутим, на који начин ће општина финансирати објекте за становање и друге видове помоћи, за сад је дискутабилно. Бојимо се да не остане и овај пут само нечије обећање, или не дај Боже, опет бацање прашине у очи, због наредних локалних избора. Нашим суграђанима, изbegлом становништву које је одлучило остати, заиста треба помоћи на прави и истински начин, а не да се пишу тамо неки пројекти, елаборати, који ће остати празно слово на папиру. Финансијска конструкција овог пројекта је веома сумњива, у њој стоји да ће кредитирање вршити из: „кредитних фондова пословних банака, уколико дође до њихове санације, а која се очекује почетком 2000-те године (Хоће ли доћи до санације?), и из Фонда за стамбену изградњу, у зависности од могућности Фонда (Колике су то могућности Фонда?). Па ту су онда нека буџетска средства - општинска и републичка, па где су та средства, зашто се не почиње? Где то влада улаже и гради куће избеглицима и води рачуна о њима?

Наравно, сад ће почети са мађарским брашном, јер требају гласови за изборе, али, да ли се може са брашном правити кућа?

Протокол између махалуша

Пошто је већина становништва, која је избегла у Републику Српску, одлучило и остати у њој, тренутно без сталног смештаја, о овом проблему треба да се озбиљно позабаве сви они који се налазе и у локалној и републичкој власти.

Конкретно, у Приједору се заиста многи баве овим проблемом, али помаци су заиста мали.

Задњи протокол који је потписао наш председник Скупштине општине Приједор са тамо неким председником из Санског Моста је назван популарно „протокол између двеју махалуша“. Сам садржај протокола, о тобожњој привредној сарадњи, па онда онај „најбољи део“, повратак избеглица муслимана и то 20.000 из Санског Моста у Приједор, а тек понеки Србин у Сански Мост, је стварно „протокол махалуша“, а не једне српске са муслиманском странком. И шта сад? Треба доћи њих двадесет хиљада, то је у просеку око 5.000 породица. А шта са нашим људима? Куда са преко 38.000 људи који немају куда да се врате?

То питање смо поставили и избеглицима и староседеоцима из Приједора и, ево, шта су нам неки од њих рекли. Да чујемо најпре шта кажу рођени Приједорчани.

НИКОЛА ВОЈВОДИЋ: Треба системски решавати овај проблем, системски вршити замену, продају имовине или улазак на посед и то равноправно све три стране. Ето шта се дешава, муслимани се враћају, а Срби се срамно избацују из кућа. То је криминал“.

ДРАГАН ЂАБИЋ: „Треба укинути порез на промет некретнина, тамо у Федерацији, јер то „убија наше људе“, јер он, иако жели да прода имовину у Федерацији, да би започео живот међу својима у Републици Српској, одустаје, јер су порези велики. Такође, треба спречити рад мешетара на терену, јер узимају велике провизије.“

ВЕСНА ПОПОВИЋ: Што се мене тиче, нека сви избегли Срби остану ту са нама, јер ко би опет могао са муслиманима и Хрватима.“

НИКОЛА МУТИЋ: „То је срамно

избацавање људи на улицу, па куда да иду они? Зашто се Додик сад не брине за њих? Па шта им је друго омогућено? Колико ја знам, не могу одакле су дошли, а видим, и овде их истерују. Па то је велика срамота. Па за кога влада брине? Изгледа, за ове што треба да дођу, муслимане“.

МИЛОШ ЗОРИЋ: „Ако дођу муслимани, ја одох и то комплет моја фамилија и ја, иселјавамо из Приједора, одлазимо на праве српске просторе.“

Тако кажу Приједорчани, али шта мисле они којих се то највише тиче - српске избеглице. И то смо забележили.

МАРА СКАКИЋ - избеглица из Санског Моста: „Огорчена сам на понашање председника Скупштине општине Приједор, који на своју руку потписује око повратка. Више води рачуна о муслиманима, о њиховом повратку, а о нама нико не води рачуна, сем Српске радикалне странке, која стално повлачи питање нашег збрињавања.“

МИЛАН ОСТОЈИЋ - избеглица из Јајца: „Углавном служимо као гласачка машинерија. Нећемо изаћи на следеће изборе и позивам све праве Србе да учине исто. Немам где отићи, то је срамота да се Срби избацују из кућа.“

ЗОРА ТЕПИЋ - избеглица из Бихаћа: „Немам се где вратити, не смем, јер моја комшиница се вратила, па су је обесили у њеној властитој кући. Бојим се муслимана. Желим само да што пре заменим своје са неким муслиманом у Приједору, па нек он иде својима, а ја својима.“

МИЛЕНА МАМИЋ - избеглица из Загеба: „Избегла сам из Загеба и не мислим се тамо вратити. Живим у турској кући, а власт ми још није решила питање боравка. Ова техничка влада не води рачуна о нама, тако да сам огорчена и на локалну власт.“

Зорана Мирковић

Српски радикали у Приједору имају снажан и организован одбор

ПОЛОЖАЈ ИЗБЕГЛОГ И РАСЕЉЕНОГ СТАНОВНИШТВА У ОПШТИНИ ПРИЈЕДОР

МАЂАРСКИМ БРАШНОМ ДО ИЗБЕГЛИЧКИХ ГЛАСОВА

Српске избеглице у Приједору живе у пуком сиромаштву и беди, а постојећа власт сети их се само пред изборе купујући њихове гласове цаковима мађарског брашна и теглама пекмеца

Тренутно се на подручју општине Приједор налази 38.363 избеглог и расељеног становништва из свих крајева бивше Југославије, а највише их је из Хрватске, Федерације БиХ, те нешто из Словеније и Југославије.

Већина се жели трајно настанити у Приједору, што је, верујем, иста ситуација и са другим општинама, јер једини разлог који их спречава да се врате на своје огњиште је страх. Многи кажу да би се

можда и вратили, без обзира што је много тога уништено и попаљено, али како међу Турке и усташе? Како им веровати опет, а није се заборавило ни ово задње протеривање и убијање. Још су свежје ране. Зато се и одлучују да остану међу својим народом, међу Србима. Колико их можемо разумети, колико им можемо помоћи, то су само нека од питања, која постављамо и ми сами себи. Много је проблема везано за ову категорију

становништва - проблеми смештаја, за-послења, привикавања новој средини, преживљавања...

Додела бесплатних парцела

Поред решавања животних питања грађана Приједора, Општински одбор Српске радикалне странке је уложио много напора да реши проблеме избеглица. Залагали смо се за бесплатну доделу земљишта избеглом и расељеном становништву. Располагамо информацијом да број молби за те парцеле превазилази број понуђених. Зато се и наш клуб одборника у Скупштини општине Приједор залагао да се убрза додела парцела и да се прошире локације за доделу земљишта. Такође смо се залагали за то да се има у виду грађевинска сезона, пошто смо и прошле године на самом почетку апеловали на Скупштину општине Приједор и на њене извршне органе да убрзају доделу, да се не чека лето. Затим, тражили смо да се сама изградња стамбених објеката, прогласи јавним радовима, како би се овој категорији становништва помогло на најбољи начин. На терен би изашла државна предузећа са својим расположивим средствима, за просецање путева, чишћење терена, електрификацију и све што би било од користи за изградњу крова над главом.

Жалосно је то што су још неки људи смештени у прихватним центрима, где су услови живота на минимуму. Ушли смо у 21. век, а колективни центри још постоје. То је срамота владе, која је у својим обећањима о распуштању истих, заборавила да у тим безусловним центрима живе људи и даље. Жалосно је проћи поред таквих места у којима живе људи, који су поред својих тешких мука, добили још једну - безусловно и испод свих критеријума преживљавање са више људи у једној соби. То је срамота за нашу државу, односно владу, која остаје и даље слепа за избеглице.

Сети их се само кад треба изаћи на изборе и тобожњом помоћи у брашну и пекмезу купују се избеглички гласови. То је жалосно!

Зато стално апелујемо на нашу локалну скупштину, локалним медијима, да се што пре збрине ова категорија избеглог становништва, који су одлучили ос-

Буро Кончар: У Приједору морају остати српске избеглице

тати живети у Приједору, у Републици Српској.

Пројекат или предизборна кампања

Укупни ефекти збрињавања избеглог и расељеног становништва у пост-дејтонском периоду и нису баш дали очекивања резултате.

Инвестирања међународне заједнице у повратак избеглица и расељених лица била су недовољна за збрињавање већег броја ових људи, а програмом инвестиција у потпуности су биле испуштене хиљаде и хиљаде расељених лица, који своју будућност не виде у повратку у предратне домове.

Дејтонски споразум (у Анексу 7) дао је једнака права слободног избора становања, али у реализацији споразума форсиран је само повратак, док су други облици решавања проблема потпуно запостављени. Муслимани се изјашњавају за повратак, Срби за останак у Републици Српској и ту се додатно компликују ствари. Многи Срби морају напустити муслиманске и хрватске куће, а немају куд отићи.

Пројекат - Приједор 2000 - дом за све људе, у свом нацрту има нека решења, у вези са овим проблемом. Међутим, на који начин ће општина финансирати објекте за становање и друге видове помоћи, за сада је дискутабилно. Бојимо се да не остане и овај пут само нечије обећање, или не дај Боже, опет бацање прашине у очи, због наредних локалних избора. Нашим суграђанима, избеглом становништву које је одлучило остати, заиста треба помоћи на прави и истински начин, а не да се пишу тамо неки пројекти, елаборати, који ће остати празно слово на папиру. Финансијска конструкција овог пројекта је веома сумњива, у њој стоји да ће кредитирање вршити из: „кредитних фондова пословних банака, уколико дође до њихове санације, а која се очекује почетком 2000-те године (Хоће ли доћи до санације?), и из Фонда за стамбену изградњу, у зависности од могућности Фонда (Колике су то могућности Фонда?). Па ту су онда нека буџетска средства - општинска и републичка, па где су та средства, зашто се не почиње? Где то влада улаже и гради куће избеглицима и води рачуна о њима?

Наравно, сад ће почети са мађарским брашном, јер требају гласови за изборе, али, да ли се може са брашном правити кућа?

Протокол између махалуша

Пошто је већина становништва, која је избегла у Републику Српску, одлучило и остати у њој, тренутно без сталног смештаја, о овом проблему треба да се озбиљно позабаве сви они који се налазе и у локалној и републичкој власти.

Конкретно, у Приједору се заиста многи баве овим проблемом, али помаци су заиста мали.

Задњи протокол који је потписао наш председник Скупштине општине Приједор са тамо неким председником из Санског Моста је назван популарно „протокол између двеју махалуша“. Сам садржај протокола, о тобожњој привредној сарадњи, па онда онај „најбољи део“, повратак избеглица муслимана и то 20.000 из Санског Моста у Приједор, а тек понеки Србин у Сански Мост, је стварно „протокол махалуша“, а не једне српске са муслиманском странком. И шта сад? Треба доћи њих двадесет хиљада, то је у просеку око 5.000 породица. А шта са нашим људима? Куда са преко 38.000 људи, који немају куда да се врате?

То питање смо поставили и избеглицима и староседеоцима из Приједора и, ево, шта су нам неки од њих рекли. Да чујемо најпре шта кажу рођени Приједорчани.

НИКОЛА ВОЈВОДИЋ: Треба системски решавати овај проблем, системски вршити замену, продају имовине или улазак на посед и то равноправно све три стране. Ето шта се дешава, муслимани се враћају, а Срби се срамно избацују из кућа. То је криминал.

ДРАГАН ЂАБИЋ: „Треба укинути порез на промет некретнина, тамо у Федерацији, јер то „убија наше људе“, јер он, иако жели да прода имовину у Федерацији, да би започео живот међу својима у Републици Српској, одустаје, јер су порези велики. Такође, треба спречити рад мешетара на терену, јер узимају велике провизије.“

ВЕСНА ПОПОВИЋ: Што се мене тиче, нека сви избегли Срби остану ту са нама, јер ко би опет могао са муслиманима и Хрватима.“

НИКОЛА МУТИЋ: „То је срамно

избацавање људи на улицу, па куда да иду они? Зашто се Додик сад не брине за њих? Па шта им је друго омогућено? Колико ја знам, не могу одакле су дошли, а видим, и овде их истерују. Па то је велика срамота. Па за кога влада брине? Изгледа, за ове што треба да дођу, муслимане?“

МИЛОШ ЗОРИЋ: „Ако дођу муслимани, ја одох и то комплет моја фамилија и ја, исељавамо из Приједора, одлазимо на праве српске просторе.“

Тако кажу Приједорчани, али шта мисле они којих се то највише тиче - српске избеглице. И то смо забележили.

МАРА СКАКИЋ - избеглица из Санског Моста: „Огорчена сам на понашање председника Скупштине општине Приједор, који на своју руку потписује око повратка. Више води рачуна о муслиманима, о њиховом повратку, а о нама нико не води рачуна, сем Српске радикалне странке, која стално повлачи питање нашег збрињавања.“

МИЛАН ОСТОЈИЋ - избеглица из Јајца: „Углавном служимо као гласачка машинерија. Нећемо изаћи на следеће изборе и позивам све праве Србе да учине исто. Немам где отићи, то је срамота да се Срби избацују из кућа.“

ЗОРА ТЕПИЋ - избеглица из Бихаћа: „Немам где вратити, не смем, јер моја комшиница се вратила, па су је обесили у њеној властитој кући. Бојим се муслимана. Желим само да што пре заменим своје са неким муслиманом у Приједору, па нек он иде својима, а ја својима.“

МИЛЕНА МАМИЋ - избеглица из Загреба: „Избегла сам из Загреба и не мислим се тамо вратити. Живим у турској кући, а власт ми још није решила питање боравка. Ова техничка влада не води рачуна о нама, тако да сам огорчена и на локалну власт.“

Зорана Мирковић

Српски радикали у Приједору имају снажан и организован одбор

ДА ЛИ СУ СЕ ПРЕДСТАВНИЦИ МЕЂУНАРОДНИХ ОРГАНИЗАЦИЈА КАО И
ВЛАСТ У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ ЗАПИТАЛИ ШТА ЋЕ БИТИ СА
СРПСКИМ ИЗБЕГЛИЦАМА?

СВИ ВИДЕ – НИКО НЕ РЕАГУЈЕ

● Чудно је да власт у Добоју, а ни у Републици Српској не брине члпњеница да се на подручје општине Добој до сада вратило око 9.200 муслимана од којих је само њих 200 поднело Центру јавне безбедности захтев за издавање личних докумената

Упркос обећањима Владе Републике Српске и високог представника за Босну и Херцеговину да исељавања неће бити без изнајмања алтернативног смештаја, из станова и кућа исељавају се породице погинулих бораца, ратних војних инвалида, избегла и расељена лица. Тако су се категорије становништва које су у протеклом периоду највише патиле поново нашле на удару. Општина Добој, а ни Министарство за избегла и расељена лица, одсек Добој, не располажу алтернативним смештајем; међународне институције такође - отуда и безброј питања која се логички намећу:

- Зар није интерес општине и Републике Српске да избегли Срби остану ту где и јесу?

- Ко је и до када био дужан да обезбеди алтернативни смештај?

- Зашто кажњавамо патриотски опре-

дељене људе, а награђујемо дезертере?

- Играмо ли се то судбином људи и судбином тешко стечене Републике Српске?

- Ко и у име кога има право на то?

Одговор је, нажалост, јасан - на делу је флагрантно кршење Дејтонског мировног споразума. Крше га подједнако и међународне и домаће институције, управо они који су најодговорнији за његово спровођење. После свега што смо доживели од тзв. међународне заједнице, њихови поступци нас не изненађују; изненађују нас поступци наших институција које, поред правне, имају и моралну обавезу спровођења одредби Дејтонског мировног споразума с циљем заштите најугроженијих категорија становништва Републике Српске.

Да би слика била потпуна, мора се знати да у Републици Српској борави велики број повратника из Федерације

Босне и Херцеговине. Бораве непријављени, без личних докумената, а на подручју општине Добој у зонама сепарације (Хоћићи, Капетановићи, Станић Ријека), користе инфраструктуру Федерације. Међународне институције то не брине. Не брине их изузимање ових подручја из правног састава Републике Српске и прекрајање дејтонских граница на тај начин. Не брине их ни податак да се на подручју општине Добој вратило око 9200 становника, од чега је само њих 200 Центру јавне безбедности Добој поднело захтеве за издавање личних докумената.

Министарство за избегла и расељена лица, одсек Добој издало је 350 решења, односно одлука о повратку. Повратак осталог становништва одобриле су међународне организације задужене за спровођење Анекса 7 Дејтонског мировног споразума.

Нека обаве разговор са њима и нека виде, (а бојим се да их већина зна, а не жели да зна) шта је узрок нама наметнутог рата. Рат је одувек био зло.

Борбе које су вођене у околини града, свакодневно гранатирање ужег градског језгра од стране муслиманских фундаменталиста, као и бомбардовање НАТО авијације однело је много живота, а велики број људи учинило инвалидима.

Исламски фундаментализам дошао је на овом подручју до пуног изражаја: колоне Срба избеглих пред непријатељским ножевима сливале су се током читавог рата у град и његову околину.

Природно везани и опредељени да живе са својим народом, тражили су минималне услове за живот. Добијали су обећања која су одмах након престанка рата падала у воду. Међу масом обећања званичних представника власти Републике Српске било је и обећање да неће бити померања становништва мимо њихове воље, што је, уосталом, гарантовао и Дејтонски мировни споразум. Али, и то је пало у воду.

Милан Ћосовић

Мирјана Шајиновић: Српски радикали неће дозволити прогон избеглица

ЈЕДИНСТВЕНИ И У НОВИМ НЕВОЉАМА

● Не зна се када је грађанима Српског Сарајева, било да је реч о староседеоцима или Србима избеглим из федералног Сарајева, било теже: да ли у време отаџбинског рата када су се борили за сваку кућу и свако двориште или дана када тај порушени град треба „оживети“ како би у њему безбедно и срећно живели сви његови становници који су и у овим новим невољама поново јединствени

На септембарским локалним изборима 1997. године, српски радикали су и поред очите крађе гласова победили у општини Српско Ново Сарајево. Та победа није изражена апсолутном већином, јер је то одговарало међународној заједници. Ипак, српски радикали су именовали челне људе у законодавној и извршној власти. Долазак на власт је био улазак у непознато, будући да је ова општина настала у току Отаџбинског рата и радила је по актима Ратног повременштва.

Тако је први задатак српских радикала био израда и доношење нормативних аката према законским прописима Републике Српске, како би општина обављала своју функцију.

Упоредо са овим активностима општина је била у функцији сервиса грађана и решавања захтева који су били многобројни због новонастале ситуације по завршетку рата. Скупштина општине (17 Српска радикална странка, 16 Српска демократска странка и 2 Социјалистичка партија Републике Српске) је непрекидно поприште супротстављених интереса, па је доношење већине аката, одлука и решења било успорено. Али су српски радикали уложили доста мудрости, тако да сада општина функционише као модерна институција.

Предност инфраструктурним објектима

Говорећи о територији општине Српско Ново Сарајево треба нагласити да је она део предратне општине Ново Сарајево и сада заузима простор од 38 км² а чине је рурална подручја Топлик-Тилава, Миљевићи, Петровићи, Тврдићи, те Лукавица као, условно речено, урбани део општине где се налазе две бивше војне касарне (Слободан Принцип Сељо и Славиша Вајнер Чича 180 хектара), Електротехнички факултет, Енергоинвестова постројења и 13 зграда Колективног центра.

Број становника који живе на територији општине је око 13.000 и већина су

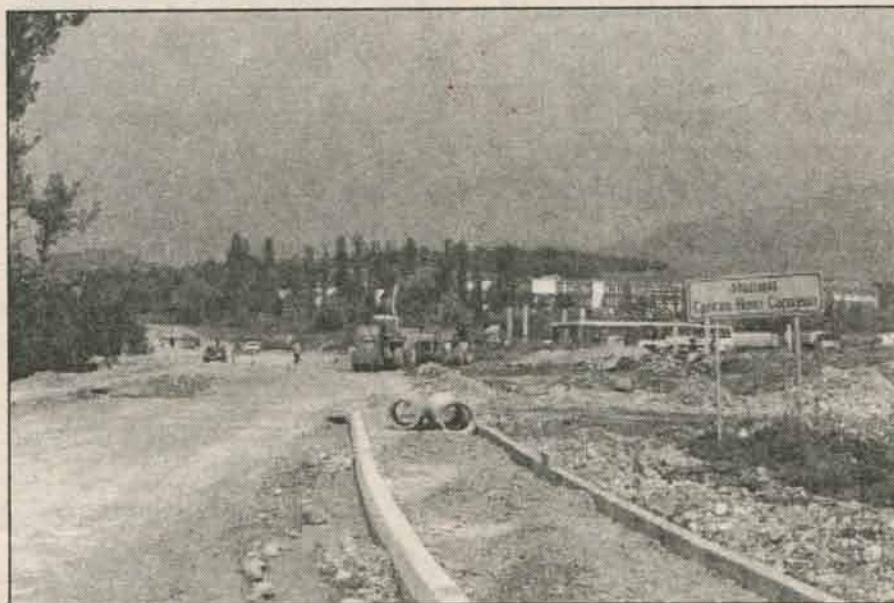
избегла и расељена лица са територије сарајевских општина које су остале у Федерацији Босне и Херцеговине. Овај податак да су избегла и расељена лица већински део укупне популације је и највећи и најболнији проблем општине као институције због отежавајућих могућности решавања њихових егзистенцијалних потреба, како запошљавања, тако и становања. Основни задатак српских радикала је удовољење потреба ове популације како би на овим просторима сачували српске интересе.

Узимајући у обзир квалитет простора у ком се налази општина Српско Ново Сарајево, ушло се у пројекцију стварања услова за изградњу града Српско Сарајево. Српски радикали су приступили изради урбанистичког плана општине и регулационог плана у површини од 90 хектара који ће представљати центар будућег града Српско Сарајево.

Наслеђена путна мрежа у општини Српско Ново Сарајево је локалног карактера. Садашњом организацијом, општин-

ски пут Кула-Лукавица-Пале је добио карактер регионалног пута, па се приступило изради пројекта и реконструкцији пута према захтеваној категоризацији у дужини од 4.900 м. Из потребе за самосталношћу територије и бржом и безбеднијом комуникацијом приступило се градњи саобраћајнице Пале-Лукавица са јужне стране Требевића, чији наставак радова је планиран за 2000. годину уз помоћ Дирекције за путеве Републике Српске.

И овај пут у експлоатацији ће имати карактер регионалног пута и бидно ће скратити дионицу путне трасе према другим општинама града Српско Сарајево, а олимпијска лепотица Јахорина ће бити на дохват руке свим љубитељима планине и зимских спортова. Исто тако, ова комуникација ће олакшати и убрзати превоз путника као и роба свих категорија, а посебно роба и производа велике габаритности коју је немогуће превести и отпремити постојећом, алтернативном трасом, преко Требевића ради великих успеха, ускоће пута, те учесталих завоја.

Српски радикали су у Српском Новом Сарајеву започели изградњу пута Кула - Врапа

Локална путна мрежа је рак-рана општине Српско Ново Сарајево, због руралне средине, разуђености простора, више десетина година старих путева, непостојања катастарске документације (остала у Федерацији), те пословничког недостатка материјалних средстава, локални путеви се одржавају на нивоу проходности.

Школство – нови изазов

Кад је реч о школству, треба истаћи да се део Универзитета у Српском Сарајеву налази у општини Српско Ново Сарајево. У згради Електротехничког факултета су смештене студијске групе Електротехника, Машинство, Пољопривреда и Музичка академија, а стварају се услови за долазак и других факултета који тренутно раде у другим општинама града Српско Сарајево и у безусловним просторијама.

Ниво наставног процеса је задовољавајући, а највећи проблеми су у вези са смештајем студената и стамбеним питањем професорског кадра. Стекли су се услови да већи део ових задатака буде решен у овој 2000. години. Најме, на пролеће ове године је планирано расељавање Колективног центра, а једна од бивших касарни, у којој су сада избеглице, биће реконструисана у студентски дом а део професора ће уселити у станове који се граде у централном делу општине.

Средњошколско образовање се одвија у просторима бивше касарне Слободан Принцип Село па, иако ти простори нису наменски прављени за ту функцију, едукација и поред очитих тешкоћа тече по плану.

Основно образовање је организовано у више подручних школа. Председник Скупштине, господин Миленко Тодоровић, је у јануару 2000, на дан Светог Саве, отворио још једно подручно одељење Основне школе у селу Петровићи.

Финансирање изградње је било из буџета општине. Ове године предстоји изградња централне Основне школе. Додела локације и пројектна документација су завршени.

Кренуо и „Пројект 2”

Српски радикали су учинили видан напор у настајању нових насеља у општини Српско Ново Сарајево, предвиђених искључиво за избегло и расељено становништво. Ова иницијатива је названа „Пројекат 2”. Извршена је парцелација општинског земљишта, направљена и усвојена пројектна документација, извршени обимни радови и израђени прилазни грађевински путеви, парцеле подељене по стриктним критеријумима, те у сарадњи са Скупштином града Српско Сарајево обезбеђује се грађевински материјал (на кредитној основи уз одговарајући, трогодишњи, греј период). Градња индивидуалних стамбених об-

јеката је, и поред финансијских тешкоћа, у току, а они срећнији и спретнији су већ уселили у своје нове куће.

У 2000. години је планирано завршавање израде планске документације за изградњу инфраструктуре, а уз помоћ ресорних министарстава Републике Српске, Скупштине града Српско Сарајево, међународних донатора и локалних грађевинских предузећа, те изградња и повезивање на постојећу мрежу.

Колективни центар, који се налази на подручју општине, је посебна брига са којом се сучељавају челници општине и треба очекивати да се највећи део задатака заврши на пролеће 2000. године. Најме, у току 1998. године завршени су послови око доделе локације, изведбене пројектне документације и финансијске конструкције. На почетку грађевинске сезоне 1999. започели су радови на изградњи девет зграда са 153 стамбене јединице, а завршетак се очекује у априлу 2000. године.

За ову годину је планиран почетак изградње још 47 стамбених јединица за становнике општине са статусом избеглих и расељених лица.

Исто тако, једна од зграда бивше касарне ће током године бити реконструисана у самачки хотел, где ће самци избеглице уселити у гарсоњере.

Парцелација земљишта

Кад је реч о раду општинских служби, посебну пажњу треба посветити Служби за урбанизам, стамбено-комуналне послове и грађење због обимности послова којима се бави. Највећи број послова регулисан је законом и подзаконским актима за сваку област посебно. Поред овога, обављају се послови у вези са доделом земљишта и прометом некретнина, што чини једну засебну област која је веома компликована, јер имовинско-правни односи нису били регулисани ни у бившој држави а и сада су нерешени.

У овом периоду новоизабране власти у општини Српско Ново Сарајево ова Служба на челу са српским радикалом госпођом Јадранком Обреновић, грађевинским инжењером, урадила је обиман посао, а навише само оно најзначајније:

- на основу Елабората парцелације Тешаново брдо и геолошког налаза терена, додељено је 6 (шест) локација за индивидуалну стамбену изградњу на условно стабилном терену;

- на предлог Службе, Извршни одбор је усвојио предложени пројекат изградње објеката на локалитету Пијаца. На овом локалитету има 47 додељених локација за занатску делатност;

- на локалитету Село који је одређен за објекте привременог карактера додељено је 10 локација за објекте намењене за угоститељске, трговачке и занатске делатности;

- на предлог Службе и Извршног одбора, Скупштина је усвојила урбанистичко решење Трговачког центра на локацији бивше касарне Чича. На овој локацији од

8.600 м² земљишта у току је изградња 6 (шест) слободностојећих објеката који ће омогућити смештај 42 посебна садржаја,

- извршена је додела локације и израђена пројектна документација за изградњу капеле на локалитету градског гробља Враца и изградња је у завршној фази. Инвеститор свих активности је општина Српско Ново Сарајево;

- Служба за урбанизам је направила пројекат санације локалних путева на подручју општине. Овим пројектом обухваћена је санација локалних путева у дужини од 13.200 м, са ископом одводних канала у дужини од 14.000 м, а за потребну дужину општина је обезбедила насипни материјал у количини од 5.391 м³ тампона. На овом пројекту обезбеђен је рад шездесетпеторици незапослених радника са Бироа за запошљавање у временском периоду од 2 месеца. У току 1998. године завршено је 80% путне мреже из наведеног пројекта реконструкције;

- на основу Елабората парцелације Прљево брдо који је предвидео изградњу објеката за колективно становање, кућа у низу и 24 индивидуалне локације, Служба је на основу 300 захтева за индивидуалним локацијама предложила израду пројекта препарцелизације за индивидуалну градњу. Носилац израде пројекта је Републичка геодетска управа, а општина је финансирала израду истог. Овим пројектом је задржан положај и број кућа у низу (26) а добијено је 135 индивидуалних локација чија површина парцела износи појединачно око 550 м² земљишта. Површина земљишта која се овим пројектом додељује износи 9.400 м², а површина целог локалитета Прљево брдо износи 22 хектара.

У овом обухвату је и градско и војничко гробље, простор намењен за градњу цркве у површини од 4.500 м² земљишта, простор намењен за градњу капеле, саобраћајне комуникације, површине намењене за комуналне и централне садржаје које су неопходне за функционисање насеља. Пробијене су градилишне саобраћајнице, уграђени најпотребнији пропусни и поједини носиоци локација су почели градњу својих кућа. На овом локалитету је током рата и све до априла 1998. године егзистирало градско сметљиште које је у потпуности санирано;

Изградња регионалних путева

- Скупштина града Српско Сарајево је била инвеститор за израду идејног и главног пројекта пута Кула-Враца. Пројекат је израђен и достављен Влади Републике Српске за одобрење финансијских средстава. Овај регионални пут, у дужини од 5 км, ће се проширити на 7 метара коловозне ширине и изградње се обостране пешачке стазе са пратећим објектима. До почетка радова, општина се укључила у послове привременог побољшања кретања пешака и саобраћаја.

Прва фаза изградње овог пута је завршена.

За избеглице се праве станови

- на основу одлуке Владе Републике Српске о расељавању Колективног центра у Лукавци и одлуке да су општине дужне обезбедити локацију без накнаде за изградњу објеката, уређење локације и израду пројектне документације. Служба је у сарадњи са Извршним одбором обезбедила израду техничке документације. Испројектовано је 9 (девет) објеката са по 17 стамбених јединица (153 стана). Изградња објеката је у току.

- за потребе кадрова општине и институција са подручја општине донесена је одлука у Штабу за доделу локација да се ламела број 9 додели за станове породицама погинулих бораца, а ламела број 10 додели општини Српско Ново Сарајево. Објекти су у изградњи.

- на локалитету Чича додељен је простор са објектима предузећима „Феро-електро“ и „Енергопетрол“ за канцеларију простор и смештај малопродаје и велепродаје. Површина овог простора је 5.000 м². Простор је приведен намени.

- у изради је планска документација нових планова парцелације за индивидуалну стамбену изградњу.

- израђен је и усвојен план парцелације за Павловац 2, Врањеш 1 и Врањеш 3 и мање допарцелације на предходним плановима и тиме је подељено 230 индивидуалних локација.

- завршен је трећи део градилишног пута на Прљевом брду, а остале саобраћајнице у дужини од 4.000 м се планирају у 2000. години.

Ово је један део рада Службе па иако је недовољна попуњеност кадрова у Служби и још није реализована набавка геодетске опреме, што представља отежавајућу околност за рад геометара

на терену, Скупштина и Извршни одбор општине Српско Ново Сарајево су у потпуности задовољни постигнутим резултатима.

Стална брига о борцима

Служба за питања бораца и жртава рата је служба којој треба посветити посебну пажњу, с обзиром на врсту посла и предмете које ради. Захваљујући Министарству за питања бораца, жртава рата и рада Републике Српске и посебно министру, господину Тихомиру Глигорићу, рад ове Службе је више него успешан.

На општинској евиденцији тренутно имамо 224 ратна војна инвалида, 307 је уживалаца породичне инвалиднице и 208 сауживалаца иза погинулог борца, од чега 15 корисника има право на повећану и 14 на увећану породичну инвалидницу.

Цивилну личну инвалидницу користи 15 инвалида, а цивилну породичну инвалидницу прима 29 корисника.

Само у 1999. години је исплаћено на основу инвалидница 970.256,90 динара и 422.666,40 конвертибилних марака. Сва средства намењена овој популацији се исплаћују на време.

За здравствену заштиту у протеклој години уплаћено је 11.971,91 КМ.

Највећи обим послова којим се бави ова Служба имају хуманитарни карактер: на почетку године извршена је подела божићних пакетића деци породица погинулих бораца и деци ратних војних инвалида до 10 година старости, донацијом из Чикага вршене су поделе новчаних средстава за петнаесторо деце погинулих бораца, уплаћено је 7.500 КМ за породице погинулих бораца и ратних

војних инвалида на име помоћи решавања стамбеног питања, на име трошкова сахране ратних војних инвалида и бораца Војске Републике Српске дозначено је 1.500 КМ.

Изградња надгробних споменика погинулим борцима Војске Републике Српске је приведена крају. Подигнуто је 253 споменика и исплаћена новчана накнада за 57 споменика породицама које су саме подигле споменике.

Служба је у сарадњи са Министарством обезбедила 20.000 КМ за изградњу спомен-капеле погинулим борцима. Изградња капеле је завршена и стављена у функцију.

Служба је обезбедила преко ресорног министарства пет монтажних кућа које ће се поделити породицама погинулих бораца и ратних војних инвалида.

Што се тиче индивидуалне стамбене изградње, Служба је у тесној сарадњи са општином око обезбеђивања плацева за изградњу кућа борацкој популацији.

Кад се постави питање сарадње општине и општинских служби са Владом Републике Српске и ресорним министарствима, општа оцена је негативна. Изузимајући Министарство за питања бораца, жртава рата и рада са којим општина има потпуно задовољавајући однос, са осталим министарствима успостављен је делимичан однос, тако да је Скупштина општине Српско Ново Сарајево у неравноправном односу према другим општинама. Свесни смо да је за то разлог тренутна политичка ситуација и однос међународне заједнице према општинама где су на власти националне странке.

Марко Марих

ОТКАКО СУ СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ВЛАСТИ У УГЉЕВИКУ ОВАЈ ГРАД
ДОЖИВЉАВА ПРАВИ ПРЕПОРОД

РАДИКАЛНЕ ПРОМЕНЕ УГЉЕВИЧКИХ РАДИКАЛА

Нико више не спори да су, доласком на власт у Угљевику, српски радикали направили радикалан заокрет на плану развоја ове општине, те бриге о борцима, ратним војним инвалидима и породицама погинулих бораца. Исто тако, нико не спори да су у вођењу такве политике најзаслужнији Милан Лазић, Митар Максимовић – Мандо, Ђоко Симић и Душан Остојић који, уз општинске обављају и најодговорније функције у Српској радикалној странци Републике Српске на подручју Угљевика

Уз много послератних објективних тешкоћа, Српска радикална странка у Угљевику у периоду власти од две године, успела је да настави тренд привредног и друштвеног раста општине и побољша друштвени и лични стандард грађана. Изаграђено је неколико објеката, уређени путни правци и улице, адаптирани школски објекти и започета изградња стамбене зграде. Државна предузећа у ишчекивању процеса приватизације у Републици Српској, развијала су услуге и производњу до нивоа просте репродукције пословања. Запослени су, након великих кашњења у исплати плата, почели редовније добијати лична примања, што је довело до побољшања финансијске ситуације многих угљевичких породица.

Скоро сва насељена места општине Угљевик (Коренита, Тутњевац, Горње и Доње Забрђе, Угљевичка Обријеж, Равно Поље, Доња, Горња и Средња Трнова, Доња и Горња Крћина, Глиње, Јањари, Угљевик Село, Мезграја, Стари Угљевик, Жуге, Модран, Богутово Село и

Малешевци) у протекле две године, од допремљеног камена у села, уредили су своје локалне и сеоске путеве, тако да су побољшани услови за саобраћај и бржу комуникацију са центром општине. Према подацима Српске радикалне странке, насељеним местима општине Угљевик доведено је близу 12 хиљада кубика камена и уређено је преко 100 километара путева. Асфалтиран је пут Доња Трнова-Црвено Брдо у дужини два и по километра, модернизована је улица у приградском насељу, поред магистралног пута, у дужини од 800 метара. Такође, асфалтирана је Хиландарска улица, која се налази поред цркве Свете Петке Параскеве, у изградњи. Асфалтирано је хиљаду метара пута Забрђе-Коренита, важна деоница пута на путном правцу према Коренити.

У склопу обезбеђења услова за спорт и рекреацију, Српска радикална странка је помогла изградњу и уређење сеоских фудбалских игралишта и свлачионица. Тако су уређени терени у приградском насељу за Фудбалски клуб „Младост“

Богутово Село, у Тутњевицу је уређено игралиште на коме се такмичи Фудбалски клуб „Стријелац“, у Мезграји уређено је игралиште за Фудбалски клуб „Хајдук“ и стадион Фудбалског клуба „Будућност“ у Равном Пољу.

Ускоро и нови градски стадион

Ове године, према свим очекивањима, треба да буде завршен градски стадион, који ће од наредне фудбалске сезоне користити прволигаш Републике Српске, Фудбалски клуб „Рудар“ Угљевик. Према оном што је до сада урађено, може се рећи да ће то бити стадион максималних димезија, са трибинама са којих ће навигати хиљаде гледалаца и поклоника фудбала, а простор предвиђен за управу клуба довољно је простран да може обухватити све садржаје великих фудбалских атракција.

У стамбеној згради П+3+М у улици Краља Петра Првог чија је изградња у току, поред осталог, гради се и шест станова површине 346 квадратних метара за решавање стамбених питања породица погинулих бораца и инвалида рата. Ову стамбену зграду са пословним простором гради ДП „Грађење“ и очекује се да ће ове године бити завршена. У Угљевику се истовремено гради, на другој локацији, у улици Ђирила и Методија, два стана за решавање стамбених проблема дефицитарних кадрова. Српска радикална странка у Угљевику имајући у виду недостатак професора енглеског језика и лекара специјалиста, почела је изградњу кадровских станова за решавање ових горњих проблема. Скупштина општине Угљевик је након склапања конструкције финансирања и почетка изградње, донела је одлуку да један стан додели Основној школи „Алекса Шантић“ Угљевик за решавање стамбеног питања наставника енглеског језика, а други стан Дому здравља за решавање стамбеног питања лекара специјалисте. Кадровски станови су величине 69 квадратних метара и тренутно су усељиви.

Српска радикална странка је дала свој посебан допринос побољшању услова

Село Малешевци: Српски радикали желе да сваки део Републике Српске има пут

наставе у школским објектима општине Угљевик. Адаптиране су школе у Угљевичкој Обријежи, Старом Угљевику и Угљевик Селу. У Горњем Забрђу се гради нова четвороразредна школа, а претходно су изграђене школе у Мезграји и Црвеном Брду.

Стална брига о избеглицама

Српска радикална странка у току свог мандата пружала је подршку у изналажењу бољих услова живота и рада избеглог и расељеног становништва које тренутно живи у Јањарима, Глињанима и Средњој Трнови, насељеним местима општине Угљевик. Решавана су питања снабдевања, превоза, школства и уређења путева. Тренутно најзначајније питање које је Српска радикална странка покренула је уређење нових локација за избегла и расељена лица. Према одлуци Скупштине општине Угљевик одржане су две локације за плацеове где ће се ова категорија становништва стално населити, јер се нема где вратити. За градњу кућа одређено је неколико десетина плацева у урбанистичком простору града и велика парцела у Равном Пољу, где би се могло изградити неколико стотина кућа. Ове локације неће бити довољне да се реши преко хиљаду захтева избеглог и расељеног становништва које жели да се стално настани на подручју општине Угљевик. Скупштина општине Угљевик одређивањем ових локација жели изаћи у сусрет најугроженијим грађанима који су се привремено настанили на подручју општине Угљевик.

Православни храм Свете Петке Параскеве биће завршен ове године. у његовој изградњи учествују, доброволним прилозима, верници, угљевичка предузећа, Скупштина општине Угљевик и други донатори. Грађевински радови су у потпуности урађени, предстоји уградња иконостаса и украшавање фрескама. Очекује се да ће ови радови бити завршени до јесени, јер је освештавање православног храма Свете Петке Параскеве, заказано за 27. октобар ове године, на празник Свете Петке и општине Угљевик. То ће бити велики догађај за вернике овог краја.

Српска радикална странка у Угљевику је учествовала у свим активностима уобличавања друштвеног и политичког живота грађана општине Угљевик. Скупштина општине Угљевик и угљевичка привреда је финансијски учествовала у решавању бројних привредних, културних и спортских проблема. Најзначајније место у финансирању друштвених потреба општине Угљевик, имала је термоелектрана.

Током протеклих година Српска радикална странка активно је сарађивала са послодавством рудника и термоелектране, привредног гиганта Републике Српске, што је резултирало решавањем мноштва привредних и друштвених проблема на подручју општине Угљевик.

Станимир Дринић

ЗА ЧЕТВОРИЦУ ОДБОРНИКА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ У СКУПШТИНИ ГРАДА БАЊАЛУКЕ КАЖУ ДА СУ ЛУЧОНОШЕ СРПСТВА

ЧЕТА МАЛА АЛИ ОДАБРАНА

На 26 до сада одржаних седница Скупштине града Бањалуке српски радикали, иако је реч о свега четири одборника, покренули су више иницијатива него заједно сви одборници из неколико других странака а што је и разумљиво јер, док српски радикали ослушкују расположење својих бирача, њихове колеге из других непатриотских странака се за то време труде да се допаду својим менторима за које грађани Бањалуке имају само једну реч – окупатори

Локални избори 1997. године у Бањалуци обележило је антидемократско и антисрпско расположење. Инспирирано „дешавање народа“ у Бањалуци изведено је посредством Биљане Плавшић, а у режији Жака Клајна, који је све то време седио у њеном кабинету.

Телевизијски студио Бањалука „демократски“ су осигуравали оклопни транспортери фашистичких окупационих снага. Та иста телевизија је „обавештавала“ грађане да су стигли шешелјевци који ће да „пале и убијају у Бањалуци“.

Окупиран је и Центар службе безбедности у Бањалуци из којег је однесена сва службена документација и наоружање српске полиције. Извршена је и насилна преметачина службених просторија Скупштине града Бањалука. Све те незаконите и терористичке активности извели су наоружани припадници фашистичких окупационих снага уз дозволу Биљане Плавшић.

У таквој атмосфери су се одржали локални избори у Бањалуци. ОЕБС је био организатор локалних избора. Пресложеном изборном технологијом са много странака, са припремљеним гласачким листићима у врећама, са припремљеним фалсификованим изборним резултатима дошло је до ненародне власти.

Српски радикали нису у највећем српском граду Бањалуци добили ни портирско место.

Само четири одборника Српске радикалне странке у Скупштини града Бањалука, била су довољна да се уочи српско радикално деловање. На наше инсистирање, заказана је посебна седница о неуредном водоснабдевању града. Нашом упорношћу, све средње школе у Бањалуци су почеле редовно да добијају материјалне трошкове за наставни процес од општине, како је то законом и уређено. Инсистирали смо на раду инспекцијских органа по свим делатностима. Тражили смо забрану незаконитих деловања.

Средства информисања, телевизија, новине и радио или су игнорисала нашу активност или су је погрешно приказивала.

Антидејтонском одлуком о Брчком, антидејтонском, неуставном и незаконитом одлуком о смењивању легалног и легитимног председника Републике Српске др Николе Поплашена, одборници Српске радикалне странке су организовали вишесатне протесте шетајући улицама града. Окупатори и њихове домаће слуге спречавали су то сузавцем и батинама.

Раде Ђурић

Српски радикали на једној од бројних јавних трибина у Бањој Луци

ГРАЂАНИ ТЕСЛИЊА ДУГО ЋЕ ПАМТИТИ ВРЕМЕ КАДА СУ СРПСКИ РАДИКАЛИ БИЛИ НА ВЛАСТИ

ШТА СУ ОБЕЋАЛИ - ТО СУ И УРАДИЛИ

- Српска радикална странка Републике Српске ужива велики углед код свих грађана на подручју Теслића
- Створени услови за реализацију предизборних обећања
- У центру Теслића пред завршетком највећи православни храм у Републици Српској

Теслићу се дуго времена није дало да добије власт која ће, користећи оно што Теслић има, добром и осмишљеном развојном политиком и значајним ослободом на властите снаге, створити услове да се квалитет живота у општини значајно поправи, и да се отворе развојне перспективе. У неким ранијим временима били смо сведоци свакодневних промашаја локалне власти која је свакодневно фабриковала промашаје и афере и чинило се да томе нема краја. Као и све му, и томе је дошао крај, након локалних избора 1997. године, када је Српска радикална странка, понудивши деморалисаним грађанима Теслића поштenu власт и програм бољег живота, добила значајно поверење бирача, остваривши добар изборни резултат (25% од укупног бирачког тела). Имајући у виду низ изборних нерегуларности и привилегован положај неких странака, те чињеницу да Српска радикална странка први пут наступа на локалним изборима, изборни резултат само је потврдио оно што смо

ми, српски радикали увек знали, а други оспоравали - да Српска радикална странка ужива велики углед и престиж у српском народу.

Родило се - љуљај га

Због немогућности да сама формира локалну власт, Српска радикална странка је у Теслићу, полазећи од близкости програма, формирала локалну власт са Српском демократском странком, која је, захваљујући одређеним погодностима које пристижу из њеног ранијег учешћа у власти, имала нешто бољи изборни резултат (34%). Свесни чињенице да је с једне стране Српска демократска странка, током своје апсолутне владавине у много чему нарушила принципе поштене и демократске власти, и с друге стране, да је опстанак српског народа угрожен, дали смо предност општим националним интересима и, уз одређене принципијелне услове, прихватили смо формирање

власти са Српском демократском странком.

У подели власти инсистирали смо на најугроженијим ресорцима: Извршни одбор (због лоше организације и функционисања локалне власти), Секретаријат за борачка питања (због поправљања статуса бораца и породица погинулих бораца), Секретаријат за инспекције (због присутне незаконитости), Јавно предузеће „Изградња“ (због запуштености и неуређености града, насеља и комуналних површина), и др. Пресудну улогу у нашој одлуци да уђемо у коалициону власт одиграло је обећање Српске демократске странке да ће, супротно ранијој пракси, будући рад бити законит и у интересу народа.

У органима локалне власти затекли смо поразно стање. Једноставно, ништа није функционисало. Изгубили бисмо доста простора да када бисмо набрајали шта све није било у реду, али, илустрације ради, наводимо затечени дуг општинског буџета који је износио преко 1,3 милиона марака, што је равно тадашњем једногодишњем буџету, дакле општински буџет био је задужен годину дана унапред.

По оној старој народној: „Родило се, љуљај га“, нисмо очајавали, већ смо се прихватили посла. Истини за вољу, нисмо баш увек имали разумевање и коректан однос коалиционих партнера у решавању многобројних нагомиланих проблема, јер су их често руководили уски ситуационистички интереси и жеља да се по сваку цену сачувају раније стечене привилегије, а ситуацију је битно оптерећавала и чињеница да је Српска демократска странка имала већину на свим нивоима одлучивања. Али систематичан рад и аргументован наступ давао је резултате, јер се много тога није могло бранити и оспоравати, тим пре што су рад органа власти грађани били у прилици пратити преко локалних медија и честих наступа кадрова Српске радикалне странке у јавности.

Ригорозном рационализацијом и штедњом буџета те прављењем реда у раду општинских органа буџетска

Предраг Маркочевић: Намера нам је да изградимо што више

ситуација се битно променила набоље. Буџетски приходи су стално расли, тако да је затечени буџет за буџетску 1997. годину износио око 1,3 милиона марака, наредних година растао је, тако да је пројектован за 2000. годину на 3,5 милиона марака. Динамика пуњења буџета за јануар и фебруар 2000. године на планираном је годишњем нивоу од 3,5 милиона марака, па верујемо да ће тај износ, мада фантастичан за теслићке услове, бити и реализован.

У међувремену, буџетски дуг од 1,3 милиона марака подмирен је, а у овом тренутку буџет је способан и за развојну компоненту о чему ће у наставку бити више речи.

Значајним успехом током учешћа у локалној власти сматрамо чињеницу да смо успоставили коректне односе и са другим српским партијама на општини, те са појединим републичким институцијама (дирекција за путеве, фондови за развој и др.), као и неким међународним организацијама, и другима који су, у сарадњи са органима локалне власти општине, дали одређен допринос развоју општине.

Стабилизацијом буџета створени су услови за испуњење предизборних обећања, а једно од најзначајнијих је „стварање услова за нормалан живот и рад људи на селу“. Основна претпоставка за квалитетнији живот на селу је изградња, реновирање и оправка путева. На том плану урађено је доста посла, а пуно садејство са општинским органима остварили су органи месних заједница на терену у којима су Српски радикали имали пресудну улогу. За протекле две године у локалне и некатегорисане путеве инвестирано је преко два милиона марака, од чега готово половина из буџета општине, а остатак из фондова уз одговарајуће лично учешће општине. Генерално су реконструисани локални путни правци Теслић - Укрница - Чечава, Кошћук - Горње Липље, Булетић - Очауш, Теслић - Витковци, изграђено је 14 мостова на локалним и некатегорисаним саобраћајницама, а о реконструкцији и изградњи некатегорисаних (сеоских) путева којих је у свакој од 34 месне заједнице било више, да и не говоримо.

Кад поменуемо активности на селу, треба напоменути да су створени услови да свако веће насеље има здравствену амбуланту, што, економски посматрано, доноси губитке, али се рад сеоских амбуланти субвенционира из општинског буџета. Последња значајна активност била је, на пример, у Прибинићу, где је реконструисана амбуланта и просторије месне заједнице и месног уреда. Исто тако, мада то по Закону нисмо обавезни, уважавајући објективне потребе, извршили смо делимичну реконструкцију четири основне школе (Блатница, Кузмани, Теслић, Ружевић).

Аутобуси стижу у свако село

Изградњом и одржавањем путне мреже створени су услови да у свако се-

ло и засеок дође аутобус и данас нема места на општини које свакодневно аутобусом није повезано са центром општине.

Што се тиче магистралних и регионалних путева, пут од Теслића преко Чечава до Тединог Хана (пут за Добој и коридор) асфалтиран је у дужини од 5 км, а преостала 3 км у завршној су фази рада. Иницијална средства и имовинске односе решила је општина Теслић, док даље радове финансира дирекција за путеве.

За уређење града и насеља посредством Јавног предузећа „Изградња“ за протекле две године уложено је преко 700.000 марака. Генерално је реконструисана градска и приградска расвета, те расвета у већим центрима (Прибинић, Блатница, Чечава), реконструисане градске саобраћајнице, постављена хоризонтална и вертикална сигнализација, оспособљени семафори, фасадирано и реконструисано неколико стамбених зграда, уклоњено преко 40 дивљих депонија смећа и отпада, обновљено градско зеленило, чишћено корито Усоре...

Сарадњом са страним донаторима у два наврата реконструисан је дом здравља, обновљено дечије обданиште, у три фазе реконструисан средњошколски центар, асфалтиран локални пут кроз Ружевић...

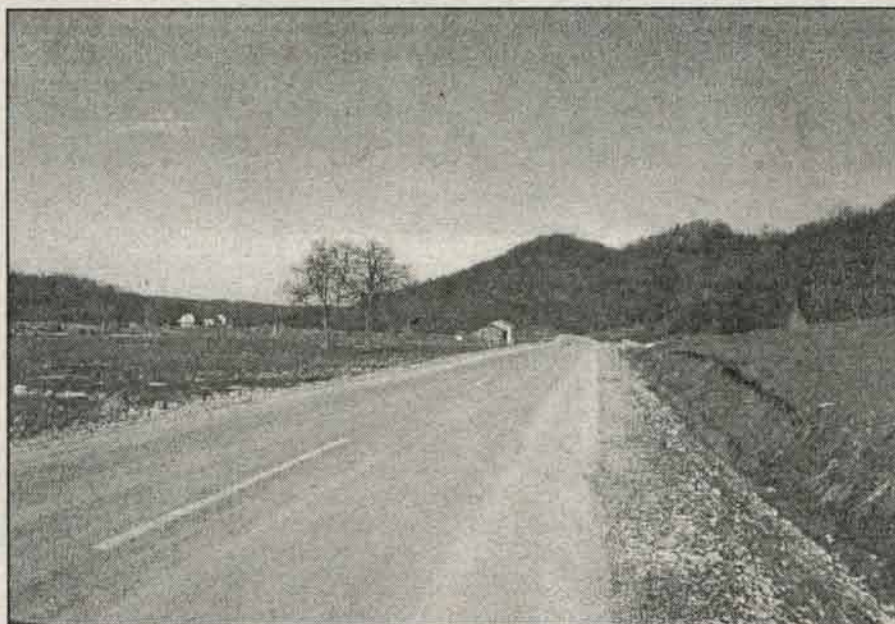
Стабилизацијом буџета, све институције које се финансирају из буџета добиле су довољно средстава за нормалан рад (обданиште, библиотека, Српско просветно и културно друштво, „Просвета“, ватрогасна јединица, локални радио и ТВ, соколско друштво градски хор, спортски колективи на општини, средњошколски центар, удружења грађана, хуманитарне организације и др.). Значајно је напоменути да су многе од ових институција, пре доласка Српских радикала у локалну власт, због недостатка средстава биле готово замрле са радом.

Не требају нам афере

Нисмо заборавили ни на Српску православну цркву, као централну институцију Српске културе и духовности. Са поносом истичемо да смо у оквиру својих могућности помогли сваку активност у општини на изградњи светих храмова и данас свако веће насеље на општини има свети храм или је он у изградњи. Доминира спомен храм у центру Теслића, чија је изградња започела пре пар година и ево, већ је покров у завршној фази. Према димензијама, храм је највећи у Републици Српској.

Мада коалиција „Слога“ на републичком нивоу беспопштедно терориса Српску радикалну странку, ми на локалном плану чинимо оно што смо обећали у предизборној активности - стварамо демократски амбијент за несметано политичко деловање свих српских странака. Мада имамо апсолутну скупштинску већину (Српска демократска странка, Српска радикална странка) нисмо принуђени чланицама Слоге правити било какве уступке, али смо ипак свим чланицама Слоге доделили квалитетан канцеларијски простор за несметан рад. Исто тако, у буџету смо обезбедили средства за финансирање рада намењена чланицама „Слоге“. Поред тога, нико у Теслићу, бар од локалне власти, није прогоњен нити дискриминисан зато што не припада владајућим локалним странкама. Било би лепо када би тако било и на другим нивоима власти.

Оно што карактериса учешће српских радикала у локалној власти у Теслићу је одсуство било каквих афера и незаконитости. Иако смо у власти више од две године, није било ни једне озбиљне и аргументоване критике на рачун радикала. Они који су изгубили повластице и привилегије често су јефтним реториком покушали дисквалификовати рад Српске радикалне странке у Теслићу, али у томе нису имали успеха.

Регионални пут Теслић - Добој је од стратешког интереса за овај регион

Тражимо трајни смештај за избеглице

Статус бораца, породица погинулих бораца и ратних војних инвалида те статус избеглог и расељеног становништва највећа су главобоља српских радикала у локалној власти у Теслићу. 12.500 бораца, 950 инвалида, 520 породица погинулих бораца, 7.000 избеглица су категорије грађана које су највише дале за Републику Српску. Примена Анекса 7 Дејтонског споразума кроз одређена законска решења (која је, и поред противљења српских радикала, усвојила Народна скупштина Републике Српске) наноси велику штету овим категоријама грађана.

Да би бар, у оквиру својих могућности ублажили патње најугроженијих, у свим контактима и наступима залагали смо се да се нико не сме избацити на улицу док му се не обезбеди одговарајући смештај, што је бар за сада у Теслићу имало и одговарајућег ефекта. Тражимо временски простор да створимо услове за трајан смештај угрожених и на том плану до сада смо провели активности на додели избегличких плацева и доделили смо близу 1.000 плацева. Тренутно изграђујемо инфраструктуру, урађени су бесплатни пројекти, и очекујемо почетак грађевинских радова почетком марта. Из буџета смо планирали обезбедити 500.000 марака као помоћ у грађевинском материјалу.

Из буџета смо до сада реновирали или реконструисали преко 20 кућа ратних војних инвалида и породица погинулих бораца, а током ове године планирамо то урадити још у тридесетак случајева. За неколико тежих инвалида и породица погинулих бораца (који немају друге могућности за стамбени смештај) бесплатно ћемо доделити грађевинске плацеве.

Преко међународних организација обезбедили смо средства за реконструк-

цију стотинак српских кућа у граничним деловима општине које су оштећене у борбеним дејствима. Ти радови теку, делом су одрађени, а потпуни завршетак очекујемо крајем наредног лета.

Морамо завршити започето

Водимо активности да обезбедимо још један број грађевинских плацева за неопходне високостручне кадрове, како бисмо спречили њихов одлазак из Теслића, (јер би на тај корак били принуђени због немогућности решавања стамбеног питања), као и један број плацева за слободну продају.

Од значајнијих активности које су у току свакако треба споменути изградњу спортске дворане у Теслићу, која се планирала последњих 30 година. До сада је завршена пројектна фаза и испитивање земљишта, а почетак радова очекујемо на пролеће. Поред иницијалних средстава које је обезбедила општина, очекујемо значајније учешће приватног сектора кроз куповину пословних простора у згради дворане.

У фази смо израде пројектне документације за реконструкцију градског водовода који користи преко 25.000 грађана. Сам пројекат кошта 140.000 немачких марака и за исти је затворена финансијска конструкција, а сама реконструкција коштаће преко 1 милион немачких марака, због чега зашто смо у фази затварања конструкције финансирања.

Водимо активности на асфалтирању локалних путева Блатница - Очауш у дужини од 24 км и пута Теслић - Укрница - Чечава у дужини од 8 км. Иницијална средства од 450.000 немачких марака смо обезбедили, пројектни део је при крају, а тренутно водимо преговоре са Дирекцијом за путеве за учешће од 25%

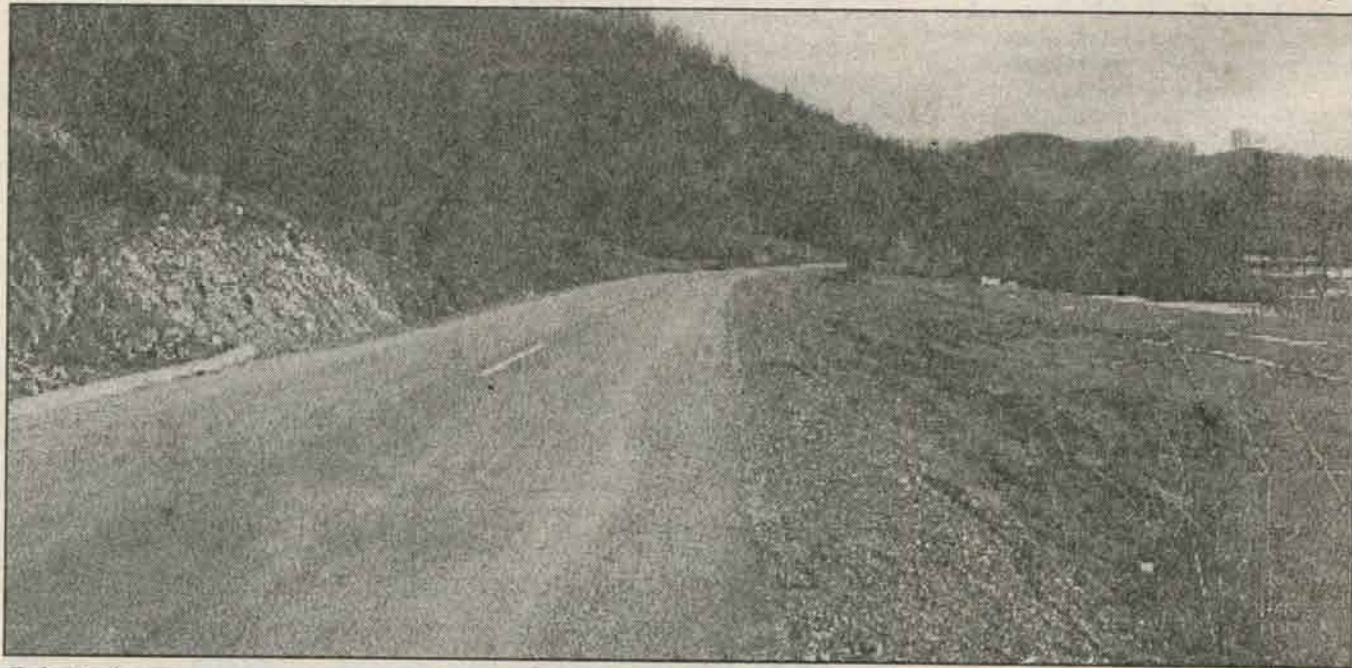
средстава и извођачем „Добој путеви“ ради кредитирања остатка дуга.

Радосна вест за Теслићане стиже ових дана. Наиме, на наше инсистирање, надлежни републички органи су пут Теслић-Бања Лука (превој преко планине Борја) уврстили у републичке приоритете и одобрили његово асфалтирање. Траса у дужини од 8 км радиће се две године а средства су обезбеђена из кредита Европске банке.

Свако онај ко пажљиво прочита овај чланак запитаће се, откуд у Теслићу, у овако тешком времену, такав преокрет и откуд новац за тако смеле подухвате. Одговор је сасвим једноставан и српским радикалима логичан. Решење проблема произилази из програма Српске радикалне странке и ми у Теслићу радили смо само онако како то програм налаже. Наравно, у свему томе има и једна тајна, а она је да смо на примеру Теслића (мада смо мањина у власти) активно користили радикалска искуства из Земуна, што је дало резултате. Шта би тек било да смо имали апсолутну власт, као радикали у Земуну?

Све у свему, у овом тренутку Теслић је једно велико радилиште, а српске радикале у Теслићу у овом тренутку не брине чињеница да ли ће учествовати на изборима или не, већ обавеза да се сви напред наведени послови на време и квалитетно заврше. Журимо да чим пре створимо услове за трајан смештај угрожених категорија грађана (избеглице, борци, инвалиди, породице погинулих бораца), те изградњу кључних инфраструктурних објеката у Теслићу. Уверени смо да ће наши грађани на неким наредним слободним изборима знати ценити улогу и заслугу српских радикала на очувању српских националних интереса и стварању што бољих услова за живот и рад српског народа.

Јово Бајић

Да је ранија власт учинила онолико колико су учинили српски радикали, Теслић би данас био задовољан путном повезаношћу са осталим општинама Републике Српске

ВИД МИШЕЉИЋ, ПРЕДСЕДНИК ИЗВРШНОГ ОДБОРА
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ БИЛЕЋА

ЛАЖНА ОБЕЋАЊА ЛАЖНОГ ПРЕМИЈЕРА

● Општина Билећа јесте далеко од Бањалуке, од града у коме столује одметнута влада Републике Српске и њен самозвани премијер Милорад Додик, али то не значи да не плаћамо цех поданичке политике коју ова влада спроводи

Политичке партије боре се за власт. Српска радикална странка такође, као и остале политичке партије бори се за власт, али како би остварили лепшу и сигурнију будућност за српски народ, за власт поштених људи, по чему се и разликује од осталих политичких партија. Учесће политичке партије у власти једне државе или општине је специфична тема. Овога пута узећемо у разматрање општину Билећа у којој Српска радикална странка дели власт са другом политичком партијом. О актуелном стању билећке политичко-економске сцене, привредно-културном и сваком другом развоју, односу са актуелним режимом у Републици Српској и свим осталим битним питањима разговарамо са господином Видом Мишељићем, председником Извршног одбора Скупштине општине Билећа, иначе српским радикалом по политичком опредељењу. Намерно нисам хтео да господину председнику постављам питања. Пустео сам га да сам изнесе све оно што га, као и остале чланове Извршног одбора Скупштине општине Билећа прати у раду и што су успели да ураде у протеклом периоду.

Скромно и у кратким цртама господин председник исприча заједничку муку свих чланова Извршног одбора. За дужи разговор нема се времена, јер пред канцеларијом председника чека сиротиња која треба да господину председнику исприча своју муку и тако је сваки дан. Председник најпре поче да прича о односу извршне власти своје општине и актуелног режима (зулумћарског) у Републици Српској.

Ништа од договора

Што се тиче односа извршне власти Скупштине општине Билећа и Владе Републике Српске довољно је рећи да је прву и уједно последњу посету председник Владе Републике Српске заједно са својих 12 министара учинио је овој општини 6. марта 1998. године. Последњи састанак који је одржао поменути председник са председницима извршних одбора ску-

пштина општина Републике Српске био је 14. октобра 1998. године. Тада је изричито на захтев председника извршних одбора скупштина општина договорено да се састанци са председником Владе Републике Српске, како би се нагомилани проблеми што адекватније решавали, одржавају барем тромесечно. Међутим, у 1999. години није одржан ни један поменути састанак, иако је управо то место где председници извршних одбора могу да изнесу проблеме функционисања локалне власти као и проблеме због неусклађености функционисања републичке и локалне власти. Тек 28. јануара 2000. године, председник Владе Републике Српске одржао је састанак са председницима извршних одбора тражећи од истих максимално укључивање у провођење програма приватизације и тражећи од истих одговорност за евентуални неуспех, а до тада је избегавано укључивање општинске власти у сами ток процеса приватизације.

Са радом Владе Републике Српске нисам задовољан, јер од стране председника Владе Републике Српске и ресорних министара писмо имали већег разумевања током 1998. и 1999. године. Захтеви и програми које смо понудили Влади и одређеним ресорним министарствима остали су без одговора. Неразумевање Владе за општинске проблеме посебно је изражено кад су у питању херцеговачке општине, а нарочито Билећа. Иначе, несарадња и неразумеваче од стране актуелне владе изражена је према општинама у којима су на власти друге политичке партије, наравно оних које чине Владу Републике Српске, а такав случај је баш у Билећи. У Билећи су на власти Српска демократска и Српска радикална странка, које чине коалицију и имају већину у општинском парламенту са 80 одсто гласачког бирачког тела и за сада та коалиција веома добро функционише.

Колико садашња самопрокламована влада ради на политичком диктату, а не по закону и правди, то најбоље осећамо ми у источном делу Републике Српске, посебно ми који живимо у Билећи.

Потешкоће у обављању извршне власти доводе и до развлашћености општине. Истргнуте су јој из надлежности виталне институције: Министарство унутрашњих послова, управа прихода, имовинско-правни послови и катастар, суд за прекршаје.

Развлашћени и понижени

Ако хоћемо јаку општину, све поменуте институције је неопходно повратити у њену надлежност. Наравно, ми и не очекујемо веће разумевање од ове владе, јер њен мандатар није предложен од стране легално и легитимно изабраног председника Републике Српске, нити је та влада изабрана од стране постојећег скупштинског сазива који одражава вољу народа, већ оваква техничка влада ради по диктату тзв. „међународне заједнице” и у њиховом интересу. Поред политичке ерозије Републике Српске суочени смо са рапидним пропадањем економије, хаосом у запошљавању и потпуном блокадем стамбене изградње. Сувишно је истицати шта за један број општина, укључујући и Билећу, значи кидање веза са матицом. Све то има веома негативне последице за привредни, културни и сваки други начин нормалног живљења осиромашеног народа. Када говоримо о стању билећке привреде неопходно је истаћи да она ради са око 10-20% капацитета, те да је укупно остварен приход у 1999. години мањи у него у 1998. са тенденцијом даље пада и износи испод 50% предратног извоза на конвертибилно тржиште.

Окосницу привреде чини текстилна индустрија (нискокумулативна грана), метална индустрија (која проживљава тешке дане) и прехрамбена, које запошљавају 75% укупно запослених у привреди са просечним нето платама од око 50 конвертибилних марака. Кидањем веза са Савезном Републиком Југославијом остало је без посла 1200 радника. Такође је битно нагласити да је НАТО агресија на Савезну Републику Југославију билећку привреду у 1999. години оштетила за близу 20 милиона конверт-

Билећа: Додикова влада намерно запоставља Херцеговину

ибилних марака. Узимајући у обзир наведене проблеме билећке привреде, ми у извршној власти смо реаговали подношењем три програма Фонду за јавне радове и запошљавање у вредности од 480.000 конвертибилних марака. Сви понуђени програми добили су подобност, али ниједан није реализован за поменуте две године. Поднесено је више програма Влади Републике Српске за оживљавање привреде у вредности од преко 15 милиона конвертибилних марака. Ниједан од ових програма није реализован. У прошлој 1999. години једину помоћ од стране Владе добили смо у вредности од 10.000 конвертибилних марака, а у 1998. години два кредита у висини од по 200.000 конвертибилних марака.

Сви су нас заборавили

У овом моменту привреда Билеће потражује од Владе Републике Српске преко 1,5 милиона марака. Скупштина општине Билећа није у могућности да уредно наплати средства на основу Закона о хидроакумулацијама, та средства су значајна за Билећу и намењени су за улагање у привреду.

Произвођач електричне енергије не може да наплати произведену и испоручену електричну енергију чији пласман иде преко Електропривреде Републике Српске и тиме правда неизмирење својих обавеза према општини. Министарство ова средства усмерава како хоће и где хоће. По овом основу, Билећа губи годишње преко 500.000 конвертибилних марака.

На основу обрачунате и уплаћене акцизе пореза на промет, нафте и нафтних деривата, Билећи нису дозначена средства у последње четири године, отада је

закон на снази, а ни једној другој општини, што значи да неко ради са нашим парама. Интервенцијом у одређеним министарствима дошли смо до сазнања да се средства у висини од 15% не уплаћују општинама по налогу Владе. Само по овом основу Билећа је ускраћена за близу 80.000 конвертибилних марака. Ово су само неке од битних аспеката стања билећке привреде и односа Владе Републике Српске и локалне власти у Билећи. Но, поред свега до сада изнетог, извршна власт учинила је доста напора да се одређене ствари ураде у Билећи.

Путем властитих и донаторских средстава урађени су следећи крупни захвати:

- уложено је у систем водоснабдевања близу милион конвертибилних марака;
- у дом здравља уложено је преко милион конвертибилних марака;
- за реконструкцију електро-дистрибутивне мреже уложено је преко 500.000 конвертибилних марака;
- у 1998. започет је премер и успоставља катастра некретнина; настављен у 1999. За овај посао Скупштина општине до сада је обезбедила 150.000 конвертибилних марака;
- асфалтиране су четири улице у дужини преко 1.500 метара. За овај посао Скупштина општине обезбедила је близу 200.000 конвертибилних марака;
- изграђено је и санирано преко 30 км сеоских путева;
- уређена је плажа на билећком језеру;
- урађена је вертикална и хоризонтална сигнализација;
- засађен је градски парк племенитим дрвећем;
- подржане су културне и спортске манифестације (културна манифестација „Српска проза данас“, избор спортисте године за 1999);
- отворен је и потпуно технички

опремљен по савременим стандардима нови студио Радија Билећа

Учинили смо много тога што многи ма до сада није пошло за руком; радили смо на препознатљивости и популаризацији општине Билећа (израђен и усвојен грб Билеће, застава Билеће, проспекти Билеће, разгледнице Билеће)

Бог нам је сведок

Ово су само неки битни аспекти онога што је извршна власт ове општине у овим тешким условима (подељености Републике Српске на источни и западни део, неразумевање и искључивост Владе Републике Српске) успели да урадимо, све у интересу нашег народа и нас самих. Такође је интересантно истаћи и то да је ова извршна власт издвојила добар део средстава из општинског буџета за решавање социјалних проблема свих социјалних група становништва, који су у социјалну беду доведени полтичком актуелног режима у Републици Српској.

За крај, човек који потписује овај мали разговор са председником Извршног одбора Скупштине општине Билећа, који је такође један од чланова Извршног одбора Скупштине општине Билећа, нема шта посебно ново да каже, већ само да констатује да је оно што смо урадили народ у потпуности схватио и сигуран сам да неће заборавити.

На крају постављам себи питање: „Коме требају избори и учешће у власти без поштених и часних људи?“ Ваљда онима који не мисле добро свом народу, својој држави и будућности наредних поколења. Оно што смо до сада урадили учествујући у извршној власти народ неће заборавити, а за све што смо урадили Бог нам је сведок.

Радислав Уљаревић

ОСИРОМАШЕНА БАЊА ЛУКА

● **Јеси ли се успавала лепотице са Врбаса или се од силне млине једва дишце, записа велики писац и патриота Петар Кочић. Ако је ово прво, време је да се пробудиш, а ако је ово друго, мораш се тргнути, размислити и дићи главу**

ним војним инвалидима за обављање самосталне делатности. Тренутно се ради и на трајном решавању стамбених проблема породица погинулих бораца, ратних војних инвалида, избеглица и расељених становника кроз додељивање плацева за изградњу кућа, надзиђивање постојећих стамбених зграда у центру града и др.

Гледано у целини, на економском плану у Србињу могло се још више учинити да је локална власт имала утицај на нека државна предузећа од републичког интереса, јер се у тим фирмама обрће главнина капитала.

Тешке услове за функционисање власти у овој општини, стварале су међународне организације (првенствено СФОР) хапшењем и убиствима осумњичених особа за наводне ратне злочине. Фашистичком одлуком, коју никада нећемо прихватити, наш народни посланик у Народној скупштини Републике Српске, Зоран Николић разрешен је, али ми стојимо на становишту да је Николић и даље наш народни представник. Исто тако, једним недемократским потезом Канцеларије високог представника и ОЕБС-а, Српској радикалној странци Републике Српске забрањен је излазак на локалне изборе, који су заказани за април 2000. године. Сматрамо да ће се све српске странке које изађу на изборе покајати. Изборни резултати ће бити лажирани и неће одразити вољу гласачког тела.

Љубо Вељовић

СЛОВО БЕЗ НАСЛОВА

У Републици Српској председник владе већи је од председника Републике и од председника Народне скупштине.

Буро Дамјановић

П.С.

Већи од свих. Само није већи од себе. Зато се труди(о) да буде већи од себе.

Политички кошаркаш! Игра у тиму „Слога“.

Тренирају на небу јер хоће до Бога.

Да приме и Бога у тим „Слога“.

Да Бог кош кошарке погоди звездом!

Примили би и Бога у „Слогу“, они то могу, али само да буду они богови и Богу.

(Бога би предложили за министра вера)

Ко ће одговарати и сносити пуну одговорност за све што нам се дешава. Од невоља бораца, пензионера, избеглица, радника, социјалних случајева...?

Грамзивост и похлепа људи у власти не да нам да дишемо. Баш их брига што борце рањене деложирају, што пензионерима сваке године отму три-четири пензије, што радници штрајују, што социјални случајеви све више просе и умиру.

Издали су некакву књигу, као рекламни материјал, из које се наводно види шта је све влада урадила. Испада да је садашња влада и извршни и законодавни орган, који није дужан да Скупштини поднесе било какав озбиљан рачун.

Шта још није урадила та влада како је обећавала? Није распустила избегличке центре (Бањалука има два центра), није заштитила борце и ратне војне инвалиде и чланове породица погинулих бораца од деложација, а пензионере је довела до просјачког штапа. Предузећа не раде, приватизација се обавља противзаконито. Радници ће на крају остати и без посла, али и без наводне имовине, коју ће приградити лопови.

Имали уопште излаза?

Странци су нас довели до таквих фрустрација да не верујемо сами себи, а поготово другоме, па макар он био и брат. Док социјални проблеми и противречности расту, незапосленост царује. Званична стопа незапослости износи 17 одсто, а према евиденцији Завода за запошљавање на посао чека 20 одсто радно способног становништва. Влада најављује строгу контролу рада на црно од чега неће бити ништа, као што није било ни обрачуна са криминалом и криминалцима. Све је остало нерасветљено и нерешено, иако је бивша коалиција „Слога“ на томе градила свој предизборни програм.

Процент сиромашних крајем 1998. године се кретао око 60 одсто, а 1999. године он је био још изражајнији. Зараде, односно плате, у Републици Српској износили су у мају 1999. године у просеку 211 марака, а цена пијачне корпе за четворочлану породицу износила је 363 марке. Забрињавајућа чињеница је да се

око 25 одсто запослених налазе у категорији грађана чије плате покривају 65 одсто потрошачке корпе. У овој групи социјално-угрожених су и 215.000 запослених, 169.000 пензионера и 45.000 радника не чекању. У Бањалуци је све, с обзиром на број становника, најизраженије. О степену сиромаштва међу избеглицама, као и незапосленим лицима је тешко говорити. Евидентирано је 146.275 избеглица, а за 20 одсто радно способног становништва нема податка.

Ово сиромаштво се манифестује, пре свега, у недостатку исхране, одеће, обуће, за избеглице стамбеног простора, здравствене заштите, као и других потрепштина. Поларизација на сиромашне и богате захватила је, и захвата, све слојеве друштва. Бањалука је, на сваком ћошку, препуна просјака, шибицера и разних шверцера.

До сада није било никаквих озбиљних програма за смањење сиромаштва, ургентних мера као и програмране социјалне политике.

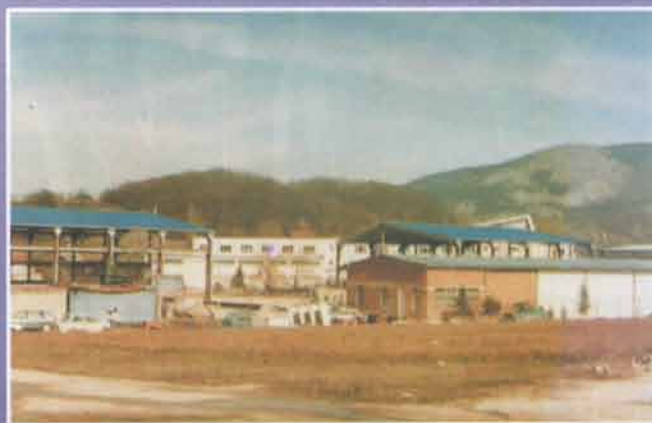
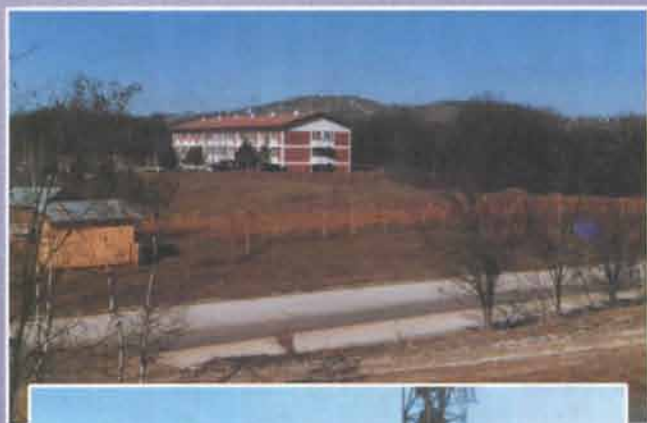
Око 132.532 домаћинства су скоро у целости без стамбеног простора. Стамбене објекте са задовољавајућим условима користи тек 42.606 домаћинства док комплетна српска села у Федерацији Босне и Херцеговине насељавају муџахедини из исламских земаља, Тамо имају и своје базе за обуку, након чега се упућују у разне терористичке акције.

У исто време народу у Републици Српској је наметнута марионетска влада која је у служби америчких интереса и која доприноси још већем раслојавању становништва. Јер, док на једној страни имамо просјеке, беду и неимаштину исцрпљеног становништва на другој страни се јавља мали круг људи који владају нашим судбинама и живи у изобиљу.

Да се којим случајем ради о људима који су своје богатство зарадили радом, а не лоповлуком нико не би имао разлога да буде незадовољан.

Нажалост у овој земљи награбусили су патриоте и поштени. Та неправда мора бити исправљена.

Стојан Драгановић

СРПСКИ РАДИКАЛИ ГРАДЕ РЕПУБЛИКУ СРПСКУ

БОЈКОТОМ ДО ДЕМОКРАТИЈЕ

